

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KöZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI:1 TL (KDV DAHİL) SAYI: 30 HAZİRAN 2013 WWW.KOZONLINE.ORG

Komünistler Taksim Direnişi'nde

İstanbul'da Taksim Gezi Parkı'nda Taksim Yayalaştırma Projesine karşı başlayan mütevazı eylemler kısa sürede hükümet karşıtı gösterilere dönüştü. Gezi'deki direniş, Cuma günü İstanbul'un mahallelerine ve Türkiye'nin diğer illerine sıçradı.

(arka kapakta)

Tökezleyen AKP'yi Geriletmek için Birleşik Mücadeleyi Yükseltelim

AKP'nin alternatifi emekçilerin ve ezilenlerin birleşik muhalefetidir. Gezi Parkı'nda tetiklenen eylemler, emekçiler ve ezilenler ancak düzen partilerine bel bağlamayıp kendi taleplerini yükselttiklerinde AKP'yi geriletebilir. Birleşik mücadele için AKP karşıtı mücadeleyi Gezi Parkı'nın sınırlarından çıkarıp kentsel dönüşüme, taşeronlaştırmaya, iş cinayetlerine, Kürtlerin demokratik haklarına ve AKP'nin tüm saldırı politikalarına yönelik taleplerle büyütelim.

Taksim Yasaksa Varoşlar Bizimdir

s. 3

Koç Üniversitesi İşçileri Direnişi

s. 12-13

Işıkkent Ayakkabıcılar Sitesi'nde İşçiler Eylemde

s. 10

İstanbul'da 2013 1 Mayıs işçi ve emekçilerin birleşik, kitlesel bir mitingi olmaksızın geçti. 1 Mayıs Taksim çevresinde polis-in uyguladığı şiddetle gündem oldu. KöZ'ün arkasında duran komünistler açısından ise 2013 1 Mayıs'ı, bir mitinginin yerini alamayacak olsa bile İstanbul'un varoşlarında düzenlenen 1 Mayıs eylemleriyle geçti.

1 Mayıs Eylemleri	
1 Mayıs Günü Şişli ve Mecidiyeköy	s. 4
İzmir'de Kitlesel 1 Mayıs	s. 5
Ankara'da 1 Mayıs	s. 5
Bursa'da 1 Mayıs	s. 5
Mudanya'da 1 Mayıs	s. 6
Deri İşçileri 1 Mayıs Alanında	s. 6
Finike'de 1 Mayıs	s. 7
Reyhanlı ve AKP'nin Dış Politikasına Muhalefet Etmek Adına CHP Kuyrukçuluğu s.22	
Hasan Coşkun Anısına, “12 Mart-12 Eylül Arasında Türkiye’de Devrimci Hareket” Paneli s.21	
Ardındaki ‘Kürt Sorunu’ Anlaşılmadan 27 Mayıs Darbesi Anlaşılmaz s.18-19	

Koç Direnişindeki Kazanımları Nerede Aramalı?	s.13
İÜ Öğrencileri Olarak Koç Direnişi'ndeydik	s. 14

Reyhanlı Protestoları

Reyhanlı'da yaşanan ve onlarca kişinin yaşamını yitirdiği bombalı saldırılar, İstanbul'un varoşlarında ve İzmir'de yürüyüşlerle protesto edildi.

İzmir'de Reyhanlı için Yürüyüş	s. 9
Okmeydanı'nda Reyhanlı Anması	s. 9
Kartal'da Reyhanlı Protestosu	s. 9
1 Mayıs Mahallesi'nde Protesto	s. 9

Işıkkent'teki Kundura İşçileri Ayakta	s. 11
Yenibosna'da Nakış İşçileri Eylemi	s. 11

Taksim Özel Sayısı Çıktı!

Okur/Yazar Mektupları

Köle değiliz işçiyiz birleşince güçlüyüz

1 Mayıs öncesinde derneğimizdeki tekstil, deri ve kundura işçileri olarak üçerli çalışma grupları oluşturduk. Bu gruplar çalışılan alanlardaki talepleri, istekleri, çalıştığımız sektörlerdeki zorlukları aktardıkları bir bildiri hazırladı. Kapılar'da, tekstilciler çarşısı MTK ve Ayakkabıcılar Sitesi Işıkkent'te bu çalışmanın sonucunda çıkarttığımız ozalitler asıldı. Kundura işçilerine yönelik ozalitlerde “İş cinayetlerine son!” şiarı yer alıyordu. Yine hazırlanan bildiriler bahsi geçen noktalarda dağıtıldı. Bildiride öne çıkan talep “12 ay iş ve güvenceli ücret” idi.

1 Mayıs öncesinde yine taleplerimizi yansıtan dövizler hazırladık. Bu sene geçen senekinden farklı olarak derneğimizin adını taşıyan ve “Yaşasın 1 Mayıs!” sloganının yer aldığı önlükler hazırladık ve bu önlükleri 1 Mayıs sabahı kortejimizdeki herkes giydi.

Kapılar'da saat 10:30'da buluşarak deri işçilerinin çalıştığı havzada yürüyüş gerçekleştirdik. Çalışan deri işçilerini 1 Mayıs'a davet ettik. Sesimizi duyanlar atölyelerin pencerelerine çıkıp bizi alkışladı. “Deri İşçisi Alanlara!”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç-birimiz!”, “Deri İşçisi Yalnız Değildir!”, “Köle Değil İşçiyiz Birleşince Güçlüyüz!” sloganlarını attık.

Kapılar'dan çıkıp Basmane Fuar Kapısı'nda toplanan kurumların önünden geçtik. Bu arada Özgür Yaşam Derneği'nin kortejinin önünden geçerken “Yaşasın Sınıf Dayanışması!” sloganını attık. Buradan tekstil işçilerinin çalıştığı atölyelerin bulunduğu Mimar Kemalettin Caddesi'ne doğru yürüdük. Burada derneğimiz adına tekstil işçilerine seslenildi ve bir konuşma yapıldı. Yapılan konuşmada “Biz Deri Tekstil Kundura İşçileri Derneği olarak ayağımıza geldik. Bugün resmi tatil olmasına rağmen patronlar sizleri çalıştırmaya devam edi-

yorlar. Bizler ise sizleri 1 Mayıs'ta alanlara davet ediyoruz” denildi.

Yapılan konuşmanın ardından Cumhuriyet Meydanı'na geçtik ve aramızda BDP'nin olduğu bir yürüyüş koluna dâhil olduk. Tüm bu yürüyüş boyunca önlüklerimizle ve dernek pankartımıza ilgi büyük oldu. Kimi insanlar gelip önlüklerimizin arkasında ne yazdığını öğrenmek için önümüze arkamıza geçtiler. Cumhuriyet Meydanı'nda kortejimiz alana giriş için beklerken derneğimizin pankartını görüp gelen, tanıştığımız kundura işçileri oldu. Alanda coşkulu bir hava vardı. Ama bir dağınıklık da söz konusu idi. Kürsüden CHP'li vekiller ve belediye başkanlarının isimleri anons edilince hem kortejimizden hem alandan yuhlayanlar oldu.

Alanda çok durmadık. Arkadaşlarımızla değerlendirme yapmak üzere Konak'a gittik. Yapılan değerlendirmelerde önlüklerimizin korteje olumlu bir hava kattığı, işçilerin taleplerini yansıttığımız, katılımımızın bir önceki seneye göre daha iyi olduğu yönündeydi.

Ben Kapılar'da ve Mimar Kemalettin'de işçileri alana davet etmemizi olumlu buldum. Ancak daha önce birlikte yürüttüğümüz kurumlara da birlikte yürüyebilseydik daha güzel olurdu.

Gelecek sene de yine 1 Mayıs alanında daha coşkulu ve dirençli bir biçimde yer alacağız.

Köle Değil İşçiyiz Birleşince Güçlüyüz!

İzmir'den KöZ Okuru bir Kundura İşçisi

Özgür Yaşam'da dayanışma büyüyerek sürüyor

Merhaba! Limontepe'de yaşıyorum. Aslen Mardinliyiz. Ailem Limontepe'ye ben daha bir yaşındayken gelmiş. Tüm hayatım boyunca Limontepe'de yaşadım. Şu an lise öğrencisiyim.

Özgür Yaşam Derneği'yle ilkokulda okurken tanışmıştım. Şu ana kadar da Özgür Yaşam Derneği ile ilişkilerimi sürdürdüm. Biz burada önümüze çıkan sorunlara, engellere çözüm aramak için bir araya geliyoruz.

Yaşadığımız en büyük sorun eğitim imkânlarımızın kısıtlı olması. Bazı derslerimizin için dernekte birlikte çalışıyoruz. Okulla ilgili ve hayatımızdaki sorunları burada paylaşıp tartışıyoruz. Buradaki eğitim dayanışması faaliyeti sayesinde derslerimizde başarı oranımız yükseldi. Bununla birlikte halkın sorunlarını tartışıp, bunlarla örgütlü bir biçimde mücadele etmeyi öğrendik. Özgür Yaşam'da tanıştığım insanlarla eylemlere, pikniklere gidiyor, festival düzenliyoruz. Yakın zamanda Genç-Sen'in tutuklu öğrencilerle dayanışma için düzenlediği Bandista konserine gittik. Yine yakın zamanda polislerin halka uyguladığı şiddet ile ilgili ‘Metropolis’ isimli belgeselin gösterimine katıldık.

Derslerin yanı sıra birlikte kitaplar okuyup, yine birlikte değerlendiriyoruz. Eskiden kitaplarla aram pek iyi değildi. Politik konularda şimdi olduğu kadar bilgi sahibi değildim. Şimdi insanların neden, ne uğruna mücadele ettiğini daha iyi anlıyorum. Kendime ve içinde yaşadığım topluma yapılan haksızlıkları artık daha iyi anlıyorum.

Karşılaştığımız bu sorunlara ve yaşadığımız haksızlıklara birlikte mü-

1 Mayıs Mahallesi'nden okur mektubu

Merhabalar! 1 Mayıs Mahallesi'ndeki KöZ okurları olarak mahallede yürüttüğümüz kitle çalışmasını ve siyasal çalışmaların bize kattıklarını ve bu çalışmalarda aldığımız sorumlulukları gazeteye yazmanın iyi olacağını düşündük.

Bizler Mayısta Yaşam Kooperatifi'ndeki eğitim dayanışması sayesinde üniversiteyi kazanan bu çalışmaların devamı için sorumluluk alan Mayısta Yaşam Kooperatifi ortaklarındanız. Kooperatifte ders anlatıyoruz. Sadece ders anlatmakla kalmayıp kooperatifin faaliyetlerinin daha da örgütlü yapılabilmesi için kooperatifin yürütmelerinde yer alıyoruz.

Bizle bu çalışmalarda yer alıyoruz çünkü kooperatif örgütlü durulan ve ortak sorunların hatta ortak olmayan sorunların birlikte çözülmesi veya çözüm arandığı bir yer. Bizler biliyoruz ki içinde bulunduğumuz sistem bizleri ayırıştırarak ezmeyi sömürmeyi kendine borç bilmıştır. Üzerimizdeki bu engelleri tek başımıza aşamayacağız. Bu yüzden bireysel değil örgütlü hareket etmemiz gerekmektedir. Yıkımlar, YGS-LYS-KPSS, kadınların sorunu bütün bu sorunlardan sadece birkaçı. Ve biz bu sorunlara kayıtsız kalamayız. Bu yüzden işçi ve emekçileri bir arada tutan birçok çalışmada yer aldık.

Bu çalışmaların en geniş örneklerini Mart-Mayıs sürecinde yaşadık. Bu süreçte yapılan çalışmalara gücümüz yettiğince katıldık. Koç direnişine destek olmak için direnişi ziyaret ettik, 8 Mart, Gazi ve 1 Mayıs olaylarının yıl dönümü olan 15 Mart yürüyüşü, Kazlıçeşme'deki ve mahalledeki Newroz, mahalle ve mahalle dışındaki 1 Mayıs eylemle-

cadele ederek karşı koyabiliriz. Alanlara çıkmak, halkı bilinçlendirmek, örgütlülüğümüzü güçlendirmek ve yalnız olmadığımızı herkese fark ettirmek gerekiyor.

Ben de çalıştığımız kurumda benden genç arkadaşlara resim dersi veriyorum. Gelecekte sınıf mücadelesinin içerisinde daha aktif olmak istiyorum, olacağım da.

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz

Limontepe'den Bir KöZ Okuru

rine katıldık. Ayrıca bu gündemlerin bulunduğu süreçteki afiş yapımına katıldık, bu süreçte çıkan gazetenin son sayısını 5 kişilik grupla okuduk. Kooperatifin piknik çalışmalarında yer aldık.

Gene KöZ'ün düzenlemiş olduğu mahalle ve mahalle dışındaki hemen hemen bütün söyleşi ve panellere katıldık. Bu çalışmaları yaparken başkalarını da bu çalışmalara katmaya çalıştık.

Bütün bu çalışmaların yukarıdaki yazdıklarım dışında bir komünist olarak bana kattıklarını sizlerle paylaşmak istiyorum

KöZ'ün arkasında duran bir komünist olarak kendi adıma sorumluluk almanın önemini ve yarattığı etkiyi yakinen hissetmiş oldum. Bu yoğun süreçte KöZ'ün siyasi etkisinin bulunduğumuz mahallede arttığını ve somut faaliyet yürüttüğünü görmüş olduk. Örneğin mahalledeki kurulmuş olan yıkımlar karşıtı derneğe verilen destek, Koç'taki işçi direnişinin örgütlenmiş olması bunu göstermekte. Mahalledeki diğer siyasetlerden de farkını göstermekte bu anlamda.

KöZ bu süreçte kendini daha fazla insana anlatma şansı buldu. Çevremdeki insanların KöZ'ü daha fazla benimsemesi, çalışmalara katılmaları, beni olumlu yönde etkiledi.

Devrim için Devrimci Parti / Parti için Komünistlerin Birliği

1 Mayıs Mahallesi'nden KöZ Okurları

İstanbul Üniversitesi'nden bir arkadaşımızla röportaj

İstanbul Üniversitesi'nde okuyan komünistler olarak, diğer siyasetlerden arkadaşlarımızla birlikte İÜ Öğrencileri pankartı arkasında Koç Üniversitesi direnişini ziyaret etmiştik. Bu ziyarete bizimle beraber gelen sonrasında da kitle örgütlerinin 1 Mayıs öncesi pikniğine ve Okmeydanı'nda gerçekleştirdiğimiz 1 Mayıs'a kattığımız bir arkadaşımızla bu eylemlilikler hakkında röportaj yapma gereği duyduk ve kendisi de bu konu hakkında röportaj isteğini kabul etti. Röportaj sonrası aslında okur-yazar mektubu olarak yazsan daha iyi olur önerisi yaptık, çünkü bizim ilk röportaj deneyimimizdi ve notlar alarak röportajı gerçekleştirmiştik. Lakin beraber okuduğumuz hukuk fakültesinde final ayı başladığı ve oldukça yoğun bir dönem olduğu için kendisi bu teklifimize olumsuz cevap verdi. Biz de sorumluluğumuzu yerine getirip röportajı yayınlıyoruz.

KÖZ: İlk önce röportaj talebimizi kabul ettiğin için teşekkürler. Direkt sorulara geçelim istersen. Koç Üniversitesi'nde çalışan işçiler işlerinden atılmıştı ve direnişe geçmişlerdi. Kendinizin katılımı dışında İÜ Öğrencileri olarak beraber gittik ve çağrımızla bizimle geldin, Koç Direnişine katılma sebebin, motivasyonun neydi?

Arkadaş: Her zaman anlatılır, işçilere böyle haksızlık yapılır, şöyle haksızlık yapılır. Bunları haberlerden görebiliyorduk ve duyabiliyorduk. Ben de bu durumu kendi gözlerimle görmek için bu direnişe katıldım. Aslında teoriyle pratiği birleştirmiş oldum.

KÖZ: Peki otobüste durağa gelmeden indik, sloganlarımızla yürüyerek alana vardık ve orada belli bir saat direnişte durduk. Bu geçen zamanda direnişteki atmosfer nasıldı?

A: Direnişe gittiğimiz gün ya 2 ya 3. gündüydü ve direniş oldukça canlı ve güçlüydü. Orada öğrencisi olsun işçisi olsun hiç tanımadığımız insanlarla kaç yıllık arkadaşmış gibiydik. Mesela oraya bir şeyler geldiğinde nezaket, paylaşım oldukça iyiydi. Bu gibi şeylerle işçilerin direnişi başarılı gerçekleşiyordu, benim için iyi bir deneyim oldu.

KÖZ: Eklemek istediğin bir şey var mı direniş için?

A: İşçiler bilinçlenmişti ve bir şeyler yapabileceklerini gördüler. Talepleri netti. Bizimkilerin yaptığı öneriler üstten değildi, usul olarak oldukça iyiydi. Gittiğimiz gün TKP'li öğrencilerin hamlesine kızdım ve aslında işçilerde gereksiz yere kafa karışıklığı yarattı. Hoş olmadı yani. Benim bu konularda bilgim yoktu ama yadırgadım. Sonra gittiğimiz günden sonra da gittim ama o kadar çok kimse yoktu, farklı kişiler vardı demek ki destekler 2-3 günlükmüş, orada duran öğrenci-hoca kemik kitleyi dışarıda bırakıyorum. Onlar oldukça samimiydi, sonuna kadar götürmeye hazır halleri vardı. Son olarak bu direniş diğer direnişlere örnek olmalı çabuk sonuçlanması bakımından.

KÖZ: Peki kitle örgütlerinin 1 Mayıs öncesi dayanışma pikniği vardı, oraya geldin. Neden geldin ve nasıl buldun?

A: Valla halay çekmek için geldim. Şaka bir yana kooperatif pikniği oldukça iyiydi, güzeldi, diğer demokratik kitle örgütleriyle kaynaşmak açısından iyi bir piknikti. Bir ortaklaşma vardı, birbirine bir şeyi eksik olduğu zaman verdi, yemekler konusunda ayırım yapılmadı, hatta bunu en iyi sen bilirsin. Kent Hareketlerinden gelen bir kişinin KöZ'ün programı bölmeden, aksatmadan yaptığı söyleşiye itiraz tarzı oldukça itici geldi, bari sözü sonuna kadar dinleseydi. Pikniğe gelen işçilerin ön-

ceden de dediğim gibi nasıl bilinç sıçrayışına şahit olduğunu ve bir şeyler yapabileceklerini gördük. Piknik aynı zamanda Koç direnişinin sonucuydu diyebiliriz, kurulan samimi ilişki kendisini göstermişti. Ayrıca direniş söyleşisinde bir kadının bu direniş sonucunda artık kendini güçlü hissettiğini, eşine karşı verdiği mücadeleyi anlatması ve kadın bilincinin artmasını ifade etmesi çok etkileyiciydi.

KÖZ: Peki Okmeydanı'nda kutladığımız 1 Mayıs hakkında ne diyorsun?

A: 1 Mayıs'ı kutlamak Taksim'e bağlı değil, orada da olur burada da. Her yerde kutlanabilir olduğu gösterildi ve çevreye propaganda yapılmış oldu, bu önemliydi benim için. KöZ diye bir yapının yaptığı Okmeydanı'nda yaşayanlara gösterilmiş olundu. Ben de yarı zamanlı çalışan bir işçi-öğrenci olarak kendi günümü kutlamış oldum. Bir de şu hoşuma gitti, normalde Taksim'de 1 Mayıs'ta halay filan çekilir sonrası her taraf pislik içinde kalır, ama o çöpleri yine işçiler toplar. Biz halayımızı çektikten sonra bir yeri kirletmemiş olduk, sonuçta çöpü toplayanlar işçiler. Bu kadar diyeceklerim.

KÖZ: Röportaj için tekrar teşekkürler.

Taksim yasaksa varoşlar bizimdir

İstanbul'da 2013 1 Mayıs işçi ve emekçilerin birleşik, kitlesel bir mitingi olmaksızın geçti. 1 Mayıs Taksim çevresinde polisin uyguladığı şiddetle gündem oldu. KöZ'ün arkasında duran komünistler açısından ise 2013 1 Mayıs'ı, bir mitinginin yerini alamayacak olsa bile İstanbul'un varoşlarında düzenlenen 1 Mayıs eylemleriyle geçti. Gülsuyu, Tuzla, 1 Mayıs Mahallesi, Okmeydanı ve Sarıyer'de düzenlenen 1 Mayıs eylemlerine katıldık ve bu eylemlerin gerçekleşmesinde sorumluluk aldık.

1 Mayıs sabahı Beşiktaş ve Şişli'de kortejlerin oluşmaması, bir yürüyüş ve mitingin olamayacağının netleşmesiyle birlikte KöZ olarak Okmeydanı'nda toplandık. 1 Mayıs alanına götüreceğimiz pankartlarımız, dövizlerimiz, ses aracı ve özel sayıları da Okmeydanı'na getirdik. Beşiktaş ve Şişli kolunda bulunan yoldaşlarımızdan her iki kolda da toplanmanın olamadığı haberini aldığımızda başı sonu belli, kendi inisiyatifimizle bağımsız eylem planımızı hayata geçirdik.

Yürüyüşe başlamak için Yenibosna, Esenyurt, Okmeydanı, 1 Mayıs Mahallesi, Gülsuyu, Tuzla, Sultanbeyli ve Sarıyer'den komünistler ve 1 Mayıs'a davet ettiğimiz işçi, öğrenci ve emekçilerin katılımını bekledik. Kimi yoldaşlarımız sabahın erken saatlerinde bulundukları semtlerde 1 Mayıs kutlamalarının organizasyonuna ve eylemlerine katılarak Okmeydanı'na geldiler. 1 Mayıs sabahı Gülsuyu'nda, akşamı ise 1 Mayıs Mahallesi'nde mahalle emekçilerinin de katılabileceği eylemler organize ettik. Koç direnişini kazanımlarla sonuçlandıran işçiler ise 1 Mayıs sabahı Sarıyer'de ilk kez 1 Mayıs düzenlenmesini sağladılar. Direnişte yer alan yoldaşlarımız da bu eylemde işçilerle birlikte bulundular.

Okmeydanı'nda 1 Mayıs Yürüyüşü ve Programı

Bulunduğumuz mahallelerde toplanıp, kimisinde 1 Mayıs kutlamalarını yaptıktan sonra, yürüyüş kollarında toplanma olmaması nedeniyle Okmeydanı'nda buluştuk. KöZ dışında yine yürüyüş koluna ulaşamamış Mayısta Yaşam Kooperatifi ortakları ve Koç işçileri de Okmeydanı'ndaki buluşmamıza katıldılar. 1 Mayıs alanına götüremediğimiz pankartlarımızı, dövizlerimizi Okmeydanı sokaklarında açtık ve kortejimizi oluşturduk. Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan; AKP'ye Aldanma, CHP'ye Yol Verme; Herkese İş, Herkese Öğrenim, 6 Saatlik İş Günü ve Yaşasın Komünistlerin Birliği pankartlarını taşıdık. Mayısta Yaşam ortakları ve Koç Üniversitesi'nden gelen işçi ve öğrenciler de kendi pankartlarıyla kortejlerini oluşturdular. Mayısta Yaşam Kooperatifi "Yıkımlara Karşı Omuz Omuza" gündemli pankartını, Koç Üniversitesi'nden katılanlar ise alanda hazırladıkları "Yaşasın 1 Mayıs" yazılı pankartlarını taşıdılar.

Okmeydanı sokakları boyunca 160 kişi sloganlarımızla ve ajitasyon konuşmalarıyla yürüdük. Apartmanlardan alkışlayan, izleyen ve aramıza katılanlar emekçiler oldu. Düzenlediğimiz yürüyüş büyük bir ilgi uyandırdı. Yürüyüş öncesi ise mahalle sessizlik içindeydi. Attığımız sloganlarla "AKP'ye Aldanma, CHP'ye Yol Verme", "Herkese öğrenim ve 6 saatlik iş günü", "Taksim yasaksa varoşlar bizimdir" dedik. Koç işçileri de "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz" diyerek işçiye kadro, asistana sigorta taleplerini haykırdı.

Yürüyüşümüzü Mahmut Şevket Paşa Sağlık Ocağı önünde sonlandırarak, orayı adeta bir miting alanına çevirdik. Kürsümüzü oluşturduk, pankartlarımızı ve dövizlerimizi açtık ve sloganlar attık. 1 Mayıs yürüyüşü esnasında uygulayacağımızı programı Okmeydanı'nda gerçekleştirdik. Bir yoldaşımız 1 Mayıs'ı yasaklayan AKP'ye inat varoşları 1 Mayıs alanlarına çevirmek için Okmeydanı'nda toplandığımızı söyleyerek programı başlattı. 1 Mayıs'ın tüm dünyada iş saatlerin kısaltılması mücadelesiyle özdeşleştirildiğine ve bu mücadeleyi verenlerin bedelleriyle 1 Mayıs'ın yaratıldığına değindi. Bu konuşmanın ardından öncelikle 1 Mayıs'ı yaratma kavgasında yitirdiğimiz tüm devrimci ve işçiler için, aynı zamanda iş kazası denen cinayetlerde yitirdiğimiz işçiler için saygı duruşunda bulunduk. Saygı duruşu esnasında hep bir

ağızdan Enternasyonal Marşı'nı okuduk. Yaptığımız program boyunca yine hep birlikte 1 Mayıs ve Avusturya İşçi marşlarını da coşkulu bir şekilde söyledik.

AKP'ye Aldanma, CHP'ye Yol Verme

Saygı duruşunun ardından kürsüde konuşmalar yaptık. KöZ adına 2013 1 Mayıs'ının siyasi atmosferi ve taşeronlaşma içerikli konuşmalar yaptık. Mayısta Yaşam Kooperatifi öğrenim ve iş hakkı hakkında bir konuşma yaparken Koç Üniversitesi'nden katılan bir işçi arkadaş da Koç Direnişi ile ilgili söz aldı.

KöZ adına yapılan konuşmada şunlar ifade edildi:

"İşçi, emekçi, ezilen kardeşler! Sömürü karşısında emeğin yanındaki tüm dostlar merhaba!

2013 1 Mayısından önce şiarlarımızdan birini "AKP'ye geçit verme, ezilenlerin birleşik mücadelesini ör" olarak belirlemiştik. Görülüyor ki, AKP de 1 Mayıs'a aynı şiarı yontarak hazırlanmış. AKP 1 Mayıs'ta emekçilere, ezilenlere geçit vermemek için hazırlanmış.

Tayyip'in valisi emekçiler 1 Mayıs'ta Taksim'de buluşmasını diye köprüleri tuttu, yolları kapattı. O da yetmedi vapurları, motor seferlerini iptal etti. O da yetmedi metrobüsleri durdurdu. Emekçiler Mayıs'ı kutlamasını diye İstanbul'da sıkıyönetim ilan etti.

Emekçilerden, ezilenlerden duyduğu korku bu kez Erdoğan'ı, hükümetini, vekillerini açık konuşmaya zorladı. Aylardır zoraki bir şekilde demokrat maskesi takanlar bu iğreti maskeyi bir çırpıda attılar. İşte bizim demokrasimiz budur dediler. Bizim demokrasimiz sıkıyönetim demokrasisidir, bizim demokrasimizde insanın en temel özgürlüğü olan seyahat özgürlüğü bile yoktur. Bizim demokrasimizde toplanma özgürlüğünü kullanmak isteyenler polis zoruyla dağıtılır. Örgütlenmek ise zaten suçtur.

AKP demokrasisinde Van'da depremi olur emekçiler ölür hükümetin kılı kıpırdamaz. Ama ne zamanki gecekonduları yıkıp alışveriş merkezleri yapmak gündeme gelir, depremin can kaybına yol açacağı o zaman ağızlara sakız edilir.

AKP demokrasisinde Roboski'de Kürtler bombalanır ama yılbaşı programları devam eder. Tuzla'da, Gebze'de, Esenyurt'ta her gün iş kazaları olur, işçinin canı olduğu hatırlanmaz. Zonguldak'ta göçük altında kalan işçilere komik kan paraları ödenir. Ama ne zamanki sendikalar Taksim'de bir işçi mitingi yapma kararı alır o zaman işçinin can güvenliği tehlikede olur.

AKP'nin sahte demokrasisine aldanmayacağız dostlar aldanmayacağız.

Bugüne kadar demokratik hak ve özgürlükler AKP tarafından lütfedilmedi, emekçilerin ve başta Kürtler olmak üzere ezilenlerin mücadelesiyle söke söke kazanıldı, kazanılacak. Biz de bu mücadeleyi sürdürmekteki kararlılığımızı burada gösteriyoruz."

Herkese İş, Herkese Öğrenim 6 Saatlik İş Günü

Düzenlediğimiz programda eyleme katılan Mayısta Yaşam Kooperatifi ve Koç işçileri de söz aldılar. Direnişte yer alan bir işçi sabah Sarıyer'de düzenledikleri 1 Mayıs'ta yaptıkları konuşmayı bizlere de okuyarak verdikleri mücadeleye, kazanımlarına, içeride mücadeleye devam edeceklerine ve öğrenci-işçi dayanışmasının önemine değindi. Mayısta Yaşam Kooperatifi öğrenim ve iş hakkıyla ilgili söz arak şunları ifade etti:

"AKP 4-4-4 ile emekçi çocuklarını tez elden okuldan uzaklaştırmayı yahut meslek liselerine tkmayı hedefliyor. Emekçi çocukları okudukları gittikleri süre boyunca da çürük binalı, öğretmensiz ilkokullara, liselere mahkum ediyor. Sınavlar, harçlar, sınav ve dersane ücretleri bizlerle okullar arasında örülmüş duvarlardan başka bir şey değil. Oysa öğrenim en çok emekçinin hakkı. Herkese öğrenim hakkı"

Yapılan konuşmaların ardından son olarak çektiğimiz halayla 1 Mayıs eylemimizi tamamladık, pankart ve dövizlerimizi topladık. 1 Mayıs'a katılan işçi ve emekçiler halay çekmeye devam etmek isteseler de çatışmaların Okmeydanı'na sıçraması nedeniyle halay çekilmesini durdurduk ve eylemimizi noktaladık. Bir kısmımız eyleme katılan işçi ve emekçilerin Okmeydanı'ndan güvenli bir şekilde ayrılmasını

sağlarken, bir kısmımız ise polisin saldırısı karşısında yapılan direnişte yer aldık.

2013 1 Mayıs'ının Ardından

1 Mayısın örgütlenmeye başlaması ve konfederasyonların partilere, siyasetlere ve demokratik kitle örgütlerine toplantı çağrısı yapması 1 Mayıs'a sayılı günler kaldığında başladı. Ancak 1 Mayısın nerede yapılacağı sorunu yani bu konudaki belirsizlik aylar öncesinde sorulmaya, konuşulmaya başlamıştı. Kimi siyasetler ve kurumlar Taksim'deki inşaat çalışmaları nedeniyle başka miting alanları önermeye hazırlanırken kimi siyasetler ise her ne olursa olsun 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkma kararı aldı. Ancak 1 Mayıs'a iki hafta kalana kadar konfederasyonlar çağrı yapmamış, Türk-İş Taksim'de miting için, TKP ise Kadıköy'de miting için girişimde bulunmuştu.

Konfederasyonlar 1 Mayıs toplantısı düzenlediklerinde zaten Taksim'de 1 Mayıs'ta anlaşmış ve bu konuda Valilikle görüşmelere başlamışlardı. DİSK, toplantılara geç başlamalarına rağmen kimi platform ve siyasetlerle görüşmeler yaptığını söyledi. Yapılan iki toplantıda ağırlıklı olarak AKP'nin teknik nedenleri bahane göstererek 1 Mayıs'ı emekçilere yeniden kapattığı, oysa meydana ciddi bir küçülme olmadığı ve inşaatın kaynaklı güvenlik sorunların çözülebileceği konuşuldu. 1 Mayıs içeriği ve mitingin programı ise somut ve gerçekçi olarak konuşulmadı. AKP'nin Taksim'i emekçilere kapatmasına ya da 1 Mayıs'a katılımı azaltma politikasına karşılık kitlesel katılım için çalışılması gerektiği ve çalışıldığı söylenildi. Ancak miting olmayacağı yürüyüş kollarının ve sıralamanın dahi bir türlü belirlenmemesi, programa dair herhangi somut bir konuşmanın yapılmamasından beliydi ve bu anlamıyla kitlesel katılımın çağrılarının da ayaklarının yere basmadığı anlaşılıyordu. Tüm bunlara rağmen miting için toplanma olmaması durumunda ne yapılacağı, nasıl bir tutum alınacağı konuşulmadı. Alana girmek için ortak bir inisiyatif gösterilmedi, tersine toplanma olmadığı durumda her grubunun ne yapacağını konuşmaya gerek olmadığı belirtildi.

KöZ olarak içinde bulunduğumuz siyasi süreçte hedef tahtasına AKP'yi koyan kitlesel bir 1 Mayıs'ın solun ortak görevi olduğunu savunduk. Bunu AKP'ye Aldanma, CHP'ye Yol Verme şiarımızla ifade ettik. Oysa 2013 1 Mayısı AKP'yi güçlendirmese de onun gerilemesini de sağlamadı. Doğrusu CHP de her ne kadar 1 Mayıs'ta ve ertesinde öne çıkmaya çalışsa da, 1 Mayıs 2013 CHP'ye de yaramadı. Ancak ne AKP'nin ne CHP'nin 1 Mayıs'ta ön alması, emekçiler ve ezilenler cephesinden AKP'yi geriletmek ve CHP'nin ileri çıkmasını engellemek için bir odak oluşmasını sağlamadı. Dolayısıyla ortaya kazanımı olmayan bir 1 Mayıs çıkmış oldu.

KöZ olarak düzenlediğimiz eylem elbette birleşik, kitlesel bir mitingin yerini alamaz. Ancak 1 Mayıs'ın Taksim'in fiziki uygunluğu tartışmalarına indirgendiği, bu tartışmaların binlerce emekçinin 1 Mayıs'a katılımını engellediği koşullarda başı sonu belli, kendi inisiyatifimizle bir eylem gerçekleştirmek önemliydi. Keza böyle bir eylem sayesinde bütün bir yıl sınıf dayanışması ve mücadelesi yaratmaya çalıştığımız varoşlardaki emekçileri davet edebileceğimiz bir alan yaratmış olduk. İçinde bulunduğumuz geri çekilme döneminde önceliğimiz işçi ve emekçileri evlerinde bırakıp, kitlesiz eyleme katılmak değil; onlarla birlikte mücadele etmenin olanaklarını yaratmak. Bu anlamıyla 1 Mayıs'a alternatif bir eylem gerçekleştirmemiş olsak da 1 Mayısızsızlığa alternatif bir eylem gerçekleştirdik.

Yaşasın 1 Mayıs, Biji 1 Gulan!

İstanbul'dan Komünistler

İstanbul 1 Mayıs'ında Şişli ve Mecidiyeköy

2013 1 Mayıs'ının izinsiz gerçekleşeceği belli olunca, bir yandan son dakikaya dek süren belirsizliğe karşı kendimizi bizim dışımızdaki güçlerin belirleyiciliğine terk eden, eylemdeki varlığımızı pasif bir nesne durumuna düşüren bir tutumdan uzak durmak adına bağımsız bir eylem örgütledik. Ancak öte yandan bu eylemin 1 Mayıs eylemini ikame eden bir eylem biçiminde kavrayan yaklaşıma da düşmemek gerektiğinin altını özellikle çizdik. Planımızı yaparken, yaşanan gelişmeleri dikkate almayı da hesapladık. 2004 yılında Saraçhane'de izinsiz 1 Mayıs eyleminde, nasıl bir noktada toplanılmış, kürsü oluşturulmuştu. Her ne kadar bu türden bir gelişmeye hazırlığı ifade eden bir durum olmasa da, bir takım toplanmalar olabilme ihtimalini düşünerek hem Beşiktaş, hem de Şişli'de yaşananları takip etmeyi kararlaştırmıştık.

1 Mayıs sabahı çok erken saatlerde Şişli Disk binasının önünde yerimizi aldık. Daha saat 07.15'de durumun 2007 1 Mayıs'ındaki gibi gelişeceği anlaşıyordu. 2007 1 Mayıs'ına göre daha az bir kitlenin bulunduğu binadan ilk çıkışta, polisin ara sokakların bu kitleyle buluşmasını engelleyen müdahaleleri başladı. Kısa bir süre sonra binadan çıkan kitleye de yoğun bir gazlı müdahale gerçekleşti. Bu noktadan sonra ara sokaklarda çatışmalar sürdü.

Yoğun gaz bombalarına karşı ara sokaklarda uzun süre çatışmalar oldu. DHF pankartıyla çatışmanın sürdüğü alana ara sokaklardan kortej halinde geldi. Burada pankartını toplayarak çatışmaya dahil oldu. Biz de yoğunlukla DHF ve Halk Cephesi militanlarının bulunduğu ara sokaklarda yerimizi aldık. Taşlarla polise karşılık verilmeye çalışılan sokaklarda yer yer daha büyük topluluklar oluşsa da, polis kitleyi adım adım

Cevahir Otel'e doğru sürmeye çalıştı. Uzun saatler boyunca kitle toplanmaya, bir arada durarak polisi geri püskürtmeye çalıştı.

1 Mayıs'a Şişli üzerinden gelmiş olan kitlenin büyük bir kısmı eylemin sonlarına doğru Cevahir Otel'in önündeki alanda birikmeye başladı. Ara sokaklara müdahale yoğunlaştıkça bu birikme artarken, son olarak burada buluşan kitleye de müdahale edildi. Kitlenin büyük bir kısmı polisinde müdahalesiyle Okmeydanı'na doğru çekildi.

Okmeydanı'nda minibüsler durdurularak ajitasyon konuşmaları yapıldı. Biz Okmeydanı'nda daha önceden planlanmış eylemimizin olduğu alana geldik. Eylemimiz bitmek üzereyken polisin yukarda bulunan kitleye müdahale ettiği haberini aldık. Bunun üzerine bir grup arkadaşımızla birlikte müdahalenin olduğu Anadolu Kahvesi'ne geldiğimizde polisin yoğun gazlı bir müdahalede bulunduğunu gördük. Orada yoğunluklu olarak DHF'den arkadaşlar vardı, birlikte polisin hakim olmadığı ara sokaklardan taşlarla polisin mahalleye girmesini engellemeye çalıştık. Daha sonra Halk Cephesi, BDP'li arkadaşlarında gelmesiyle kısa bir süreliğine de olsa polis TOMA ve panzerlerine rağmen geri çekilmek zorunda kaldı. Burada birlikte hareket etmenin önemli bir kez daha ortaya çıktı. Çatışmalar yaklaşık saat 16.00'ya kadar sürdü.

Yaşasın 1 Mayıs / Bijî Yek Gûlan

İstanbul'dan Komünistler

KöZ'ün İstanbul 1 Mayısı değerlendirmesi

4 Mayıs 2013 Cumartesi akşamı 1 Mayıs'ı değerlendirmek için Anadoluda Yaşam Kooperatifi Okmeydanı şubesinde bir söyleşi düzenledik. Söyleşiye 45 kişi katıldı.

KöZ'ün 1 Mayıs değerlendirmesini aktaran yoldaş konuşmasında şunları belirtti:

“1 Mayıs'ı bir bütün olarak İstanbul, İzmir ve Diyarbakır 1 Mayısları olarak değerlendirmek mümkün değil. Buna karşılık İstanbul'da apayrı bir 1 Mayıs var. İstanbul merkezli bakmak istemsek de burada yaşanan 1 Mayıs, Türkiye'deki siyasal mücadelenin ve burjuva siyasetinin gündemine oturmuş durumda.

1 Mayıs'ta neler görüyoruz? 1 Mayıs 2013, AKP'nin tarihinde en fazla beklenti yarattığı bir süreçte gerçekleşti. Solun bilinçli olarak bir şey yapmasına gerek kalmadan AKP'nin demokrasi anlayışının ne olduğu ortaya koyuldu. 1 Mayıs 2013, 12 Eylül'dekinin benzer bir atmosferde gerçekleşti; herhalde, 1980lerden beri de İstanbul bu kadar ciddi bir sıkıyönetim ve şiddet yaşamamıştı. ‘AKP 12 Eylül’ün ürünüdür ve 12 Eylül rejimi değiştiremez’ tespitemizi de doğrulayan bir gelişme oldu, bu 1 Mayıs.

Öte yandan AKP, KCK tutuklularını teker teker serbest bırakmaya başladı. Bu çelişkiyi nasıl açıklamak gerekir? Liberaller bunu AKP'nin basiretsizliği ve beceriksizliği açıklamaya çalıştı. Bu çelişkiyi açıklamak için kullanılan ikinci yanıt ise AKP'nin ‘havuç ve sopa’ politikası izlediği oldu. Ulusalıcılar da ‘teröriste çiçek, işçilere cop’ söylemiyle bu tarafta yer aldı.

AKP, 11 senelik bir hareket. Bir burjuva siyaseti olarak da sürekli olarak tutarlı bir biçimde de hareket edemez. 2007'den beri bir gerileyiş içinde. AKP'nin geriliyor olması da bu durumu kabullendiği anlama gelmiyor. Bu denklemi değiştirmek için çözümler arayan bir hareket. AKP kendisi rahat bırakılan bir hareket de değil; inisiyatif onda değil. Çözüm süreci denilen süreç de AKP'nin kendi kendine başlattığı bir süreç de değil. AKP, ABD'nin yönlendirmesi ve Kürt kitesinin mücadelesi sonucunda bu süreci başlattı. Fakat bu süreç AKP'nin inisiyatifiyle başlamamış olsa bile bu hep böyle gidecek değil. AKP, etkin bir propaganda çalışması içinde. Burjuva kurumlarının da desteğini alarak kamuoyunda bir beklenti yaratmaya çalışıyor.

Bütün bu süreç ise bir yandan ABD'nin öte yandan Kürtlerin mücadelesinin baskısıyla başladı. AKP

kendisine göre bu tavizleri vermek zorunda kaldı. Böyle bir muhalefet ve başkaldırının olmadığı yerde ise AKP nasıl davranmak istiyorsa öyle davrandı. AKP farklı taktikler izlemiyor; karşısında bulunanlar farklı güçlere sahip ve ortak hareket edemiyorlar. Ne olursa olsun, bu süreçte de AKP'nin demokratlık imajı ciddi bir hasara uğradı.

CHP ise bu süreçte kendi çıkarları doğrultusunda faydalanmaya çalıştı. Bu şekilde gerçekleşen 1 Mayıs 2013, CHP'nin en çok işine gelebilecek bir 1 Mayıs oldu. 1 Mayıs mitingi toplanmış olsaydı ve AKP'ye karşı kimin ne dediği açığa çıksaydı ya da kürsüde CHP konuşsaydı bile bu CHP'nin işine yaramazdı; çünkü CHP'nin ne söylediği belli değil ve net bir siyaseti yok. CHP'nin kendisi yedek lastik olma rolüne bir türlü hazırlanamıyor. Bir dizi kapasitesizlik ve eksiklik yüzünden CHP, 2007 veya 2008'de olduğu gibi bu süreçten faydalanamadı. Kameraları kendilerine çevirenler de böylelikle sendikalar ve sol akımlar oldu, CHP olmadı.

1 Mayıs 2013, AKP'nin gerilemesine hizmet etmedi veya onu da güçlendirmede; sadece imajını zedeledi. CHP'ye de yaramadı. Eski tespitlerimiz böylelikle doğruluğunu korudu; AKP'yi geriletmek ve CHP'nin ilerlemesini engellemek için bir odak toplanamadı. Böyle olunca da kimse 1 Mayıs'ta kazanamamış oldu.

2010'da Taksim'e çıkılması ne Başbakan'ın lütfuyla ne de sendikacılar sayesinde gerçekleşti. Taksim'e çıkılması BDP'nin aldığı inisiyatifi engellemek için Taksim'in anahtarının CHP'ye verilmesiyle gerçekleşmişti.

Sol akımlar, 1 Mayıs'ı sabote etme planını bozamadılar. DİSK'in meşrebine uygun bir strateji de oldu, bu; 2004'te Saraçhane Mitingi'nde ve 2008-2009'da böyle olmuştu. Sol, Taksim meselesine bu kadar kilitlendiği için de bu oyunu bozamadı. 1 Mayıs, AKP karıştığını AKP polisiyle çatışmayla eşdeğer gören bir tutumun etkisinde gerçekleşti.

Sol, kerametın kendilerinden, sendikacılardan menkul olduğunu düşündükleri için hazırlıksız kaldı ve bu oyuna geldi. İkinci olarak, ortada estirilen demokratikleşme rüzgârı bu akımları da etkisi altına aldığı için de kimse de AKP'den böyle bir hamle beklemiyordu. ‘Müzakere süreci varken AKP bize de saldırmasın’ gibi bir eğilim vardı.

KöZ 1 Mayıs'ların emekçilerin ve ezilenlerin birleşik ve kitlesel bir şekilde AKP karşıtlığını öne çıkaracak

eylemlerle taçlanmasını 2007'den beri savunuyor. Programının ne olduğu belli olmayan mitinglerle bunun böyle olmayacağını savundu.

Kendi kitlemizi, emekçileri varoşlarda birleştirip Okmeydanı'nda bir eylem düzenledik. Bu elbette bir 1 Mayıs mitinginin yerini tutmaz. Biz kendi yönelimimizin ne olduğunu kendi ilişkilerimize göstermiş olduk.

Newroz'dan itibaren şöyle bir saptamada bulunmuş-tuk: ‘Müzakere sürecinin başlaması bir kazanımdır ama bu süreç emekçilerin ve ezilenlerin hareketiyle başladı diye onların lehine çözümler üretecek diye bir kural yok. Ya burjuvazinin elini güçlendirebilir ya da müzakere sürecini yaratan dinamikleri... Bu reformların gerici reformlar olarak gerçekleşmemesi ise sadece Kürtlerin değil, emekçiler ve ezilenlerin birleşik mücadelesine bağlıdır’.

1 Mayıs'ta bu fırsatları kaybettik. Fakat önümüzde benzer fırsatlar çıkacak. Fakat 1 Mayıs bu saptamayı değiştirmede. Bizim tutumumuz ise AKP'ye karşı nasıl bir hat izlememiz gerektiğini göstermiş oldu.

AKP milletin evini başına yıkacak ve taşeronlaşmayı yaygınlaştıracak. Müzakere sürecinde geri adım atacak. 1 Mayıs'ta ortak bir tutum alınmadı ama önümüzdeki süreçte AKP karşıtı mücadeleyi ortaklaştırmak lazım. Sol ile yürütülmesi gereken tartışma da bu ortak mücadeleyi nasıl yürüteceğimize

dair olmalı. Çalışmamızın merkezine de bu oturmaya devam edecek.”

Gelen sorulardan sonra ise yoldaş, ikinci konuşmasında şunları ifade etti:

“Solun plansız olduğu doğru. Biz bu plansızlığı yanlış bir politik tutumun sonucu olarak görmeliyiz. Eleştirirken politik tutumun yanlışlığını eleştirmek gerekir: AKP'ye karşı kitlesel bir muhalefet örme çabası yok. Taksim, elbette önemli bir mücadele alanı ama sol kendi gücünden, mücadelesinden bağımsız olarak Taksim'e kilitlendi. Mücadeleyi bir alan üzerinde kurduğun zaman bütün inisiyatifi de karşı tarafa veriyorsun. Karşı taraf da ona göre önlem alıyor. Yine Taksim'i hedefleyebilirsin ama bunu başka bir politik hattan izleyebilirsin. Solda ise ‘her şeyden taviz verebiliriz ama Taksim'den edemeyiz’ gibi bir tutum hakim oldu.

Solun kendi gücünü hesaba katarak AKP karşısında, inisiyatifi DİSK'e veya CHP'ye bırakmayarak kendi inisiyatifle bir 1 Mayıs kutlaması ve tasarlaması gerekirdi. Biz yaptığımızı bir alternatif olarak sunmuyoruz. Emekçilerin taleplerinin dillendirildiği, yıl boyunca yürütülen çalışmaların taşındığı kitlesel ve birleşik eylemleri savunuyoruz. Fakat tren kaçırılmış değil; AKP daha fazla sıkışıyor ve önümüzdeki fırsatlar artacak.”

İstanbul'dan Komünistler

İzmir’de kitlesel ama apolitik 1 Mayıs

İzmir’de 1 Mayıs, şoven örgütlenmelerin 1 Mayıs’ı bölme girişimlerine rağmen bir önceki seneyi aşan bir katılımla gerçekleşti. Başını ırkçı-şoven İP’in ve onun güdümündeki Birleşik Kamu İş Sendikası’nın çektiği kesimlerin, haftalar öncesinden 1 Mayıs’ta “bölücü örgütlerin pankartları altında değil, Türk bayrağı altında buluşalım” şeklindeki şoven ajitasyonu Bornova Cumhuriyet Meydanı’nda ancak birkaç bin kişiyi buluştururken, Alsancak Gündoğdu Meydanı’nda gerçekleştirilen 1 Mayıs mitingi bir önceki seneki katılımı aşan bir kitlesellikle kutlandı.

Basmane ve Konak’ta toplanan sendikalar, kitle örgütleri ve politik örgütlenmeler iki ana kol oluşturarak Alsancak Gündoğdu Meydanı’na yürüyüş düzenlerken KÖZ’ün arkasında duran komünistler Türk-İş ve DİSK mensubu sendikaların geçiş noktası olan, HDK bileşenleri, BDSP, Mücadele Birliği Platformu ve başka bir dizi örgütlenmenin toplanma noktası olan Basmane Meydanı’nda “Uludere Katliamı’nın ve İşçi Cinayetlerinin Hesabını Sormak İçin; Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş!” şiarının yer aldığı pankartın arkasında buluştular.

“Ezilenler için Eğitim, Eğitim için Dayanışma!” pankartıyla alana çıkan Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Derneği ile birlikte art arda yürüyen KÖZ’ün arkasında duran komünistler, HDK bileşenlerinin oluşturduğu kolun sonunda yer alan SYKP’nin arkasında yürüyüşe katıldılar. Yürüyüş esnasında bu kolun sonuna Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi eklendi.

Deri Tekstil Kundura İşçileri Derneği ise “Karanlık Atölyelerden Aydınlik Alanlara Çıkıyoruz!” pankartı arkasında önce Kapılar’da çalışan deri işçilerini çağırان bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Sonrasında ise Çankaya Mimar Kemalettin Caddesi civarında yoğunlaşan tekstil atölyelerinde çalışan konfeksiyon işçilerine 1 Mayıs çağrılarını ulaştırmak üzere yürüyüşe geçtiler.

AKP’ye aldanma CHP’ye yol verme

Bursa’da 1 Mayıs mitingi, Stadyumun önünde başlayan yürüyüşün ardından Kent Meydanı’nda düzenlendi. Toplam katılımın 20 bin civarında olduğu miting coşkulu bir havada geçti. 1 Mayıs’ta belirgin olarak öne çıkan durum Metal toplu sözleşme sürecinin etkisi ve metal işçilerinin MESS dayatmalarına karşı öfkesi 1 Mayıs alanına yansdı. Metal işçilerinin canlılığı ve kitleselliği dikkat çekti.

Biz 1 Mayıs’a KÖZ imzalı “AKP ye Aldanma, CHP ye Yol Verme, Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek” pankartıyla katıldık. Biz yürüyüş boyunca yaygın bir şekilde hem KÖZ imzalı bildirilerimizi dağıttık. Dağıttığımız bildirilere çok fazla talep vardı. Attığımız sloganlardan bazıları şunlardı; “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz”, “Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan”, “Yaşasın sınıf dayanışması”, “Tam ücretli 6 saatlik iş günü 4 vardiya”, “Kurdara Azadi Kürtlere özgürlük”, “Özgürlük savaşan işçilerle gelecek”, “Faşizme Karşı Omuz Omuza”

Kortejin Önünde Türk- İş yürüdü son dört güne kadar mitinge katılımı belli olmayan Türk –İş kitlesel bir biçimde katılım sağladı en göz dolduran kortej ise Türk Metal kortejiydi. Geçen seneki 1 Mayısı ayrı bir şekilde kutlayan Türk-İş bu 1 Mayısı bölmeyerek kitlesel ve birleşik bir eylemin örgütlenmesine katkı sundu.

Kortejin devamında Kristal-İş, Liman-İş, Tek Gıda-İş, Tek-sif, TÜMTİS, Demiryol-İş, Yol-İş, Maden-İş, Tesiş, Tek Gıda İş, Petrol-İş sendikaları yürüdü.

Daha sonra DİSK bağlı olan Birleşik Metal-İş, Emekli Sen, Dev Maden Sen, Dev Sağlık-İş, Genel-İş, DİSK Tekstil ve Sosyal-İş sıralandı.

Cargill direnişçileri de 1 Mayıs alanındaydı. Ardından Ulu-dağ Üniversitesi öğrencileri yürüdü. Bursa Tabip Odası’nın ardından TMMOB onların arkasında ise KESK korteji yü-

Komünistler ‘AKP’ye Geçit, CHP’ye Yol Vermemenin’ Gerekliliğine İşaret Etti

Yürüyüş boyunca komünistler Taksim’i emekçilere yasaklayan ve İstanbul’da fiili bir sıkıyönetim uygulayan AKP’yi hedefe koyan bir ajitasyon çizgisi benimsediler. AKP’yi müzakere masasına oturtanın Kürt halkının mücadelesi olduğu hatırlatarak, gerileyen AKP’nin girişeceği yeni saldırıları püskürtmenin emekçilerin kitlesel birleşik örgütlü mücadelesinden geçtiği ifade edildi. Kent-sel dönüşüm adı altında işçilerin konularını başlarına geçirmek isteyenlerle taşeronlaştırmayı hakim kılmak isteyenlerin, Roboski Katliamı’nın failleri ile kıdem tazminatlarınıza göz dikenlerin bir olduğu ifade edildi. Limontepe’den Cengizhan’a emekçi semtlerinde yaşayanların, atölyelerde fabrikalarda alnteri ile geçinenlerin yıkımlara, operasyonlara, güvencesizleştirmeye karşı örgütlü mücadelede buluşması gerektiğine işaret edildi.

Yapılan ajitasyon konuşmalarına sıklıkla “Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!”, “Köle Değil İşçiyiz Birleşince Güçlüyüz!”, “Nereden Geliyoruz: Varoşlardan! Ne İstiyoruz: Özgürlük! Vermeyecekler, Alacağız!”, “Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!”, “Komünist Bir Dünya Kuracağız!”, “Roboski’nin Hesabı Sorulacak!”, “Ordu Polis Tekeller İşte Katiller!”, “AKP’den Hesabı Emekçiler Soracak!”, “Ne AKP, Ne CHP, Kurtuluş Birlikte Mücadelede!”, “Yıkımlara Karşı Örgütlen Birleş Mücadele Et!”, “Villalara Savaş Kondulara Barış!”, “İş Ekmek Yoksa Barış da Yok!”, “Örgütlü Bir Halkı Hiçbir Kuvvet Yenemez!” sloganları eşlik etti.

Bunun yanı sıra 1 Mayıs’ın nasıl bir mücadele tarihinin ürünü olduğu işlenerek ‘77 1 Mayıs’ından ‘96 1 Mayıs’ına kavgada düşenler selamlanarak “1 Mayıs’ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor!” sloganı atıldı. Yine zindanlardaki devrimcilere özgürlük talebi “İçeride Dışarıda Hücresleri Parçala!” ve “Zindanlar Yıkılsın Tut-saklara Özgürlük!” sloganları ile yürüyü-

şümüze taşındı.

Gündoğdu’ya Artan Katılım, Yükselen Apolitik Atmosferi Değiştiremedi

Kortejlerin Cumhuriyet Meydanı’ndan Gündoğdu Meydanı’na giriş yaptığı noktada geçtiğimiz senelerden görmeye alıştığımız düzensizlik ve keşmekeş havası bu sene de alana girmek isteyenlerin uzun süren bekleyişler yaşamasına neden oldu. Benzer bir dağınıklık alan için de söz konusu idi. Alana giren kortejlerin hızla dağılması, alana ortak bir takım talep yahut mücadele gündemlerinin yansıtılamaması bu sene de İzmir 1 Mayısı’nın en belirgin eksikliklerini oluşturdu. Özellikle geçen sene gözlemlenebilen ve bu 1 Mayıs’ta da hissedilir bir diğer durum ise 1 Mayıs’a katılım sergileyen kitlenin kayda değer bir kesimini alana girişte kortejleri alkışlayan, ancak bu kortejlerde yürümeyi tercih etmeyen örgütsüz emekçilerden oluşmasıydı. Alandaki apolitik atmosfer bu emekçileri örgütlendiren ve bu kesimlere özgüven aşılayan bir hava taşımaktansa mevcut tabloyu pekiştiren bir işlev gördü.

Geçtiğimiz seneden farklı olarak bu sene kürsüdeki program, Bornova’da yapılan şoven mitinge nazire yaparcasına İstiklal Marşı ile başlatıldı. Görüntü-şe bakılırsa sendika bürokrasisi, şoven kesimlerin sınıfa zehir taşıyan argümanlarını boşa çıkarmanın yolunun, İP’yi takip eden kesimleri ikna etmek istencesine İstiklal Marşı ve Türk bayraklı bir 1 Mayıs’tan geçtiğini hesap etmişti. Önceki sene programın başında çalınan Enternasyonal ve 1 Mayıs Marşları ise her nabza göre şerbet veren bir tutum izlenerek sol-sosyalist örgütlenmelerin alana girişinin arttığı sırada çalındı.

Sendika bürokratlarının oluşturduğu kürsü alanı dolduran on binlerce emekçiye hitap etmekten bu sene de uzaktı. 1 Mayıs mitingi için KESK, DİSK, TMMOB, Türk-İş adına hazırlanan ortak metin

her ne kadar taşeronlaştırma, kıdem hakkının gaspı, işsizliğe karşı vurgular içeriyor olsa da alanın ilgisini çeken bir canlılık ve sahiçilik taşımıyordu. Nitekim alanda heyecan yaratan, kürsüye yansıması gereken işçilerin emekçilerin talepleri değil de kürsüden alana hiza vermeye çalışan sosyal demokrat Suavi’nin konseri oldu.

Mitingte dikkate değer bir diğer nokta ise CHPli belediye başkanlarının yine alanda boy göstermesi idi. Son bir aya damgasını vuran İZELMAN işçilerinin taşeronlaştırmaya karşı verdiği mücadele konusunda ölü taklidi yapanlar 1 Mayıs alanında ‘emek dostu’ rolü oynayacak yüzü yine kendilerinde buldular ve elbette kürsüden sendika bürokrasisinin iltifatlarına mazhar oldular.

Karnaval Değil, Emekçilerinin Zincirsiz-Kitlesel-Birleşik Devrimci 1 Mayıs’ı için Örgütlenelim!

Komünistlerin birliğini savunanlar İzmir’deki 2012 1 Mayısı’nı değerlendirirken KÖZ’de şu görüşlere yer vermişti:

“...Neticede katılımın kayda değer biçimde artmasına ve yoğun bir coşkunun kortejlere ve alana hâkim olmasına rağmen 2012 1 Mayısı İzmir’de, sınıfa ve Kürt halkına yönelik topyekûn saldırıları püskürtmek üzere ortak bir savunma

hattının gerekliliğini işaret etmenin bir fırsatı olmaktan çok, kortejlerdeki gör-selliğin öne çıktığı, politik içeriği zayıf, pek çok burjuva yayın organının da ağız birliği etmişçesine vurguladığı üzere ‘renkli bir şölen’ havasında geçti.”

Bu sene de 1 Mayıs’a sınıfın en çok ezilen, en örgütsüz kesimlerinin ve Kürt halkının taleplerini öne çıkartan ve emekçileri bu doğrultuda seferber eden bir hattın eksikliği damga vurmuştur. KÖZ’ün arkasında duran komünistler bu tabloda kendi sorumluluklarını gö-rerek ve bu sorumluluğun gereği olarak, Bolşevik tipte devrimci bir partinin yaratılması mücadelesini yükselterek bu tablonun değiştirilebileceğini savun-maktadırlar. 1 Mayısları adına layık bir şekilde kutlamak ve 1 Mayıs’a kendine ait olan kızılığı teslim etmenin yegane yolu budur.

Komünistler bu yolda, içinde çalıştıkları kesimleri ve kitle örgütlerinin muhatap-larını rekabete karşı dayanışma diyerek buluşturan, sınıfın görünmeyen kesim-lerinin taleplerini daha yüksek bir sesle alana taşıma gayretinde olan bir çizginin takipçisi olacaklardır.

1 Mayıs Kızıldır, Kızıl Kalacak! Bol-şevizm Kazanacak!

İzmir’den Komünistler

Ankara’da 1 Mayıs

Ankara’da DİSK, KESK, Türk-İş, TTB ve TMMOB’nin çağrısıyla yapılan 1 Mayıs Mitingi saat 11.00’da Tren Garı önünde başladı. 11.45’te kitle iki koldan Sıhhiye Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti. 20 bine yakın kişinin yürüdüğü Ankara 1 Mayıs’ında kürsü programı 13.30’da başladı.

Türk İş, DİSK, KESK, TMMOB, TTB ortak pankart olarak “Taşeronla, bölgesel asgari ücrete, kıdem tazminatının gaspına, yoksulluğa, güvencesizliğe, gericiliğe, ırkçılığa, emperyalist müdahaleye karşı; Emek, Barış, Özgürlük, Demokrasi. Yaşasın 1 Mayıs” taşındı. Ortak pankartın ardından sendikalar, odalar ve öğrenci gruplarının kortejleri yer aldı. Hak-Par, İHD, Atık Kağıt İşçileri, Anti-Kapitalist Müslümanlar, Çorum Dernekleri Federasyonu, Dersim Dernekleri Federasyonu, Kızılırmak Köy Dernekleri Federasyonu, Edebiyat ve Sanat Emekçileri, ÇHD, ÖDP, CHP, DİP, Çarşı Grubu, Devrimci Hareket, Söz Dergisi, Dayanışma Evleri, Öğrenci Dayanışması’da mitinge katılan diğer kurumlardı. HDK bileşenleri sırasıyla ADYÖD pankartıyla Kürt gençliği, Kurdi-Der, BDP, 78’liler Derneği, EMEP, ESP, Partizan, SDP, SODAP, LGBT, ODAK, SYKP, Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi olarak yürüdü. Biz de KÖZ’ün arkasında duran komünistler olarak “Yaşasın sınıf

dayanışması” diyerek alanda yerini alan Umud Kültür Derneği bileşenleriyle birlikte yürüyüşte yerimizi aldık. İşçi, emekçi, öğrenciler olarak taleplerimizi öne çıkaran sloganlar atarak miting alanına yürüdük.

Mitingte KESK adına Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Dengiz Sönmez, tertip komitesi adına ortak açıklamayı okudu. Karanlık ve sıkıntılı günlerden geçen emekçilerin güvencesizliğe, taşeronlaştırmaya, iş kazalarına maruz kaldığını belirten Sönmez, çocukların da sömürü çarklarının arasında kaldığını ifade etti. Pek çok işçi direnişinden örnekler veren Sönmez, “Kavgamız AKP’nin taşeron düzenine karşı emeğin ve özgürlüğün düzenini kurmak içindir” dedi.

Muhalef kurumlara yönelik operasyonlara ve baskılara da değinen Sönmez, AKP’nin her alandaki saldırılarına karşı emekçilerin mücadeleyi yükseltmesi gerektiğinin altını çizdi. Sönmez, 30 yıldır süren savaşın sonunda barışın daha çok konuşulduğunu dile getirdi. Açıklamada sürecin AKP’nin ve emperyalizmin stratejileri doğrultusunda ilerlemesinin de emekçilerin kararlı duruşuyla sağlanacağı belirtildi.

Ankara’dan Komünistler

Mudanya’da 1 Mayıs

Mudanya’da 1 Mayıs eylemi için günler öncesinden Mudanya’da 1 Mayıs’ın nasıl örgütleneceği, neler yapabileceğimiz hakkında toplan-tılar yapıldı. Afişlerin asılması için gereken izinlerin alınması gerektiği, bu izinlerin de KESK ve Birleşik Metal-İş tarafından alınması kararlaştırıldı. 1 Mayıs’a bildirileri dağıtıldı ve ilçenin belirli yerlerine afişler yapıldı.

DİSK’e bağlı Birleşik Metal İş ile Emekli-Sen’in yanı sıra Mudanya Emek Platformu çatısı altında Eğitim-Sen, Halk Meclisi, İşçi Derneği, Deniz Kültür Sanat Evi, Mudanya Dayanışma Evi, Alevi Kültür Dernekleri, yanı sıra CHP’nin yer aldığı yaklaşık 500 kişiden oluşan grup, 1 Mayıs Eyleminin toplanma yeri olan İskele Meydanında bir araya gelerek kortejlerini oluşturarak yürüyüşe başladılar. Biz de” Kurtuluş yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz” Deniz Kültür Sanat Evi imzasıyla yürüdük. Yürüyüşte ‘İşte 1 Mayıs alanlardayız’, ‘Her yer Taksim, her yer 1 Mayıs’, ‘Yaşasın 1 Mayıs’, ‘Kahrolsun ABD, işbirlikçi AKP’ sloganları atıldı.

Mütareke Meydanı’nda noktalanen yürüyüşte, katılımcılar adına konuşan Birleşik Metal İş Sendikası İş Yeri Temsilcisi Gökhan Aydın, sermayenin emeğin kazanımları üzerinden güçlendirildiğini ifade ederek, 1 Mayıs’ta coşkuya, birlik ve beraberliğe her zamankinden daha çok ihtiyaçları olduğunu söyledi.

Eylemin sonlandırılmasından sonra otobüslerle Bursa’daki eyleme gidildi. Otobüste şiiirler ve marşlar okundu.

Mudanya yerelliğinde böyle bir eylemin yapılması için ısrarcı olmanın ne kadar önemli olduğunu bir daha gördük.

Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan!

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz

Mudanya’dan Komünistler

Gülsuyu’nda 1 Mayıs sabahı

Geçen yıl Anadolu’da Yaşam Gülsuyu şubesinin önerisiyle GÜLDAM’la birlikte yapılan 1 Mayıs yürüyüşü bu yıl farklı siyasetlerin de katılımıyla oldukça renkli geçti. Heykel önünde sabah 8:00’de toplanmaya başlayan EMEP, ESP, Alinteri, Partizan, KöZ ve BDP’den oluşan yaklaşık 150 kişi sloganlar eşliğinde E-5 ’e kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca KöZ olarak ‘Herkes iş, herkese öğrenim hakkı’, ‘Demokrasi için Kürtlere özgürlük’, ‘Çalışana öğrenim öğrenciye iş’, ‘Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz’ sloganları attık. E-5’e gelindiğinde diğer siyasetlere 1 Mayıs’ı Gülsuyu’nda devam ettirme önerisi yaptık, ancak EMEP Kartal’a gideceğini söyledi; diğer siyasetler de Taksim’e gitmek üzere arabalara binmişti. Biz de KöZ’ün planı doğrultusunda diğer mahallelerden arkadaşlarla buluşmak üzere 1 Mayıs Mahallesi’ne doğru hareket ettik.

Pusulasma Şaşırmayan Komünistler

İzmir’de deri işçilerinin 1 Mayıs hazırlığı

İçinde çalıştığımız derneğimiz 1 Mayıs öncesi yapmış olduğu toplantıda Deri, Tekstil ve Kunduracılar sitesinde ‘1 Mayıs’a Davet’ başlıklı bir bildiri, yine aynı iş kollarında kullanılmak üzere afişler yapma kararının yanı sıra bir 1 Mayıs pikniği kararı aldı. Aynı toplantıda uzun yıllar boyunca 1 Mayıs’la birlikte çıktığımız ve birlikte geziler ve piknikler düzenlediğimiz Özgür Yaşam Derneği ile söz konusu pikniği birlikte düzenleme önerisi yapan bir arkadaşımızın önerisi kabul görmedi.

Bu önerinin kabul görmemesi sonucunda derneğimiz, Özgür Yaşam Derneğine bizim planladığımız pikniğe siz de katılabilirsiniz önerisi yaptı. Ancak Özgür Yaşam Derneği pikniğe katılmadı.

Düzenlediğimiz pikniğe deri tekstil ve kundura işçileriyle ailelerinin yanı sıra, tek tek eş-dost arkadaş da katıldı. Oldukça keyifli geçen pikniğimizde evlerden getirilen kahvaltılıklarla ortak sofraya kurup kahvaltımızı yaptık.

Kahvaltıdan sonra tekstil işçisi bir arkadaşımız 1 Mayıs’ın önemi ve anlamı hakkında bir konuşma yaptı. Bu konuşmadan sonra başka bir tekstil işçisi arkadaşımız “Ben BDP’liyim ama tekstil işçisi olduğum için bu 1 Mayıs’ta sizinle yürüyeceğim, bu yüzden de pikniğe geldim” dedi. Barış sürecinin önemine vurgu yapan bu arkadaşımız, son yıllarda hız kesmeden devam eden kadın cinayetlerine de dikkat çekti. Özellikle de “bu cinayetlerin temelinde ekonomik sorunlar yatmaktadır” vurgusunu yaptı.

Aslında açılış konuşması dahil siyasal gündemler ve güncel konular üzerinde katılanlardan bir kısmının sıkılabileceğini ve katılım sağlanmayacağını düşünerek fazla zaman ayırmamıştık; ancak bu tekstil işçisi arkadaşımızın başlatmış olduğu sohbet 2 saati aşarak hemen hemen herkesin dinlediği ve bir çok arkadaşımızın da katıldığı uzun bir sohbete dönüştü.

Öğleden sonra ise guruplar halinde mangallar yakarak ortak sofralar kuruldu, birlikte yemekler yedik. Hemen hemen herkesin çok memnun olduğu pikniğimiz, şarkılar ve türküler eşliğinde halayların ardından sona erdi.

Bu piknikten aldığımız güçle 1 Mayıs öncesi son hazırlıklarımızı tamamlayarak yaklaşık 1000 adet bastırdığımız bildirileri her üç iş koluna bağlı işyerlerinin bulunduğu bölgelerde dağıttık. Yine hazırladığımız afişleri de aynı bölgelerde kullandık.

İzmir Deri Tekstil ve Kundura İşçileri Derneği’nden Komünistler

1 Mayıs Mahallesi’nde 1 Mayıs

1 Mayıs Mahallesi’nde 1 Mayıs öncesi diğer siyasetleri dolaşarak mahallede ortak bir eylem yapalım önerisinde bulunduk. 1 Mayıs mitinginin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden bağımsız olarak bulunduğumuz yerelde 1 Mayıs’tan önceki gün ya da 1 Mayıs sabahı mahallede bir yürüyüş gerçekleştirmeye önerisinde bulunduk. Gittiğimiz siyasetlerden BDP ve EMEP olumlu yanıt verdi. BDP ile diğer siyasetlere gidelim ortak çağrı yapalım dedik ve birlikte ESP’ye gittik. ESP kendilerinin başka planları olduğunu söyledi, bizim araçları tek bir noktadan kaldıralım önerimize de mahallenin muhtelif yerlerinden araçlar kaldıracaklarını bunun toplanmasının zor olduğunu herkese bu yönde çağrı yaptıklarını söylediler, ama değerlendirip bize ileteceklerini bildirdiler.

Diğer siyasetlere çağrı için BDP gelmedi. Partizan, DHF ve ÖDP’ye gittik. DHF ve ÖDP ye ulaşamadık ancak Partizan bunun kendi fikirleri olduğunu söyledi, biz de tamam bu çağrını birlikte yapalım dedik. DHF ve ÖDP ye bu çağrını kendileri ileteceklerini ve bize döneceklerini bildirdiler. Ancak 1 Mayıs öncesi herhangi bir siyasetten dönüş söz konusu olmadı. Bizde ikinci kez gidip ne yapılacağına dair tekrar bir görüşme yapmadık. ESP parkta 1 Mayıs öncesi sadece kendilerinin katıldığı 1 Mayıs etkinliği gerçekleştirdi.

1 Mayıs dönüşünde ESP’ye uğradık. Akşam saat 17.00’de bir toplantı yapılacağını mahallede bir eylem organize etmek için buluşulacağını söylediler. Toplantıya Halk Cephesi, Alinteri, ESP ve biz katıldık. 1 Mayıs’ı mahallelinin gündemine sokmak ve onların katılabileceği bir eylem örgütleyelim önerisinde bulunduk. Önerimiz cadde üzerinde herkesin kendi pankart ve sloganlarla katılabileceği bir yürüyüş sonrasında bir kürsü oluşturularak tüm siyasetlerin ve isteyen herkesin söz alıp konuştuğu, marşların ve halayların olduğu bir program şeklinde idi. Ancak bizim önerimiz kabul edilmedi. Eylemi ortak sloganlarla ortak pankartla ve serbest flamalarla ve yürüyüş sonrası basın açıklaması yapılacak şekilde kararlaştırdık. Sloganları yazarken bizim önerdiğimiz “Demokrasi için Kürtlere özgürlük” sloganı gündem dışı diye kabul edilmedi. “Kahrolsun faşist diktatörlük” önerisi üzerine ülkede burjuva diktatörlüğü olduğunu, bunun ezilenlerin talepleri ve eylemlilikleri karşısında burjuva devletin takınaca-

ğı tutumlardan ibaret olduğunu savunduğumuz kısa bir polemik yaşadık. Vakit sorunundan kaynaklı basın metni tartışmalarına girmedik. İnisiyatif ESP, Alinteri ve Halk Cephesine bırakıldı.

Yürüyüşün başlayacağı yere kadar kısa bir yürüyüş ve toplanma yerinde toplanma olana kadar dövizlerimiz açık olarak ‘Yaşasın Bir Mayıs / Biji Yek Gulan’, ‘Taksim Yasaksa Varoşlar Bizim’, ‘Demokrasi İçin Kürtlere Özgürlük’, ‘Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede’, Akp’ye Aldanma / Chp’ye Yol Verme’, ‘Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş’ sloganlarını attık. Toplanma esnasında dövizlerin küçük pankartlar olduğunu söyleyerek toplamamızı istediler, biz kabul etmedik, ancak sonra değerlendirerek toplanma kararı aldık sadece flamalarla yürüyüş yapacağımızı bildirdik.

Yaklaşık yüz elli kişinin katıldığı yürüyüşe biz 35 kişi olarak katıldık. Yürüyüş boyunca “Yaşasın Bir Mayıs / Biji Yek Gulan, Yaşasın Devrimci Dayanışma, Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz, Yaşasın Taksim Direnişimiz, Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz, Her Yer Taksim Her Yer Direniş, Katil Polis 1 Mayıs’tan Defol” sloganlarını attık.

Taksim’in yasaklandığını ancak her yerin Taksim alanı olduğunu ve Taksim’in kızıl olduğunu ve kızıl kalacağını vurgulayan basın açıklamasının ardından eylem sonlandırıldı.

1 Mayıs Mahallesi’nden Komünistler

Deri işçileri İzmir 1 Mayıs alanındaydı

Deri Tekstil ve Kundura İşçileri Derneği her yıl olduğu gibi bu yıl da kendi sorunlarını ve taleplerini haykırmak için 1 Mayıs’ta alanlara çıktı.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs günü Basmane Kapılar bölgesinde bulunan deri işçileri kahvesinin önünde saat 10:30’da “Karanlık Atölyelerden Aydınlık Alanlara Çıkıyoruz” yazılı pankartımızın açarak toplandık. Tekstil işçilerinin hazırlamış olduğu “Deri, Tekstil ve Kundura İşçileri Derneği” ve “Yaşasın 1 Mayıs” yazılı önlüklerimizi giyerek deri işçilerinin çalıştığı bölgede sloganlarımızla bir süre yürüyüş yaptık. Çeşitli ajitasyon ve sloganlar eşliğinde deri işçilerini 1 Mayıs’a davet ettik.

Daha sonra “Deri işçisi köle değildir” “Herkes sendika ve sigorta hakkı”, “Yaşasın 1 Mayıs”, “1 Mayıs’ta düşenler kavgamızda yaşıyor”, “İşte 1 Mayıs alanlardayız”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek”, “Yaşasın eylemli sınıf dayanışması”, “6 saatlik iş günü 4 vardiya tam ücret”, “Bütün işler çalışabilir nüfusa pay edilsin” “Yaşasın devrimci dayanışma”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz” “Özgürlük savaşan işçilerle gelecek” sloganlarımızı atarak yürüyüşe başladık. Bir çok taleplerimizin yazılı olduğu dövizlerimizle yaklaşık 40 kişiden oluşan kortejimiz, toplanma yeri olarak belirlenen Basmane Fuar önüne geldi. Burada HDK ve diğer dost ve kardeş kurumlar ile birlikte yürümeyi planlamıştık. Fakat kortejdeki tekstil işçisi arkadaşlarımız, tekstil işçilerinin yoğunlukta olduğu atölyelerin bulunduğu bölgede de tıpkı deri işçileri için olduğu gibi bir yürüyüş yapma önerisinde bulundular. Söz konusu öneri kabul edildi ve beklemeden tekstil atölyelerinin bulunduğu bölgeye yönelltik.

Tekstil atölyelerinin bulunduğu sokaklarda yaklaşık yarım saat ajitasyon yaparak ve sloganlar atarak tekstil işçilerini de 1 Mayıs’a davet ettik. Oldukça ilgi gösteren tekstil işçileri bizleri pencerelerden el sallayarak selamladılar. Ne var ki bu arada Basmane bölgesinden uzaklaştığımız için hem geri dönmemizin bizi çok yoracağı düşünerek, hem de geç kalma kaygısıyla kordon boyundan Cumhuriyet meydanına yürüdük. Bu yürüyüş sırasında toplanma yerine glemeyen arkadaşlarımızın da katılmasıyla kortejimiz 50-55 kişiye ulaştı.

Burada HDK ve diğer kurumları bir süre bekledikten sonra HDK kortejinin önünden sloganlar eşliğinde 1 Mayıs alanına girdik. Ancak bu plan değişikliğinin de etkisiyle, önceden düşündüğümüz gibi Özgür Yaşam ve KöZ kortejleriyle buluşamamıştık.

Miting alanında, 1 Mayıs kürsüsünden enternasyonal okunduktan sonra bile arama noktasından girişler hala devam ediyordu. Ama kortejimizdeki bazı arkadaşlarımızın tekrar işe dönme mecburiyeti ve uzun bir yürüyüş yapmamızdan sonra oluşan yorgunluk nedeni ile alanda yarım saat kadar kaldıktan sonra Kemeraltı’ndaki bir kahvede değerlendirme toplantısı yapmak üzere ayrıldık.

Değerlendirme toplantısında birçok arkadaşımız 1 Mayıs hakkında görüş ve düşüncelerini belirtti. 2013 1 Mayıs’ının geçmiş yıllara göre daha fazla kalabalık olduğu ve emekçilerin sorunlarını her geçen yıl daha fazla dile getirme isteğinin olduğu saptandı. Birçok arkadaşımız ise dericilerin ve tekstilcilerin bölgesinde yürütmemizin öneminin altını çizdi. Ayrıca kendi arkadaşlarımızın sağladığı önlüklerle mitinge katılmamızın dikkat çektiği ve iyi olduğu ortak saptamalandı. Bir kunduracı arkadaşımız bu olumlu deneyimden hareketle aslında benzer bir yürüyüşün ayakkabıcılar sitesinde de yapılması gerektiğini belirtti ve gelecek 1 Mayıs’ta ayakkabıcılar sitesinde de yürüme önerisinde bulundu.

Yaklaşık 30 kişinin katıldığı değerlendirme toplantısından çıkan sonuca göre, bu yılki 1 Mayıs hem genel katılımın yüksek olması hem de derneğimizin bu 1 Mayıs’a katılımının geçen yıla göre beklediğimiz düzeylerde olduğu tespit edildi. Bunun yanı sıra derneğimizin kendini kurumsallaştırmış ve özgüveni oluşmuş bir kurum olduğu vurgulandı. Değerlendirme toplantımız gelecek 1 Mayıs’a daha güçlü ve etkili biçimde katılma dileğiyle ve buna yönelik olarak çalışmalarımızı yoğunlaştırma kararlılığı ile sona erdi.

İzmir’de 2013 1 Mayıs’ında Deri Tekstil ve Kundura işçileri kendi renkleriyle ve talepleriyle yıllardır gelenek haline getirdikleri yürüyüşlerini genişleterek katıldılar. Ne var ki geçen yıllarda olduğu gibi Özgür Yaşam Derneğindeki arkadaşlarımızla ve KöZ kortejiyle buluşup 1 Mayıs’ı birlikte kutlayamamış olmamız bu zenginlik ve olumlulukların yanında bir eksiklik oldu. Bu nedenle önümüzdeki süreçte böyle durumların veya başka eksikliklerin olmaması için bölgemizdeki yoldaşlarımızla koordinasyon içinde hareket etmenin zorunluluğu bir kez daha kendini gösterdi. Daha güçlü ve daha etkili eylemlerde toplam gücümüzü ortaya koyabilmek için bu alandaki eksikliklerimizi gidermek üzere 2013 1 Mayıs’ının derslerini kuşanarak önümüzdeki görüşlerimize daha güçlü ve kararlı olarak sarılacağız.

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz

İzmir Deri Tekstil ve Kundura İşçileri Derneği’nden Komünistler

Finike 1 Mayıs'ını ilkesiz tutumlar engelledi, 1 Mayıs'ı Kaş'ta kutladık

2013 yılında 1 Mayıs ne yazık ki beklentimiz doğrutusunda gerçekleşmedi. Çünkü 7 yıldır bir mevzi olarak elde edip koruduğumuz yerel 1 Mayıs etkinliğini bu yıl Finike'de yapamadık.

Bu mevzi önce 6 yıldır yerelimizdeki birlik eylemleri örgütleyen Demokratik Güç Birliğinin HDK'ye dönüşmesiyle sonra da HDK'nin yerel örgütlenmesinin EMEP'in baskısıyla Antalya'da merkezi 1 Mayıs eylemine sürüklenmesinin kurbanı oldu. 6 yıllık mevziyi bu yıl terk etmek zorunda kaldık.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da yerelliğimizdeki 1 Mayısı örgütlemeyi gündemimize aldığımızda, Demokratik Güç Birliğinin yerine geçen HDK yerel meclisinde EMEP ve iki başka yerel meclis üyesi bu yıl 1 Mayıs için Antalya'ya gidilmesini ilk toplantımızda önerdiler.

İçinde çalıştığımız Pazarıcı esnafı kurumu adına biz 1 Mayısı yerellikte karşılanmasının daha anlamlı olduğunu, çünkü bu mevziinin Finike'de 20 yıla yakın bir mücadele ile kazanıldığını ve 6 yıldır da bu mevziyi koruduğumuzu belirttik. Bu nedenle bugün bu mevziyi terk etmenin asla doğru bir karar olmayacağına ısrar ettik. Hatta geri kalan birleşenler Antalya'ya gitme tutumunu benimsedikleri takdirde dahi bizim kendi kurumumuzla ve kendi imkanlarımızla bu mevziimizin başında kalacağımızı bildirdik.

Bunun ardından da Antalya'ya gitmek ve Finike'de kalmak konusunun oylanmasını talep ettik bu takdirde öneriyi getirenler de geri adım atılar ve Finike'de 1 Mayıs eylemi kararı oy birliği ile alındı. Hatta alınan bu kararın ardından somut görev paylaşımı dahi yapıldı.

Bunun üzerine biz de üzerimize düşen görevler doğrultusunda alanımıza dağıldık. Sıkı bir çalışma ile bir hafta içinde Elmalı ve Demre ilçelerindeki emekçilerin ve devrimcilerin de Finike'de 1 Mayıs'a katılma kararı almalarını sağladık. Ses cihazını ayarladık. Üstlendiğimiz sorumlulukları eksiksiz hatta fazlasıyla yerine getirdik.

Ama biz alınan ortak karar doğrultusunda bize verilen görevleri yerine getirmekteyken İlçemizde EMEP'le birlikte hareket eden ve HDK bileşeni olmayan Eğitim Sen 1 Mayıs'a iki gün kala Antalya'ya gitme kararı aldığını bildirdi. EMEP de aslında kendi yönlendirmesiyle hareket eden Eğitim Sen şubesini kullanarak ve onu bahane ederek alınan kararın çiğnenmesi yönünde bir tertibe girişti. Böy-

lece tertip komitesi ve yasal izin konusunun da boşlukta kaldığı ortaya çıktı.

Bu durumda EMEP ve HDK yerel meclis üyelerinin bazıları en başta olduğu gibi Eğitim Sen'in kuyruğuna takılmaya kuzu kuzu razı oldular ve bu kararla ilgili gelişmeler en son bize bildirilmiş oldu. Böylece de bizim yeni bir tertip komitesi oluşturarak izin başvurusu yapmamızın da önü kesilmiş oldu.

Bunun üzerine yerelliğimizde yasal ve kitlesel bir 1 Mayıs olması olasılığı imkansız hale gelince kendi aramızda sembolik de olsa izinsiz ve bağımsız bir 1 Mayıs eylemi yapmaya karar verdik. Gözaltı saldırı ve diğer unsurları da göz önünde bulundurarak bu eylemi kurumumuzun pankartıyla göğüslemeye talip 9 kişi öne çıktı. Pankartlarımızı da hazırladık.

Bu kararın arkasında KöZ'ün arkasında duran komünistlerin yanı sıra BDP Finike ilçe örgütünden ve Kumluca ilçe örgütünden bazı arkadaşlar vardı.

BDP il örgütü bu bağımsız 1 Mayıs çalışmalarımızdan haberdar olunca İl başkanı ve il örgütünden bir kaç kişi ilçemize geldi. HDK bileşenlerinin oy birliği ile alınan kararı çiğneyip Antalya mitingine gitmelerinin doğru olmadığını ve esasta bizim haklı olduğumuzu belirtmek ve Antalya'ya gitmemiz için ısrar etmemekle birlikte, BDP yönetiminde yer alan kimselerin de içinde yer alacağı böyle bir eylemin çözüm sürecinde BDP'nin aleyhine olacağını bildirdiler. O takdirde BDP'de sorumluluğu olan arkadaşların istifa edeceklerini bildirdik. Buna karşılık istifaları almayacaklarını ama BDP'nin çıkamayacağı bir eylem örgütlemenin yolunu bulmamızı istediler. Biz de içinde olacağımız bir eylemin sorumluluğunu alıp öne çıkmak ilkemizdir. Bizim önde olmadığımız hiç bir eyleme başkalarını kurban olarak öne itmeyeceğimizi, bunun bizim siyaset anlayışımıza ters olduğunu belirttik.

Bu noktada Kaş'ta yerel ve yasal bir 1 Mayıs eylemi olduğu bilgisi gündemimize girdi. Bu durum karşısında İl yönetimi destek sağladığı takdirde Finike'de korsan bir eylem yapmaktan vazgeçerek Kaş'taki mitinge katılabileceğimizi bildirdik. Bunun üzerine BDP il örgütünün de desteğini alarak 3 minibüsle Kaş'taki 1 Mayıs eylemine giderek kurumumuzun pankartı arkasında mitinge katıldık. BDP'nin Finike Kumluca ve Elmalı örgütlerinden bazı arkadaşlar da bizimle birlikte yürüdüler 1 Mayıs'ta.

Tuzla'da 1 Mayıs hazırlıkları

Tuzla'da 1 Mayıs hazırlığı olarak ev ziyaretleri, işçi-öğrencilerle sohbet etmenin yanında afiş ve ozalit yaptık. Sohbetimizin daha siyasi geçmesi ve 1 Mayıs da hangi şiarla yürüyeceğimizi belirtebilmek için gazeteyi 1 Mayıs'a çağırmakta araç olarak kullandık.1 Mayıs'a hazırlık çalışmasında yaptığımız afişlerde gün içerisinde sıkça kullanılan yerlere, billboardlara ve işçilerin kullandığı sokaklara yapıştırdık. Mahalle içerisinde yaya olarak afiş yaparken karşılaştığımız işçileri eylem alanında Köz ile birlikte yürümesi için davet ettik.

Gazeteyi hem siyasi çalışmamızın hem de 1 Mayıs'a çağrımızın bir aracı olarak kullandık. Bu doğrultuda çevremizde olan kişilere gazete ile giderek “1 Mayıs'a neden katılmalısınız” ı ve mevcut muhalefet eksikliğinin işçilerle nasıl doldurulacağı üzerine sohbetler ettik. Ev ziyaretlerinde ve işçilerle sohbetler de ise gazetenin kullanılması ile 1 Mayıs gündeminden daha çok güncel siyasi sohbetler gerçekleştirdik. Bu sohbetler ışığında KöZ'ün bir dergi çevresi olmadığını, yaşamış olduğumuz Türkiye coğrafyasında bir komünist parti olmadığını söyleyen ve parti öncesi siyaset yapan bir siyasetin yayını olduğundan bahsettik. Geçen senelerde 1 Mayıs'a bizimle birlikte gelen ancak bu sene sendikali olan Teknik Plastik işçileri ve Rimaks işçileri 1 Mayıs'a iş arkadaşlarıyla birlikte sendikayla gitme kararı aldılar. Bizde onları bu yönde teşvik ettik.

Yeditepe Üniversitesi'nde yapılan Komünist Manifesto okumasına katıldık. Burada okumaya katılan öğrencilerle sohbet ettik. Sohbette gazeteyi kullanarak öğrencileri 1 Mayıs'a çağırdık.

Orhanlı'da yıkımlara karşı mahallede bir basın açıklaması oldu. Basın açıklamasında tanıştığımız kişileri çalışma yürüttüğümüz kitle örgütünün 1 Mayıs pikniğine davet ettik. 1 Mayıs da yıkımlarla ilgilenen bir oluşum olduğunu ve Kent hareketlerinin 1 Mayıs'a gideceğinden bahsettik. Ayrıca bir pankart ile yürüteceklerini söylemeleri üzerine alanda birlikte durmanın öneminden bahsettik. Yıkım komisyonunun içinde bulunan gençlik komisyonundakileri 1 Mayıs da Kent Hareketlerinin arkasında Kent Hareketleriyle birlikte hazırladıkları pankartın arkasında yürüteceklerini söylediler ve sabah Deri-İş Sendikası önünde buluşma kararı aldık. Çatışmalı 1 Mayıs yüzünden son anda katılmama yönünde karar değiştirdiler.

1 Mayıs sabahında Aydınlı'da ki Deri-İş Sendikası önünde her yıl olduğu gibi buluştuk. Burada davet ettiğimiz diğer arkadaşlarla buluşarak 1 Mayıs alanına gidecektik. Son üç yıldır sendika önünde toplanarak merkeze kadar yürüyor yürüyüşün sonrasında arabalara binerek alana gidiyorduk. Bu sene ki Taksim'le ilgili belirsizliklerden dolayı geçen senelerden daha az işçi sendika öndeeydi. “Yaşasın 1 Mayıs” ve “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz” sloganları aynı cıızlıkta atıldı. Programımız doğrultusunda sendika önünden erken ayrıldık.

Tuzla'dan Komünistler

Böylece ilçemizdeki HDK bileşenlerinden bazıları, EMEP ile birlikte Eğitim Sen'in peşinden Antalya'ya yöneldi. Resmen ÖDP HDK içinde olmasa da bireysel olarak çalışmalara katılan bazı ÖDP'liler de onları izledi. Zaten HDK 'da olmayan ve Antalya'ya gitmeye hevesli olan Halkevleri de öyle yaptı. Böylece HDK'nın bazı bileşenleri EMEP'in oyununa gelerek oybirliği ile alınan kararı çiğneyip HDK bileşeni olmayanlarla birlikte Antalya'ya giderken Pazarcılar Esnafı Derneği ve BDP Finike'de bağımsız bir eylemi örgütleyememiş olsa da onların peşinden Antalya'ya gitmemiş ve alternatif bir yerel 1 Mayıs eylemine katılım sağlamış oldu.

Kaş'ta saat 13.30'da Terminal'de toplanmaya başlayıp Kaş İskele Meydanına kadar 500 m kadar yol kat ettikten sonra saat 14.00 te mitingi başlattık. Mitinge Eğitim Sen, Halkevleri ve ÖDP ile BDP'nin Kaş örgütlerinin yanı sıra Çarşı gurubu olarak katılan birkaç kişi ve bizimle birlikte gelen bazı BDP'lilerin de yer aldığı Finike Pazarıcı Esnafı Derneği vardı.

Bu yıl Kaş'ta yapılan üçüncü bir Mayıs mitingine toplam 1300-1500 kişi katılmış oldu. Ama bu kitlenin yüzde 80'i bizimle Finike ve çevresinden gelenlerin yanı sıra Demre, Fethiye, Kalkan gibi çevre ilçelerden gelenlerden oluşuyordu.

Yerelde bir 1 Mayıs eyleminin örgütlenmiş olmasının anlamlı oluşu bir yana mitingde genel olarak siyasi içerik boştu. Katılanların önemli bir kesimini göçmen Kürt emekçileri ve BDP taraftarları oluşturduğu halde ne konuşmalarda ne sloganlarda Kürtlerin kendi kaderlerini tayin etme haklarını ifade eden bir tutum yoktu. Bununla birlikte en sık atılan sloganların başında “Yaşasın Halkların Kardeşliği” vardı.

1 Mayıs'ın ardından bu gelişmeler gerek il komisyonu ve il meclisi de dahil olmak üzere HDK bünyesinde ve BDP çerçevesinde tartışma konusu edildi.

Bu yıl Finike'de bir 1 Mayıs'ın örgütlenmemiş olmasından ötürü, bu eylemlerin öncülüğünü bugüne kadar bir yaptığımız için Finike'den ve çevre ilçelerden bize yönelik yoğun eleştiriler geldi. “Finike bizim aynamızdı, size bakarak kendimize çekidüzen veriyorduk” diyenler, “ne olursa olsun bu geleneği sürdürmeniz gerekirdi” diyerek bizi eleştirdiler. Biz de olayların gelişmelerini harfiyen dile getirerek alınan kararlara uymayanları deşifre ettik.

Bu tartışmaların ardından HDK bileşenleri toplandı

Bir KöZ okurunun gözünden 1 Mayıs

Ben 18 yaşında lise son sınıf öğrencisiyim. İlk olarak Orhanlı'da yapılan yıkımlara karşı basın açıklamasına katıldım. Yıkım denilen katliama karşı halkın birlik ve beraberlik içerisinde oluşturduğu etkin güç, ilk eylem deneyimimde beni çok etkiledi. Özellikle kadınların, gençlerin ve farklı kültürden insanların bir arada oluşu...

Biz eyleme dövizler hazırlayıp, emek vererek katıldık ve bu emeklerin boşa gitmeyeceği ümidi içerisindeyim. Benim taşıdığım dövizde; “Kurtuluş yok tek başına. Ya hep beraber ya hiçbirimiz! “ sloganı vardı. Bu slogan ve manası oradaki halkın beraberlik içerisinde oluşturduğu gücü anlatıyordu. Ve bu düşüncenin halkı örgütlemeye etkin bir güce sahip olduğu fikri içerisindeyim.

1 Mayıs'ta da bu sloganla yürüdük. Bayram sabahı erken vakitte gemimin bulunduğu iskeleye yani işe geldiğimde seferlerimizin iptal edildiğini öğrendim. 1 Mayıs'ta birleşenlere engel olmak için tüm deniz ve diğer ulaşım yollarının kapatılmış olması beni 1 Mayıs'ta işçilerinin yanında, onların birliğine katılmaya teşvik etti. Bayram günü işçi, emekçi ve destekçilerinin birleşmesini engellemek, benim çevremde de büyük bir tepki doğurdu ve hangi şartlarda olursa olsun eyleme katılma kararı aldık.

Mayısta Yaşam Kooperatifi Sultanbeyli şubesi olarak 1 Mayıs mitingine izin verilmemesinden dolayı Okmeydanı'ndaki yürüyüşe katıldık. 1 Mayıs mitingi olmayışından dolayı katılımımız hemen hemen yarıya düştü. 1 Mayıs'a kentsel dönüşümü gündem etmek üzere çağrı yaptık. 1 Mayıs mitinginin olup olmayacağına dair son güne kadar kararsız kaldık. 1 Mayıs sabahı saat 06:30 da kooperatifi açtık çay, kahvaltı hazırladık ve pankartımızı kurum

istediler, özeleştiril verilebileceğini belirttiler. Hatta asıl belirleyici olanın EMEP olduğunu herkes bildiği halde ÖDP'yi günah keçisi olarak öne sürmeye kalkışanlar dahi oldu. Biz alınmış bir kararı keyfi olarak çiğneyenlerle bir arada durmak gibi bir anlayışımız yok dedik. HDK çerçevesinde sorumluluk alan arkadaşlar bu görevlerinden istifa ettiler. Bunun üzerine bazı ilçelerde bu tutumu haklı gören başka BDP'liler de benzer bir eğilim gösterdiler ama BDP açısından bu bir sorun haline geldi. İstifalar bu çerçevede kaldı.

Bu noktadan sonra HDK pire için yorgan yakılmaz yerelde HDK'nun en önemli bileşeni sizensiz vb. gerekçelerle bizi yeniden geri döndürmek için gayretlerini sürdürmekte. Ama biz “karar aldık alınmış kararı çiğneyen bir görüşle birlikte yürümeyiz; biz kararı uygulamak için alınız çiğnemek için değil” diyerek önlerini kesmekteyiz. Bu deneyimden herkesin ilkeli bir siyaseti öğrenmesine katkı yapması için yararlanmayı ve buradan ders çıkararak önümüzde bu tür ayak oyunları karşısında hazırlıksız yakalanmamak için gerekli tedbirleri almak için yararlanacağız.

Finike Pazarıcı Esnafı Derneği'nden Komünistler

Bir KöZ okurunun gözünden 1 Mayıs

Kendi inkânlarımızla araçlar yardımıyla eylem alanına geldik. Büyük bir şevkle ve emek harcayarak pankartlar hazırladık, eylem hazırlığı yaptık.

Yürüyüşümüzü yaptık, sloganlar attık, konuşmalarımızı yaptık, taleplerimizi ve tepkilerimizi gösterdik. Ve halaylar çekerek eylemi sonlandırdık. Bir bakıma da halka, polise ve sesimizi duyulursa ‘ki mutlaka duymuşlardır’ devlete olaysız eylem yapabileceğimizi, birlik ve beraberlik içerisinde her şeyin güzel olabileceğini gösterdik.

İlk defa eyleme katılan bir stajyer öğrenci-işçi olarak, kendi halkının kendi haklarından mahrum edilmesinin millet açısından çok yanlış bir düşünce olduğunu düşünüyorum. Unutulmasın, Taksim yasaksa varoşlar bizimidir! Birlik ve beraberlik içerisinde, yasaksız ve banş içerisinde yaşayabileceğimiz bir yönetim istiyoruz.

Engellere Karşı Omuz Omuza Olacağız!

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

Tuzla'da Bir Komünist Köz Okuru

Sultanbeyli Mayısta Yaşam Okmeydanı 1 Mayıs'ındaydı

önüne açtık. Dövizlerimizi camlara yapıştırdık ve gelecek olanları aradık. Sonra gelecek olanları tamamladıktan sonra yola koyulduk. 2. köprü yolundan Okmeydanı'na geçip indigimiz duraktan Anadolu'da Yaşam Kooperatifine kadar kortej oluşturup sloganlarımızı atarak yürüdük. Kooperatifteki arkadaşlarda bizi coşkuyla, alkışlarla karşıladılar. Daha sonra diğer mahalleden gelen dostları bekledik bir süre. Okmeydanı'nın da sokaklarında yürüyüş yaptık.

Sultanbeyli'den 22 kişi katılabildik. Pankartımız “Yaşasın 1 Mayıs, Yıkımlara Karşı Omuz Omuza” yazılı, Mayısta Yaşam Sultanbeyli inzalıydı. **Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan! Barınma Hakkımız Engellenemez! Mayısta Yaşam Sultanbeyli Şubesi Ortakları**

Yenibosna'da 1 Mayıs çalışmaları

Mart-Mayıs sürecinin son halkası olan 1 Mayıs'a faaliyet yürüttüğümüz alanda 1 Mayıs ile ilgili çalışmaların planlamasını Nisan ayının ilk haftası yaparak hazırlandık.1 Mayıs'a kadar geçecek zamanda mahallede afiş çalışması, 1 Mayıs gündemli merkezi söyleşi, piknik çalışmasının planlanması, gazetenin çıkan son sayının hem protokol olarak dağıtılması hem de tanıdığımız ilişkilere dağıtılması, HDK'nın Bahçelievler yerelinde yapacağı ortak çalışmalara katılma ve yapılacak planlara dâhil olmak üzerinden planlar yaptık. 1 Mayıs'ın tarihçesinin anlatılacağı bir söyleşi gibi ve bu çalışmaları destekleyecek ev, aile ziyaretleri yaparak farklı gündemlerde sohbetler yaparak 1 Mayıs'ı ilişkide olduğumuz işçiler, öğrenciler ve hocaların gündemine sokmaya çalışarak kendi politik görüşlerimizi anlatmaya dönük bir planlama yapmaya çalıştık.

1 Mayıs'a kadar hem gazetenin politik görüşlerini daha görünür kılmaya çalışmak, hem de 1 Mayıs'ta ortaklaşa yürümeye dönük bir planlama yaparak tüm çalışmaları buna dönük olarak planladık.

Yapılan Ve Yapılamayan Çalışmalar

Afiş çalışması: 1 Mayıs'ta çıkan 2 farklı içerikteki afişlerden toplamda 100 tanesini bulunduğumuz alanda yaptık. Afişi yaptığımız bölgede sürekli kulanılan ve her yıl yapılan güzergâhta ve çevrelere astık. Afiş yapımı sırasında tanıdığımız olan 2 kişiyi de 1 Mayıs'a davet ettik.

Gazetenin protokol dağıtımı: Gazetenin çıkan son sayısını Temel Haklar Derneği, SEVDER, Eğitim SEN, Halkevleri, Batman Kozluklular Derneği, Arzela KM, Batis ve tanıdığımız iki kahveye protokol olarak bıraktık. Planlama dahilinde olan 3 farklı si-

yasete 1 Mayıs öncesi gazeteyi ulaştıramadık.

Gazete dağıtımı yaptığımız kurumların birinde sorulan ‘Taksim’de 1 Mayıs olacak mı, olmayacak mı?’ sorusuna 1 Mayıs'a giderken asıl önemli olanın emekçilerin ve ezilenlerin kendi taleplerinin 1 Mayıs alanına taşıyabilmeleri olduğunu, 1 Mayıs tartışmalarının Taksim eksenine sıkıştırılmasının 1 Mayıs'ın içeriğinin ve anlamının boşalmasına hizmet ettiğini, DİSK 'in kontrolünde gerçekleşen 1 Mayıs'ların bu eksenden çıkması gerektiğini işçi sınıfının gündelik sorunlarının, eğitim sorunlarının, kentsel dönüşüm-yıkım sorunlarının, Kürtlerin demokratik talepleri gibi acil sorunların 1 Mayıs alanında görünür olması gerektiğini bu taleplerin öne çıkacağı bir 1 Mayıs'ın güncel ve politik anlamına hizmet edeceğini söyledik.

Protokol bıraktığımız bir yöre derneği de 1 Mayıs'ta neler yaptığımız sordu. Bizde 1 Mayıs öncesi yapılacak piknik çalışmasından ve 1 Mayıs sabahı yapılması gündemde olan daha netleşmeyen sabah yapılabilir mahalledeki yürüyüşten bahsederek hem pikniğe hem de 1 Mayıs'a davet ettik.

Gazeteyi bıraktığımız bir kahvede ise AKP'nin durumunu ve Barış sürecinin nasıl sonuçlanacağını sordular. Biz de AKP'nin müzakere masasına oturmak zorunda kalan taraf olduğunu, AKP'yi gerileten dinamiğin Kürtlerin eylemli muhalefeti olduğunu, AKP asıl olarak nasıl geriletildiyse önümüzdeki süreçte de aynı yoldan gidilerek emekçilerin kendi talepleri etrafında eylemli bir muhalefet yapmasıyla AKP'yi daha fazla geriletmenin mümkün olacağını belirttik.

Protokol dağıtımı sırasında gazete bırakılan diğer yerler ya kapalı olduğu için ya da ilgilenen kimse

olmadığı için gazeteyi bırakıp çıkmış olduk.

HDK Bahçelievler yerelinde 1 Mayıs'tan 2-3 hafta önce yapılabilecekler olarak ortak afiş yapılması, 1 Mayıs gündemli bir panel ve halk toplantısı ve 1 Mayıs sabahı yapılabilecek bir yürüyüş gibi planlar konuşulmasına rağmen hem bizim hem de yerelde bulunan siyasetlerin planlarıyla ortaklaşamamış oldu.

Piknik Çalışması: 1 Mayıs öncesi içinde çalışma yürüttüğümüz kitle örgütleri tarafından İstanbul'da merkezi olarak planlanan pikniğe içinde çalışma yürüttüğümüz kitle örgütünün kendi karar alma mekanizması olan yürütmesinde planlanmasını sağlamaya çalıştık. Ortaya çıkan planlamayla ders faaliyetine katılan öğrencilerin pikniği kendi okul işyeri ve akraba ağına taşınmasıyla pikniğe katılmış oldu. Pikniğe toplamda Yenibosna'dan 63 kişi katıldı. Piknik çalışmasında öne çıkan en önemli eksiklik var olan yürütmede çalışmayı hakkıyla örgütlenebilmesini sağlayacak toplantılar yapamamak oldu.

Piknik çalışmasını desteklenmesi amacıyla 3 eve ziyaret yapıldı, gidilen evleri hem pikniğe davet etmeye çalıştık. Gidilen bir evde yapılan sohbette; müzakere sürecinde barış bu sefer gelecek mi, ya da okullarda yaşanan faşist baskılar gibi konularda konuşuldu. Gidilen 4 eve de müsait olmadıkları ya da evde kimse olmadığı için ziyaret gerçekleştiremedi.

Piknikten bir gün önce kooperatifin açık lise öğrencilerinden birinin evinde kaldık. Hem piknik hazırlıklarını birlikte yaptık hem de 1 Mayıs'la ilgili sohbet ettik. Ev ziyaretine 2 öğrenci, 3 hoca olarak katıldık. Yaptığımız sohbetin sonunda 1 Mayıs'ta

KÖZ'le birlikte yürüyeceğimizi de kararlaştırdık.

Liselilerle 1 Mayıs gündemli toplantı yapmaya çalıştık: 1 Mayıs'a 1 gün kala liselilerin 1 Mayıs'a katılmaya dönük girişimlerinin olduğunu öğrendiğimizde bu öğrenci gruplarını bir araya getirerek 1 Mayısta okulda yaşadıkları politik sorunu alanda görünür kılınmasını sağlayacak ve Mayıs'ta Yaşam-la beraber yürüyebileceklerini önereceğimiz bir toplantı yapmaya çalıştık, son gün basında yaygın olarak duyurulan Valiliğin Taksim yasağı öğrencilerin 1 Mayıs'a katılmaları yönündeki girişimin başlamadan sonlanmasına neden oldu. Öğrencilerin 1 Mayıs'a kısa bir süre kala okulda başlayan yoğun sınav baskıcının da etkisi vardı çoğu pazartesi yapılacak sınavlardan kaynaklı olarak pikniğe istedikleri halde bile katılamadılar.

1 Mayıs sabahı atölye ziyareti: Açık liseden tanışıklığımız olan bir öğrencinin çalıştığı atölyeyi ziyaret ederek çalışanları 1 Mayıs'a çağırma yönünde bir atölye ziyareti yaptık. İşyerindeki iş yoğunlğundan kaynaklı 1 Mayıs'a işçileri taşıyamadık.

1 Mayıs sabahı kurumda buluşarak 1 Mayıs için Okmeydanı'nda yapılacak mahalle yürüyüşüne 13 kişi katıldık.

Nisan ayının başından itibaren yürüttüğümüz çalışmaya önümüzdeki süreçte devam ederek hem kitle örgütünün daha örgütlü olmasını sağlayacağız, hem de kendi politik görüşlerimizi anlatabileceğimiz kesimlerle buluşmaya devam edeceğiz.

Yenibosna'dan Komünistler

Gülsuyu-Gülensu'da 1 Mayıs ve Okmeydanı'nda çatışma

Gülsuyu-Gülensu 1 Mayıs hazırlıkları İstanbul'un her yerinde olduğu gibi sendikacılar ve hükümetin pazarlıkları ve bu süreçte yaratılan belirsizlikten nasibini aldı. Belirsizlik ve 1 Mayıs çalışmalarının kısa bir takvim sürecine sıkışması katılım ve bu yöndeki çalışmaları da etkiledi.

İçinde çalıştığımız kitle örgütlerinin düzenlediği 1 Mayıs öncesi dayanışma etkinliklerine katılım için teknik hazırlıklar da son ana sıkıştı. Aynı kitle örgütlerinde çalıştığımız komünistlerle sıkışıklıktan kaynaklanan iş bölümü oluştu. Bu konuda özel bir iş bölümü yapmasak da kimimiz piknik için bilet-davetiye dağıtımı işleriyle uğraşırken; kimimiz afiş çalışması, piknik teknik organizasyonu, otobüs vb. işlerle ilgilenmek durumunda kaldı.

Bu çalışmaları yaparken bir yandan da bir önceki sene mahalledeki kitle örgütü ve siyasal çevrelerle bir önceki sene yaptığımız benzeri ortak yürüyüş gerçekleştirme inkânlarını araştırmaya ve bu yönde çağrı yapmaya başladık. Afiş çalışması yaparken her yıl karşılaştığımız benzer bir tabloyla karşılaştık; zaten sınırlı propaganda olanaklarına sahip olan devrimci ve demokratik faaliyet yapan sol kesimler genel anlamda dayanışma yerine rekabet anlayışıyla hareket ettiklerini bir kere daha gösterdiler.

Afişleriyle tüm duvarları kaplayarak başkalarının propaganda olanaklarını kısıtlayanlar, başka siyasî çevrelerin emek ürününü görmezden gelerek birbirlerinin afişlerinin üzerini afişle kapatanlar burjuva rekabet anlayışından kurtulamadıklarını bir kere daha gösterdiler. Biz ise afiş çalışması yaparken özenle diğer siyasal çevrelerin afişlerini gözeterek boşlukları ve günün geçmişi diğer ilanların üzerini tercih ettik. Öte yandan genel olarak geçekundu ve evlerin duvarları yerine duvarlardaki boşlukları tercih ederek evlerin duvarlarına afiş yapmamaya çalıştık. Bu titiz tutum çok fazla alanı dolaşarak kısmen sınırlı iki yüze yakın afiş yapmamıza sebep olsa da şiarlarımızla mahallede etkili izlenimi edindik.

Dayanışma pikniğine 40 kadar kişiyle katılım sağlasak da bu katılım daha ziyade mahalle dışından Kartal – Maltepe çevresinden oldu. Sıkışık zamanda pikniğe yönelik kitle örgütünden sınırlı komünistin çabası ile dayanışma etkinliğine destek için bağış ve bilet satışı gerçekleşse de pikniğe katılım bu sınırlı çabanın sonucunda oldu.

Mahalle içerisinde yıkım son dönemde yaşanan çeteleşme, mahallelilere dönük fiziki saldırılar ve genel olarak AKP'nin saldırılarına karşı ortaklaşa yürüyüş gerçekleştirme yönünde çağrı yaparken; çete vb. saldırılara karşı mahallede yapılan toplantılarda da ortak bir tepki yürüyüşü kararının alındığını; ancak son anda 'Gülsuyu – Gülensu Mahalle-

si' imzalı olacak ortak pankarta EMEP'in mahallede yapmış olduğu afişlerdeki ‘İş, Barış Özgürlük’ şiarlarının pankarta yazılması yönündeki tutuma karşı Partizan çevresinin kendilerinden habersiz alınan karara tepki göstererek kendi bayraklarıyla aynı kolda aynı kortej olarak yürüyecekleri bilgisini aldık. Burada da yine kendi siyasal şiarlarını veya propagandasını bütünün çıkarlarına tercih edildiğinin bir başka örneği karşımıza çıkmıştı. Bizler de bunun üzerine 1 Mayıs sabahı ortak yürüyüşe kendi bayraklarımızla kortejin arkasından yürüme kararı aldık.

Kitle Örgütlerinin Düzenlediği 1 Mayıs Dayanışma Pikniği

Dayanışma pikniğine dönük çalışmalar takvim öncesinden belirli olmasına rağmen mahallemizde piknik davetiyelerinin çok geç gelmesinden dolayı son haftaya sıkıştı. Üstelik afiş ve propaganda materyallerinin dağıtımı, 1 Mayıs organizasyonu vb. çalışmaların hepsinin bir araya sıkışmasına sebep oldu. Üstelik aramızda bu yönde iş bölümü yapacak dahi zaman olmaması herkesin yapabildiğini yapabildiği bir süreçle karşı karşıya kalındı. Kent Hareketleri'nin de dayanışma pikniğinde örgütleyici olup olmayacakları belirsizliği ve teknik aksaklıklar, piknik davetiyelerinin geç gelmesine yol açtı. Genel anlamda gecikme bir yana, mahalleden bir arkadaşımızın emeği ve zamanının önemli bir bölümünü piknik çalışmasında kullanması da çalışmalarımızı etkiledi.

1 Mayıs Dayanışma Pikniği'ne son anda çağırdığımız dışımızdan bir kısım öğrenci, katıldıkları ortak emek ürünü ve belli bir maliyeti olan etkinliğe ekonomik bir katkı koymamak bir yana herhangi bir hazırlık bile yapmadan tamamen misafir edasıyla gelmeleri ise dayanışma çabası içinde olmayanların dayanışma kültüründen de bihaber olduklarını gösterdi. Birlikte Gülsuyu-Kartal bölgesinden dayanışma pikniğine katılanların tamamının öncesinde bir dayanışma faaliyeti içerisinde olmaması aynı araçlarla gelenlerin ortak bir sofraya oluşturmalarını engelledi. Daha sonra yaptığımız değerlendirmede de öncesinde temas ve dayanışmanın sağlanmasının önemi vurgulandı.

Tüm eksikliklere karşın yine de gelenlerin yaklaşık yarısı ile ortak sofraya oluşturabildiğimiz gibi diğerleriyle de diyalog kurma çabasında olan arkadaşlarımız oldu ve en azından kendilerini davet edenler kitle örgütlerinin faaliyetlerini pikniğe getirdiklerine aktardı. Bunun dışında farklı mahallelerde ve işyerlerinde dayanışma faaliyeti sürdüren emekçilerle buluşmak çok anlamlıydı. Üstelik kooperatif ve kitle örgütlerinin yanı sıra Koç Üniversitesi emekçileri, öğrenciler ve onlarla dayanışma içinde olan öğretim görevlilerinin de olduğu farklı emekçi kesimlerinin; deri işçileri, tekstil iş-

çileri ile buluşması ortak emeklerini dayanışmalarını, direnişlerini ve çalışmalarını aktarmaları oldukça anlamlıydı. Kent Hareketleri'nin yıkım tehditlerine karşı tutumlarını ve deneyimlerini burada aktarması ortama renk kattı. Ancak Kent Hareketleri adına katılanlardan sonradan öğretim görevlisi olduğunu öğrendiğimiz bir kişinin KÖZ'ün 1 Mayıs'a dönük program dışı bir söyleşi yapmasını piknik bitiminde yapmasına müdahale etmesi ve yıllarca dayanışma örgütlerine ve faaliyetlerine verdiği emek ve desteğe rağmen kendince engelleyici bir tutumu hak görerek söyleşiye müdahale etmesi tarafımızdan oldukça yadırgandı.

Gülsuyu –Gülensu'dan 1 Mayıs'a katılım

Mahallemizde 1 Mayıs için ortak çağrılarla yapılan Heykel'deki toplanma esnasında meydanda 1 Mayıs'a katılım için bulunan ve izleyen kitleye özel sayı dağıtımı yaparak görüşlerimizi ilettik. Toplanmadan sonra en önde ‘İş, Barış Özgürlük’ şiarlı Gülsuyu-Gülensu Mahallesi imzalı pankartın arkasından her siyasî çevre kendi bayrak ve flamlarıyla yürüyüşe katıldı. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı yürüyüş mahallelinin de ilgisine mahzar oldu. Alkışlarla balkonlardan destek oldu Gülsuyu-Gülensu emekçileri. Bizler mahallede afiş yapan bir siyasî ekibin şiarları yerine özellikle yıkımlar ve mahallelileri rahatsız eden ortak tehditlere karşı herkesin katılabileceği şiarların yazılı olduğu ortak bir pankart arkasında kendi bayrak ve flamlarımız da dahil olmak üzere açmayarak daha geniş bir çağrı ve katılımı tercih ederdik. Bu 1 Mayıs yine rekabet ve grup çıkarlarının damgasını taşıdı. Ancak biz bu yönde çağrılarımızı yapmaya ve işçi sınıfının bütünsel çıkarları için birlikte örgütlenme ve mücadele çağrısına devam edeceğiz. KÖZ bayrakları ile yürümemize karşın mahalledeki yıkımlara karşı, emekçilerin öğrenim, sendika hakkı ve altı saatlik iş günü talepleri yanı sıra Kürtlere özgürlük şiarlarını da dile getirdik. Heykel'den E-5'e kadar yapılan yürüyüş esnasında mahalledeki BDPlilerden de kortijimize katılarak destek olanlar oldu. Akabinde Alinteri, EMEP, ESP ve Partizan'dan oluşan siyasî ekiplerin katıldığı yürüyüş sonrası EMEP'liler Kartal'a geçerken diğer siyasî çevreler araçlarına binerek acele ile ayrıldılar.

Biz önceden planladığımız üzere belediye otobüsüne binerek 1 Mayıs Mahallesi'ne geçmek üzere yola çıktık. Belediye otobüsünde özel sayı dağıtımının yanı sıra 1 Mayıs'a katılım çağrısı ve sendikasızaştırma sigortasızlaştırma saldırılarına karşı ajitasyon konuşmaları yaptık. İlgi gösteren ve karşıya nasıl geçeceklerini soranlara yol gösterdik.

1 Mayıs Mahallesi'ndeki yoldaşlarla buluşup planlandığı gibi Okmeydanı'na geçtik. Orada farklı mahallelerden gelen yoldaşlar ve emekçilerle buluşarak Koç direnişçilerinin de katılımıyla uzun sayılacak bir yürüyüş gerçekleştirdik. Sağlık Ocağı önünde ortak kürsü oluşturuldu; KÖZ, dayanışma örgütleri ve Koç direnişçileri mücadelelerini bu kürsüde anlattılar ve çağrılarını yükselttiler.

Şişli ve Beşiktaş'taki çatışmalara katılan ve orayı takip eden arkadaşlarımız, daha sonra planlanan merkezi yürüyüşümüzün olduğu Okmeydanı'ndaki etkinliğe yetişmeye çalıştılar. Kimisi yetişti, kimisi Şişli, Mecidiyeköy'den gelen diğer devrimcilerle birlikte geldiler. Polis saldırısının Okmeydanı'na gelmesi üzerine etkinlik halayların sonlandırılmasıyla bitti.

Koç emekçileri ve kitle örgütlerinden gelenlerin bir kısmı alandan ayrılırken bir kısmımız da Okmeydanı'ndaki yoldaşlarla birlikte buradaki çatışmalara katıldık. Müdahalelerde Cephelilerin çevresinden bir kız başından ağır yaralandı. Yürüyüş dergisi 'Çatışma için kitleler gelince KÖZcüler ayrıldılar' dese de yoldaşları ile birlikte yaralı kıızı kucağında getirenlerden biri (Okmeydanı'nda olan arkadaşlarının da yakinen tanıdığı) bizim arkadaşımızdı ve ilk anda yanına yardıma koşanlar içinde bizden arkadaşlar vardı. Aynı zamanda yaralıya ilkyardım malzemesi ve sağlıkçı götürmeye çalıştık gaz bombası altında. İlkyardım malzemesini İdil Kültür Merkezi'ne götürdüğümüzde yaralının hastaneye götürüldüğü bilgisi verildi; kendilerine kapıyı açmaları için KÖZ'den geldiğimizi de belirtmiştik. Üç saate yakın süren çatışmaların ardından polis yoğun saldırılarla gelerek Sağlık Ocağı'nın önündeki alanı zaptedene kadar sürdü. Burada temel eksikliğimiz diğer devrimcilerle tıpkı 1 Mayıs alanına giderken olduğu gibi emekçi mahallelerde de ortak bir mücadele planından mahrum olarak mücadele etmemizdi. Bizler dışımızdaki devrimcilerle ortak bir mücadele planıyla ortak mücadele örgütleme yönünde çağrılarımızı yükseltmeye devam edeceğiz.

Gülsuyu'ndan Komünistler

İzmir’de Reyhanlı için yürüyüş

Yenibosna’da Reyhanlı için bildiri dağıtımı

26 Mayıs Pazar günü Yenibosna’da Hatay-Reyhanlı’da yaşanan bombalı saldırıyı emekçilerin gündemine taşımak için bildiri dağıtımı yapıldı.

Bildiri dağıtımı HDK Bahçelievler bileşenleri tarafından haftalık olarak yapılan ilçe yürütmesinde planlandı. Bildiri dağıtımı Pazar günü yoğunluğun yaşandığı pazar içinde yapıldı. Bildiri dağıtımı 9 kişi olarak yapıldı.

Dağıtımda kullanılan bildiri ise şöyleydi:

“Reyhanlı’nın acısını paylaşıyoruz. AKP’nin savaş politikalarına dur diyoruz. Türkiye siyasi tarihindeki en büyük katliamlardan birisi. Hatay-Reyhanlıda yaşandı.

Resmi verilere göre 51 insanımız hayatını kaybetti. Yerel kaynaklar, kayıplarımızın çok daha yüksek

olduğunu belirtiyor. Kaybımız büyük. Acımız büyük. Yastayız.

Reyhanlı halkı acısında yalnız değildir. Halkların Demokratik Kongresi olarak bu acıyı paylaşıyoruz. Bu acıya yol açan AKP’nin Suriye’ye yönelik savaş politikalarıdır. Savaş politikalarına dur diyoruz.

Medyaya yayın yasağı getiren hükümet, resmi açıklamalar dışında her türlü bilgi üretimine sansür koydu. Abdülhamit devrinde olduğu gibi polisler medya kuruluşlarını gezerek sansür belgesi imzalatıyor. Bütün ülkenin, hükümetin sunduğu resmi senaryoya inanması dayatılıyor.

Biz bu yayın yasaklarını Roboski’den biliyoruz. Yayın yasağı katliamların üstünün örtülmesi demektir.500 gündür Roboski’nin faillerini ve sorum-

Emperyalist savaş politikalarının Ortadoğu’da sürdürücülüğünü yapan ve bölgesel güç olma hevesi ile Suriye’deki savaşın fiili bir tarafı haline gelen AKP’nin kanlı siyaseti, Reyhanlı’da yaşanan ve onlarca kişinin yaşamını yitirdiği bombalı saldırılara ilişkin gerçekleştirilen bir yürüyüş ile protesto edildi.

13 Mayıs Pazartesi akşamı saat 18:30’da Konak YKM önünde toplanan beş yüzü aşkın kişi “Reyhanlı İçin Yasta, Barış İçin Ayaktayız!” pankartının arkasında yürüyüşe geçti. Yürüyüşe ÖDP, Halkevleri, DİP, Mücadele Birliği, Öğrenci Kolektifleri, TKP 1920, Partizan, BDSP, TKP, ESP, Devrimci Hareket, Alevi Bektaşî Federasyonu gibi örgütlenme ve kurumlar da flama ve dövizleri ile katıldılar. Yürüyüş esnasında “Katil ABD, İşbirlikçi AKP!”, “Katil ABD, İşbirlikçi MGK!”, “Katil Devlet Hesap Verecek!”, “Reyhanlı Halkı Yalnız Değildir!”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği!” sloganları atıldı.

Konak Sümerbank önünde gerçekleştirilen açıklamayı İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri adına TMMOB İl Koordinasyon Kurulu Başkanı Ferdan Çiftçi okudu. Açıklamada “ABD’nin Ortadoğu’daki

lularını bulmayan hükümet yayın yasağına güvenmiştir.

Şimdi de yayın yasağı her türlü manipülasyon için zırh sağlanmaktadır! Yayın yasağı derhal kaldırılmalıdır. Sansüre son verilmelidir! Reyhanlı katliamının sorumluları derhal açığa çıkarılmalıdır! AKP Hükümeti, Hatay’ı fiili savaş bölgesine çeviren “Özgür Suriye Ordusu’na destek”ve Suriye’de iç savaş kışkırtma siyasetine son vermelidir!

Halklarımız Reyhanlı’nın acısını paylaşmak ve savaş politikalarına dur demek için Halkların Demokratik Kongresi saflarında bir araya gelmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz.

Halkların Demokratik Kongresi İstanbul Meclisi”

Yenibosna’dan Komünistler

Gülsuyu, Esenkent'teki Alevilerin yanında

Esenkent Mahallesi’nde Alevilerin kapılarının işaretlenerek kuru kafa ölüm işaretleri konması üzerine 6 Mayıs Pazartesi akşamı Esenkent’te ortak eylem düzenlendi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylemin ardından ertesi gün Gülsuyu-Gülensu Mahallesi’nde komşu Esenkent mahallesindeki Alevilere destek olmak ve faşist saldırı tehditlerine cevap vermek için çağrı yapıldı. 7 Mayıs Salı saat 18:30’da Gülsuyu Heykel Meydanı’nda toplanan 300 kişilik kitle Esenkent’e sahip çıkmak üzere yürüyüşe geçti. Henüz yürüyüşün başlangıcında pankart ve kortej tartışması gerginlik yarattı. Bazı siyasi çevrelerin kendi bayrak ve flamalarıyla katıldığı eyleme KÖZ olarak Gülsuyu ve Esenkent’ten katılım sağladık. Yürüyüş kolu Esenkent’teki kitle ile buluştuğunda katılım bin kişiye yaklaştı. Esenkent yolu boyunca yapılan yürüyüş polis barikatının önünde sona erdirildi. Burada yapılan basın açıklamasında faşist ve gerici saldırılara izin verilmeyeceği ve Gülsuyu halkının Esenkent’teki emekçilere sahip çıkacağı vurgulanarak eylem sona erdirildi. Eylemin ardından Esenkent halkı Gülsuyu yol ayrımına kadar gelerek Gülsuyu-Gülensu emekçilerini uğurladı.

katıldığı eyleme HDK, EMEP, ESP, BDP, Kaldıraç, Partizan, TKP 1920, CHP ve Anadolu da Yaşam ortakları katıldı.

Sonradan öğrendiğimize göre Gülsuyu’nda eylemin çalışması CHP ile birlikte yapılmıştı. CHP ile ortak eylem örgütlemekte sakınca görmeyen sol, birbirine karşı dayanışmadan uzak ve sekte tutumlarından da vazgeçmemekte. CHP ise 1 Mayıs’ta takındığı tutumun meyvelerini toplamaya çalışıyor

Pusulasını Şaşırmayan Komünistler

Antakya’da sınıf mücadelesi

Emekçilerin ücret, sağlık, eğitim, ulaşım ve daha birçok sorunu karşısında hakim sistem bir bildiğindendir ki emekçilerin gündemine daha çok sporu, dizileri, ünlülerin hayatını koymayı tercih ediyor.

Bulunduğumuz yerellikte devrimcilere yakın olan arkadaşlarla birlikte hareket etmeye, insanları kendi sorunlarının çözümü için toparlamaya devam ediyoruz. Somut kazanımlarla gerçekleşen “sel” çalışmamızı daha önce KÖZ sayfalarında paylaşmıştık. Aynı yerellikte güncel sorunlarla ilgili çalışmalarımız daha çok boyutlanırken çoktandır bu çalışmalarımıza savaş gündemi eklenmiş durumda. Savaşsız, sınırsız ve sömürsüz bir dünyanın savunucuları olarak savaş gündemini günlük sorunlardan ayrı soyut bir propaganda ile işlemek yerine güncel faaliyetlerimizle birleştime yolunu seçiyoruz. Örneğin bulunduğumuz mahallede sağlık ve eğitim sorunuyla ilgili insanlarla bir araya gelirken bu tür çalışmalarımızın bizim için en önemli boyutu emekçilerin sorunlar karşısında şikayetçi veya duyarsız konumundan çıkıp bir araya gelmeleri ve sorunların çözümü konusunda özne olmayı öğreniyor olmaları.

Savaş ve Suriye’ye müdahale tehlikesini insanlar Antakya’ da ilk hissettiklerinde genel olarak örgütsüzlükten, hazırsızlıktan kaynaklı büyük korkular, güvensizlikler yaşadı. Arka arkaya Armutlu’da gerçekleşen eylemlerde polisin saldırısı ve gözaltılara rağmen kendiliğinden bir refleksle çoğalan kitle, gözaltına alınanları geri almayı başardı.

Geldiğimiz noktada eylemlerde artık asıl sorun katılımlarda değil, kitlelere önderlik etmesi gereken yapılar da. Eylemler ne yazık ki hala parçalı, devleti aratmayacak şekilde yasağcı ve en önemlisi olabilecek provokasyonlara karşılık gerekli hazırlık yapılmadan ve tedbirler alınmadan yapılıyor. Örneğin on binlerin katılacağı belli olan (kitleler için kimin yapacağı önemli değil, bu yüzden halk tanıtımı yapılan çoğu eyleme yapı farkı gözetmeksizin katılıyor) eylemler Saray cadesi gibi en ufak provokasyonda insanların birbirini ezeceği yerlerde yapılıyor. Biz KÖZ okurları olarak bu eylemlere çevremizdeki insanlarla katılmaya, eylemlere yönelik eleştirilerimizi muhataplarına ulaştırmaya çalışıyoruz, KÖZ okurları olarak bayrakları karıştırmadan kitlelerin kendi

talepleriyle alanlara inmesini, birleşik, güçlü ve örgütlü eylemlerin hayata geçirilmesini istiyor ve gücümüz yettiğince bu eylemlerde sorumluluklar alıyoruz.

Biliyoruz ki kapitalizm devamını kendi örgütlülüğüne ve emekçilerin dağınıklığına borçludur. Bu yüzden elbette ki Antakya 2013 1 Mayıs’ında çoğu yapının pankartına yazdığı ‘işçilerin birliği’ kapitalizmin yok olmasının koşuludur. Lakin komünistlerin birliği sağlanmadıkça işçilerin birliği, sömürsüz bir dünya pankartlarında bir yazı, sloganlarda bir söylemin ötesine geçemeyecektir.

Emperyalizmin Savaşı da Barışı da Zulümdür, Sömürüdür!

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya da Hiçbirimiz!

Antakya’dan Komünistler

politikalarının en büyük destekçisi konumundaki Türkiye adeta ateşle oynamaktadır. Suriye’de mezhep kavgalarını körükleyerek yaşanan çatışmaların başrolünü oynamaktadır. 11 Mayıs Cumartesi günü peş peşe patlayan bombalarla Reyhanlı’da bir katliam yaşanmış 50’yi aşkın vatandaşımız ölmüş, 100’den fazla da yaralı vardır. Suriye’deki müdahalelerde aktif rol alan AKP Hükümeti Reyhanlı’da yaşanan ve onlarca sivil vatandaşımızın canını mal olan ortamı yaşatmıştır. Türkiye’de ve Ortadoğu’da barış, eşitlik, özgürlük ve kardeşlik isteyen bizler AKP’nin savaş politikalarına ve provokasyonlarına teslim olmayacağız. Bizler emek ve demokrasi güçleri olarak ne içerde, ne de dışarda savaş istiyoruz. ABD ve işbirlikçilerinin savaş politikalarına karşı mücadelemize devam edeceğiz. Bizler İzmir Emek ve Demokrasi güçleri olarak yaralılara acil şifalar, yaşamını yitirenlerin yakınlarına başsağlığı diliyoruz” denildi.

Eylem saldırıda ölenler ve tüm devrim şehitleri adına gerçekleştirilen bir dakikalık saygı duruşu ardından sona erdi.

İzmir’den Komünistler

Reyhanlı protestoları

-Okmeydanı-

Antakya’nın Reyhanlı ilçesinde yaşanan patlama ile ilgili Okmeydanı’ndan siyasetler olarak bir araya gelerek bir yürüyüş gerçekleştirdik.

Halkevi, Sodap, KÖZ, BDP, ESP ve ÖDP’nin örgütlediği yürüyüş Sibel Yalçın parkında başlayıp mahalledeki belirlenen güzergahtan devam edip Mahmut Şevket Paşa muhtarlığının önünde son buldu.

Yürüyüş esnasında bu patlamaya Suriye’deki iç savaşın başlamasından bu güne kadar sürekli kışkırtıcı tutum almasından ve Reyhanlı’yı ÖSO militanlarının merkezi haline getirmesinden dolayı AKP hükümetinin katkısının olduğu vurgulandı.

AKP’nin savaş çığırkanlığı yapması insanları Alevisünni ayrımı yapmaya zorlayan tutumu ve dün Uludere’de olduğu gibi bugün de Reyhanlı’da basın yasağı koyup gündemi değiştirerek olayı örtbas etmeye çalışması protesto edildi.

Yapılan tüm ajitasyon konuşması ve sloganlar buna paralel atıldı.

Eylemde “Reyhanlı halkı yalnız değildir”, “Katil devlet hesap verecek”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz”, “Sivas, Maraş, Çorum, Roboski, Reyhanlı unutmamak unutturmayacağız” sloganları atıldı.

-Kartal-

Hatay’da meydana gelen patlama Kartal Emek ve Demokrasi Güçleri tarafından bir yürüyüşle protesto edildi.

Yürüyüş sırasında “Katil ABD işbirlikçi AKP”, “Katil AKP Ortadoğu’dan defol”, “Yaşasın halkların kardeşliği” vb sloganlar atıldı. Kartal meydanına geldiğinde basın açıklamasını Eğitim sen kartal şube başkanı okudu ve Akp’nin Ortadoğu politikalarını eleştirdi. Eyleme Esp, Emep, HDK, BDP, TKP 1920, KÖZ ve başka pek çok siyasette katıldı.

Ertesi gün benzer bir eylem de HDK tarafından Maltepe meydanında gerçekleştirildi.

-1 Mayıs Mahallesi-

Reyhanlı’daki patlamadan üç gün sonra ESP, 13 Mayıs günü bir yürüyüş yapma çağrısı yaptı. Bize ise bu çağrı yürüyüşün yapılmasından bir saat önce ulaştırıldı. Bu yüzden de herhangi bir hazırlık yapamadık. Bayrakları alamadığımız için yürüyüşe bayraksız katıldık. ESP bir ozalit hazırlamıştı. Bu ozalit-te ‘Reyhanlı’nın Katili AKP Hükümeti’dir’ yazılı idi. İmza olarak ESP, Partizan ve BDP’nin imzası vardı. Sonradan ise bu imzalara KÖZ eklendi.

Eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı. Biz de kısa zamanda çağırabildiklerimizi çağırdık ve eyleme 15 kişi katıldık. Karakol Durağı’nda başlayan yürüyüş Merkez Durağı’nda son buldu.Burada okunan basın metninden sonra eylemi sonlandırdık. Yürüyüş boyunca ‘Reyhanlı’nın katili AKP hükümetidir’, ‘Katil ABD Ortadoğu’ dan defol’, ‘Katil ABD İşbirlikçi AKP’, ‘Yaşasın devrimci dayanışma’ sloganları atıldı. Basın metninde ise AKP’nin savaş politikaları sonucu böyle bir katliamın gerçekleştiğine vurgu yapıldı.

Işıkkent Ayakkabıcılar Sitesi'nde işçiler eylemde

Yaklaşık 30 bin kundura işçisinin çalıştığı İzmir Bornova'daki Işıkkent Ayakkabıcılar sitesinde işçiler 21 Mayıs'tan itibaren temposunu yitirmeden ard arda dört gün sitede kitlesel bir eylem gerçekleştirdi. Polis birliklerinin ve TOMA'ların hazırdaki tutulmasına rağmen, tepkilerin büyümesi endişesiyle kenardan izlemekle yetindikleri eylemler kesintisiz dört gün sürdükten sonra, eylemcilerin hafta başında daha güçlü biçimde devam etme kararıyla 24 Mayıs Cuma akşamı mola verdi.

Işıkkent sitesindeki binaların genellikle zemin katlarla üstü toptan satış yerlerinden oluşurken onların üstündeki üstteki boş odalarda ekseri kayıtdışı çalışan fason sayacılar bulunuyor. Ama bunların kaçak çalışıp çalışmamasından ve maliyeye vergi ödeyip ödememesinden ziyade, Tahsin Güzel'in başkanı olduğu İzmir Ayakkabı İmalatçıları Satıcıları ve Tamircileri Odası'na aidat ödememeleri sorun oluşturuyor.

Önce ANAP'ın kurucularından ve il düzeyindeki yöneticilerinden olan Güzel, muhtelif işveren kurumlarında değişik düzeylerde yöneticilik yaptığı gibi, AKP'nin de kurucularından ve bir dönem il başkanlığı yapmış bir kimse. Halen de hem Işıkkent site yönetiminde hem de meslek odasının yönetim kurulu başkanı konumunda. Yıllık 500 bin çift ayakkabı üreten firmasıyla elbette pek çok fasoncuya iş verip, sigortasız güvencesiz çalışan yüzlerce işçiyi bizzat sömüren Tahsin Güzel zaten yabancı olmadığı sigortasız, güvencesiz ve kayıtdışı çalışmaya karşı olduğu için değil 'haracını alamadığı için' sayacıları şikayet etmeye kalkıştı. Anlaşılan o ki sitede bin küsur dükkandan düzenli aidat alan Tahsin Güzel maliyeye ihbarda bulunarak aklı sıra aidat alamadıklarını cezalandırmaya kalkışma gafletinde bulundu. İşçilerin büyük bir öfkeyle isyan etmesi ve onu hedef tahtasına koyması da bu ikiye bölünmüş tertip nedeniyle oldu. Aynı nedenle işçiler baştan itibaren hedef tahtasına somut olarak kimi koyacaklarını bilerek harekete geçtiler.

Sonuç olarak maliyecilerin bazı fason saya imalathanelerine baskın yaparak ceza kesmeleri üzerine 21 Mayıs Salı günü bu olayın nasıl bir tertip olduğunun farkına varan sayacılar isyan ederek aşağı indiler. Böylece zincirleme bir eyleme varıp giderek kitleselleşen ve sertleşen eylemlerin ilk kıvılcımı da çakılmış oldu.

Sitede genellikle üst katlarda fason çalışan küçük atölyeleri hedef alan denetimler ve kesilen cezaların tetiklediği ilk tepkiler, kısa zamanda yıllardır çok düşük ücretlerle sağlıksız koşullarda ve güvencesiz olarak bunalıcı bir tempoda çalışan diğer işçilerin de katıldığı, dayanışma içinde patronları ve AKP taraftarı olduğu bilinen site yönetimini hedef alan bir kitlesel eyleme dönüştü.

Başta fason çalışan sayacıların başlatmış olduğu protestolar kısa sürede duyularak, sitedeki kalfa, kesici, temizlemeci olarak çalışan tüm kesimleri de kapsayarak site yönetimini istifaya davet eden kitlesel bir eyleme dönüştü. Eylem site sınırları içinde de kalmadı. İşçiler sitenin bitişiğinde bulunan ve daha çok Kürt ve Roman işçilerin yaşadığı ve çalıştığı köye de sıçradı. Eylemci işçiler köy sokaklarını sloganlarla dolaşarak diğer sınıf kardeşlerini de eyleme davet ettiler. Bu eylemde 'İşçiler saflara!', 'Yönetim istifa!', 'Sigortasız çalışmaya hayır!', 'Sigorta hakkımızı isteriz!', 'Yaşasın işçilerin birlik ve beraberliği!' gibi sloganlar öne çıktı. Akşam saatlerinde kendiliğinden patlak veren eylemlerini ve protestolarını sonlandıran işçiler ertesi gün daha planlı bir biçimde yeniden başlamak üzere dağıldılar.

Derneğimizin kimi çalışanları ilk günkü eylemin sonuna yetişip oradaki sınıf kardeşleriyle buluştuktan sonra atölye atölye dolaşarak ikinci günkü eyleme hazırlık yapmayı üstlendi. Derneğimizin üyesi olan ve aynı sitede geçmişte çalışmış olan yahut halen çalışmakta olan tüm arkadaşlarımızı da haberdar ederek ertesi günkü eylemde hazırlıklı ve aktif olarak yer alacak şekilde bir plan yaptık. İşçilerin öfkesinin farkında olarak haklı ve meşru taleplerinin somut olarak gerçekleşmesini sağlamak amacı ile eylemci işçilerle temas kurup site dışında derneğimizin temsilcilerinin de katılacağı bir toplantı önerdik; bu öneri kabul edildi. Bunun yanı sıra ilk gün sol ve emekten yana gazetecilerin olmamasını fark eden arkadaşlarımız ikinci gün sol ve emekten yana olan tüm gazeteleri arayarak siteye eylemi izlemeye davet ettiler.

İkinci gün ilk günü kat be kat aşan öfkeli bir kitle aynı saatte toplanarak birikti. Eylemci işçiler yine hem köyü hem de tüm siteyi dolaşarak aynı sloganlar eşliğinde işçileri eyleme davet ettiler. Zaman zaman 'İşçiler burada patronlar nerede?' diye sloganlar da atarak ve tenekeler çalarak patronların veya site yöneticilerinin kendileri ile görüşmelerini talep ettiler.

Bununla birlikte bu kalabalık ve öfkeli topluluk henüz dağınmış ve düzensiz bir tepkiyle hareket ediyordu. Bu nedenle eylemin ikinci gününde izlenecek yol ve talepler konusunda zaman zaman sıkıntılar da yaşandı. Bazan eylemi tehlikeye sokacak taşkınlıklara varan anlar da yaşandı.

İşçiler arasından bazıları kah otomobilleri ateşe vermeyi kah işyerlerini basmayı önerdilerse de bu tür öneriler genel kabul görmedi ve eylem rayından çıkmadan sürdürülebildi. Öte yandan Suriye'deki iç savaş nedeniyle Türkiye'ye göçen ve iş bulmak için ta Işıkkent'e kadar gelen ve patronların ucuz ve uysal işgücü iştahını kabartan çok sayıda Suriyeli işçinin varlığı da zaman zaman eylemlerin sınıf çizgisinden sapmasını tehdit eden eğilimlere hayat verdi. Eylemci işçiler arasında Suriye'den gelen işçilerin ücretleri düşürdüklerini ileri süren ve onların siteden kovulması gerektiğini savunanlar çıktı. Bu nedenle ilk ve ikinci gün eylemlerde zaman zaman 'Yabancı işçi istemiyoruz,' 'Suriyeli işçi istemiyoruz' şeklinde sloganlar atıldığı da oldu. Hatta 'Yabancı işçi ve Suriyeli işçi istemiyoruz' yazılı dövizler bile çıktı. Kimi işçiler 'Suriyeli işçilerin çalıştıkları atölyeleri basalım, dövelim' şeklinde kitleyi kışkırtan öneriler getirdi. Bu arada kulaktan kulağa Yabancılar Şubesi'nin Suriyelilerin çalışmasını yasaklayacağına dair bilgiler dolaşmaya başlamıştı.

Bunun üzerine derneğimizin üyeleri ve kimi deneyimli işçiler bu tür sloganları atan ve provokatif öneriler getiren eylemcilere müdahale ederek bu söylemlerin doğru olmadığını, yaşanan sorunların Suriye'den gelenler gelmeden önce yaşadığımız sorunlar olduğunu asıl sorumluların ve hedef alınması gerekenlerin her türlü fırsatı bizleri sömürmek için istismar etmekte tereddüt etmeyen patronlar olduğunu ve başarı için işçilerin birliğini korumanın şart olduğunu anlattık; işçi arkadaşlarımızı ikna ettik.

Sonuçta eylemin ikinci gününde ilk günkü sloganlarını daha kararlı ve daha kalabalık olarak haykırarak sitede ve köyde yürüyen işçiler bu sefer eylemin sonunda site yönetim binası önünde durdular ve site yönetimi kadar esasen işveren odasının da başkanı yani patronların temsilcisi olan Tahsin Güzel ile görüşme talep ettiler.

Bu talep üzerine Tahsin Güzel dışarı çıkarak 'eylem yapan işçilerin taleplerinin haklı olduğunu; sözkonusu talepleri zaten bildiklerini ve birlik beraberlik içerisinde bu sorunların üstesinden geleceklerini' söyleyerek eylemcileri yatıştırmaya kalkıştı. Ne var ki işçilerin çok öfkeli olduğunu gören ve onları bu şekilde ikna edemeyeceğini anlayan Güzel, eylemcilerden görüşmek üzere bir heyet seçmelerini istedi. Bu heyetle talepleri görüşüp müzakere etmeyi önerdi.

Bu öneri üzerine, içlerinde derneğimizin eski başkanı da olan bir arkadaşımız ile yine derneğin üyesi olan başka bir kundura işçisi arkadaşımızın da olduğu 10 kişilik bir heyet seçilerek görüşmeye girdi. Görüşmeler yaklaşık iki buçuk saat sürdü. Görüşme sürerken öfkeli kitle toplantı bitene kadar kapıda bekledi. Görüşmelerde Tahsin Güzel'in heyete söz konusu sorunları diğer patronlarla görüşüp işçilerin yararına bir çözüm üretmeyeceğini söz verdiği anlaşıldı. Ne var ki eylemci işçiler bu sözü yeterli görmeyip, sonuçtan memnun olmadılar. Bu vaadin eylemi sonlandırmak ve kendilerini yatıştırmak için söylendiği kanaatine vararak talepleri kabul edilinceye kadar bu eylemi sürdürmekte kararlı olduklarını haykırdılar ve ertesi gün yine aynı saatte buluşmak üzere eylemlerine ara verdiler.

Üçüncü gün ise, eylemciler kadar patronlar ve bekçileri de hazırlıklı geldi. Patronlar adına Tahsin Güzel işçilerin taleplerinin haklı olduğunu ve ikinci tur görüşmelerde bu talepleri çözmek üzere hareket edeceklerini dile getiren bir bildiri çıkarmış ve bunu eylemci işçilere dağıtmıştı. Ne var ki bu bildirinin sorun çözmekten çok işçileri bölmek ve eylemi kırmak için tasarlandığı besbelliydi. Çünkü bu bildiride eylemciler arasında 'ideolojik düşünenler ve provokatörler' olduğu, 'işçilerle ilgisi olmayan ve dışarıdan gelenler olduğu' gibi sözler yer alıyordu. Aynı bildiride 'devletimizin büyük bir devlet olduğu ve her türlü sorunun üstesinden gelebileceği', 'provokatörler yüzünden ve yanlış işler yapılmasından namuslu ve haklı olan işçilerin zarar göreceği' vb. de yazıyordu. Bu arada işveren temsilcileri çevik kuvvet ve TOMA araçlarını getirdiği gibi, işçilerin otobanı kapatacağını öngöerek her tarafta sıkı tedbirler almışlardı.

Bu tablo karşısında patronların sorun çözmeye değil eylemi dağıtma hazırlanmış ve samimi olmadığını hemen fark eden eylemci işçiler onların bildirisine de itibar etmeyerek kendi kararlılıklarını daha güçlü bir biçimde göstermeleri gerektiğini hemen fark ettiler.

Üçüncü günkü eyleme derneğimizin aktivistleri de daha hazırlıklı gelmişlerdi. İlk iki gün eksikliği görülen bir megafonun yanı sıra 3 kişiden oluşan bir müzik grubu da eyleme gelmişti. Müzisyen arkadaşlarımızın da katkılarıyla bu kez sazlı sözlü şarkılar ve türküler söyleyerek yine aynı yerden yürüyüş başladı. Tüm site ve köy içerisinde sokak sokak dolaşarak diğer işçileri ve emekçileri dayanışmaya ve eyleme katılmaya çağıran güçlü bir ajitasyon faaliyeti başladı.

Yürüyüş sırasında sloganlarla işçileri eyleme davet eden kitlenin çabaları boşa gitmedi. Balkonlardan ve pencerelerden eylemi alkışlayanların yanı sıra sıra sokağa inerek eyleme katılanlar da oldu. Pencerelerden veya balkondan bakan fakat eyleme katılmaya yanaşmayanlara işçiler arasından 'inmeyen ..ne' diye küfürle karışık sataşanlar da oldu.

Bu kez hazırlıklarımızın arasında patronların bildirisine karşılık eylemcilerin taleplerini dile getiren bir bildiri de vardı. Söz konusu bildiri kısa ve özlü olduğu kadar bir kararlılığı da açıkça dile getirmekteydi ve patronların oyununa gelinmeyeceğini bildiriyordu:

“Dışarıda çalışan sayacıları işi veren her kim ise, o kişi patrandur; biz de onun işçisiyiz. Bu patron içeride ya da dışarıda çalışan tüm sayacıların olduğu gibi, tüm çalışanların sigortasını yasa gereği yapmak zorundadır. Sigortaların hemen yapılmasını ve sezona bağlı kalınmak-

sızın kesintisiz bir şekilde patron tarafından yatırılmasını istiyoruz.

- Suriyeliler buraya kendi istekleriyle gelmemiştir. Patronlar bunu fırsat bilerek ucuza iş yaptırıyorlar. Ucuz işten Suriyeliler değil patronlar sorumludur.

- Patik, file, merdane, bebe, zenne gibi sayaların kalite ve zorluğuna göre bir işçinin 8 saatte çıkardığı iş baz alınarak o sayanın fiyatı belirlenir. Üretilen her mal için % 40 artış istiyoruz. Bu %40lık artış kesiciler, temizlemeciler ve diğer tüm çalışanlar için de geçerlidir.

-Atölyelerde solvent ve benzeri kokuların oluşmaması için her tezgahın başına iş güvenliğine uygun havalandırma sistemlerinin yapılmasını istiyoruz.”

Bu bildirinin yanı sıra eylemin üçüncü gününde sloganlarımız da biraz daha politize olmaya başlamıştı: 'İş ekmek yoksa barış da yok!', 'Yaşasın sınıf dayanışması!', 'Sigortasız ve güvencesiz çalışmaya hayır!', 'Düşük ücretle çalışmaya hayır!', 'Yaşasın işçilerin birliği ve beraberliği!', 'İşçiler burada, patronlar nerede?', 'Provokatör değil işçiyiz', 'İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!'

Bu sloganlar eşliğinde bir kez daha site yönetim binasının önünde toplanıldı. Burada yine sloganlarla site yöneticilerinin dışarı çıkıp işçilerle görüşmesi talep edildi. Tahsin Güzel bu sefer dışarı çıkmaya cesaret edemedi ve 'temsilcilerinizi seçin onlarla görüşelim' haberini yolladı.

Görüşmeler sürürken yine binanın önünde kalan eylemciler 'geleceğe dönük neler yapabiliriz?' diye tartışmaya koyuldular. Bu tartışmalara katılarak neler yapılabileceğini aktarmaya gayret eden derneğimizin üyeleriyle önerilerimizi aktardık, eylemdeki işçilerle birlikte bir toplantı yapma kararı aldık. Görüşmeden çıkan heyetle son bir kez daha neler olduğunu ve ne karara varıldığını sorduk. Görüşmede patron temsilcilerinin yine aynı şeyleri tekrarladığının anlaşılması üzerine bazılarımız eylemci işçilerle atölyelere gittiler, bir kısmı ise derneğe döndü. Eylem dördüncü günde de devam edecekti ve tekrar hazırlanmak gerekiyordu.

Eylemlerin dördüncü günü aynı zamanda hafta sonuna rastladı. Esasen yazlık sezonu olması nedeniyle kesattan çıkmış durumda; ama kriz nedeniyle yoğun iş yok, halbuki kışık ayakkabı fuarı da yaklaşıyor.

Ayakkabıcıların eylemi dördüncü gününde saat 13:00'te başlayıp 17:00'ye kadar ilk günlerdeki tempoyu arttırarak sürdü. Dördüncü günkü eyleme katılanların sayısı 2000'i buldu. Bu kitle Salı'dan beri giderek artan eylemci sayısının en kalabalık olduğu eylem oldu.

Bu kalabalık kitle yine önceki günlerde olduğu gibi site içinde ve köyde sloganlar eşliğinde yürüyerek işçileri eyleme katılmaya çağırdılar. Çevik kuvvet ve TOMA'lar da yine tedirgin bir biçimde köşelerinden eylemi izlemekle yetindiler.

Ayakkabıcıların dördüncü eylem gününde öne çıkan sloganlar arasında 'Suriyeli işçiler kardeşler patronlar kalleştir!', 'yaşasın halkların kardeşliği', 'Yaşasın işçilerin birliği!', 'Ucuza çalışmak istemiyoruz; sigorta istiyoruz!' sloganları da vardı. Dört günlük eylem dizisinin en kalabalık olanı olan Cuma günkü eylemin ardından patronlar artık işçileri kandırarak durduramayacaklarını anlamış olacak ki Tahsin Güzel ortalıkta görünmedi. Eylemciler akşam üzeri eylemlerine son vermediklerini, Pazartesi günü daha güçlü biçimde ve aynı kararlılıkla eyleme devam edeceklerini ilan ederek mola verdiler.

Biz de deri tekstil ve kundura işçileri arasında çalışanlar olarak bundan sonra Ayakkabıcılar Sitesi'ne yönelik neler yapmamız gerektiğini konuşmak ve Işıkkent'teki daha önceden tanıdığımız arkadaşların yanı sıra bu eylemde tanıştığımız arkadaşlarla bu eylemliliği nasıl bir örgütlü yapıya dönüştürebileceğimizi değerlendirmek ve derneğimizin bir şubesini yahut temsilciliğini açıp açamayacağımızı düşünüp değerlendirmek üzere bu moladan yararlanacağız.

Akşam vakti eylemin sona ermesinin ardından maliyecilerin yeniden siteye gelerek kayıtdışı tespiti yaptıkları ve 25-30 işyerine 15-20 biner liralık ceza kestiği haberleri duyuldu.

Ne demişler? 'Su uyur düşman uyumaz'. Sınıf düşmanı mola vermiyor!

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

İzmir'den Deri Tekstil ve Kundura İşçileri

Işıkkent'teki kundura işçileri ayakta

Işıkkent'te işçilerin dibe vurduğu bir süreci yaşıyoruz. İş fiyatları geçmişe oranla çok düştü. Çalışarak kazandığımız para günlük ihtiyaçlarımızı dahi karşılayamaz hale geldi. Örgütsüz ve bilinçsiz işçiler ise bu durumun nedenini Suriye'den gelip sitede çalışan Suriyeli göçmen işçilerde aradılar. İnsanların yaşadığı bu sıkıntılar bir patlama yarattı.

İşçilerin ilk tepkileri de Suriyeli işçilere yöneldi. Yoğun olarak Suriyelilerin çalıştığı bir atölyeye geçtiğimiz Salı günü bir yürüyüş gerçekleştirildi. Fakat işçiler bir muhatap bulamadıkları için sitedeki işverenlerin örgütü olan Ayakkabıcılar Derneği'ne yöneldiler. Bu yürüyüşün kendiliğinden geliştiğini söyleyebiliriz. İlk gün 300-400 kadar kişi bu yürüyüşe katıldı. Attıkları slogan da 'Yabancı İşçi İstemiyoruzuz!' idi.

İkinci gün yani Çarşamba günü bizler de eyleme katılıp mümkün olduğunca müdahale etmeye çalıştık. İşçilerin yaşadıkları sıkıntılara dair Suriyelilerin hedef alınması doğru bir tutum değildi. İşçiler ikinci gönkü yürüyüş esnasında sıklıkla durup kendi aralarında bu konuyu tartıştılar. Yürünürken bir işçi 'çok!' diyordu, biri öne çıkıp fikrini söylüyordu. Bu tartışmalarda sayacılar, kalfalar, kesiciler kendi sorunlarını ayrı dile getirip, geçen yıllara göre durumlarını kıyaslıyorlardı. Ben de söz alıp Suriyelileri değil, bu çalışma koşullarını yaratan patronları hedefe alan sloganlar üzerinde durulması gerektiğini anlattım. Bu arada yürüyüşlerde işçilerin önemli bir kısmı atölyelerin önünden geçenler camlardan bizleri izleyen işverenleri küfürler savuruyor, 'bunlar kan emiciler, şerefsizler!' diyerek patronlara sövüyorlardı. Küfürlü sloganlar da atılıyordu.

Sokakta ve yürüyüş esnasında süre giden bu tartışmaların sonucunda tüm sitenin dolaşılması ve bütün işçilere ulaşılması sonucu çıktı. Bir yandan da somut talepler üzerinden hareket edilmesi gerektiği konuşuldu. Siteyi dolaşırken artık attığımız slogan 'Ucuz İşçi Olmayacağız!', 'Sigortasız Çalışmak İstemiyoruz!' oldu.

1 Mayıs Mahallesi'nden 1 Mayıs çalışmaları

1 Mayıs'ı ilk olarak Mart ayının sonunda gündeme aldık ve 1 Mayıs'ta politik etkimizi artırmayı hedefimiz olarak belirledik. Eylemlere, söyleşilere ve panellere katılan siyasi ilişkilerle bağı daha güçlendirmek ve bu ilişkilerin 1 Mayıs çalışmalarında örgütlü bir şekilde hareket etmelerini sağlamak üzerinden planlar yaptık. Bu ilişkileri piknik çalışmasına katmayı, onlarla birlikte ozalit yapmayı, afiş yapmayı, özel sayı dağıtımı yapmayı planladık.

Tüm siyasetleri gezerek 1 Mayıs sabahı ya da bir gün öncesi mahallede 1 Mayıs yürüyüşü ve program dahilinde bir 1 Mayıs etkinliği önermeye karar verdik. 1 Mayıs öncesi mahallede araçla sesli ajitasyon yapmaya çalıştık. Aynı zamanda 1 Mayıs çalışmasında üniversitede yapılmış olan direnişi öne çıkarmayı hedefledik.

1 Mayıs Planı Çerçevesinde Yapılan Çalışmalar:

Mart ayının sonunda İsrail-AKP ortaklığına ilişkin yapmayı kararlaştırdığımız ozaliti yapamadık. Daha sonra, sloganları içeren afişler elimize ulaşmadığından, mahalleye afişlerin içeriğiyle paralel 10 ozalit yaptık. Afişler elimize ulaştıktan sonrada mahallede iki gün boyunca beşer kişilik gruplarla afiş yaptık. 1 Mayıs'tan bir gün önce mahallede, cadde ve ara sokaklarda 500 adet özel sayı dağıttık. Bu çalışmalara politik ilişkilerimizi de kattık.

1 Mayıs'tan önce 1 Mayıs'a girerken siyasi tablonun konuşulacağı bir panel yapmayı planladık. Bu doğrultuda BDP, ESP, Partizan ve TKP'ye 1 Mayıs'la ilgili panel örgütleme çağrısı yaptık. Fakat herhangi birinden olumlu bir cevap alamadık.

Bu durumda belirlediğimiz panel yerine söyleşi yapmayı kararlaştırdık. Bu söyleşiyi 1 Mayıs öncesi siyasi süreci değerlendireceğimiz, Koç Üniversitesi direnişini anlatacağımız ve 1 Mayıs çağrısı yapacağımız bir panel olarak kurguladık. BDP ve Yıkım Derneği'nden yer istedik, ikisi de olumlu yanıt verdi. Bu paneli dernekte yapmayı tercih ettik. Mahalleden iki yoldaş konuşmacı oldu. Ayrıca, üniversite direnişini anlatması için başka bir yoldaşı davet ettik.

Bu panele 30 kişi katıldı. Söyleşiye Koç Üniversitesi direnişinin anlatıldığı kısımla başladık. Öncelikle direnişin sinevizyon gösterisi yapıldı. Sonrasında yoldaş direnişe dair konuşmasını yaptı. Bu kısım uzun sürdüğü için diğer iki konuşmayı kısalttık ve birleştirdik.

1 Mayıs hakkında konuşan yoldaş, KÖZ'ün sözün-

Yürüyüşün sonunda Ayakkabıcılar Derneği'nin önüne geldik. Burada dernek başkanı olan işveren Tahsin Güzel'e yönelik olarak 'Vur Vur İnlesin Tahsin Güzel Dinlesin!' sloganı atıldı. Tahsin Güzel emniyeti arkasına alarak işçilerin karşısına çıkıp, 'böyle ne dediğiniz, ne istediğiniz anlaşılmıyor, temsilci seçin konuşalım' dedi. Bunun üzerine aramızdan yürürken aktif olan beş kişi çıkardık. Deri Tekstil Kundura İşçileri Derneği'nden iki arkadaş olarak temsilcilerin arasındaydık.

Görüşmede mevcut sorunları aktardık. Görüşmede yer alan işverenler ve kurum temsilcileri onların da bu sorunlardan mustarip olduklarını, onlar da sitede Suriyeli işçi istemediklerini ifade ettiler. Hatta Tahsin Güzel bir ara 'ben sizin yerinizde olsam bir ay kimseye bir çift saya dikmem' dedi. Bir yandan da sorunlar onların kendi yarattıkları çalışma koşullarının ürünü değilmiş gibi meseleyi devlete havale eden bir takım şeyler söylediler. Biz bu konuşmalarda yaşananları sorunları ifade ederken Deri Tekstil Kundura İşçileri Derneği üyesi olduğumuzu da sıklıkla belirttik.

Görüşmeye gazeteciler ve kanallardan da gelen vardı. Tahsin Güzel gazete ve televizyoncularla ayrı görüşmek istedi. Buna müdahale ederek sorunu bizim yaşadığımızı olduğunu, bu konuda bir şey yazılacaksa bizim konuşmamız gerektiğini ifade ettik. Gazetecilerin olduğu bir esnada sigortasız çalışmak istemediğimizi, çiftbaşı ücretlerin artırılması gerektiğini ve sitede yenilen yemeklerin sağlıksız olduğunu ve bu konuda iyileştirme yapılmasını taleplerimiz olarak sıraladık. Onlar da bir bildiri hazırlayarak tüm bu talepleri yansıtacaklarının sözünü verdiler. Ama daha sonrasında yayınlanan bildiride yürüyüş için toplananların provokatör ve marjinal gruplar olduğunu, yürütenlerin yüzde ellisinin meslekten olmadığını iddia ettiler.

Işıkkent'ten KÖZ Okuru Bir Kundura İşçisi

Mayısta Yaşam'da Piknik Çalışması ve Aile Ziyaretleri

de yazarları özetledi. Konuşmalar bittikten sonra Yıkımlar Derneği'nden katılan 3 kişi müzakere süreci ile ilgili yorum yaptı. Bir tanesi özetle, bu süreçte PKK'nın silahları bıraktığını ve davayı sattığını söyledi. Diğer AKP ile PKK'nın kardeş olduğunu ve birlikte hareket ettiklerini, olanın fakir çocuklarına olduğunu söyledi. Üçüncüsü ise PKK ve BDP'nin mücadele ile devleti dize getirdiğini ve bunu alanlara yansıttığını, bu mücadelenin arkasında Kürt halkının olduğunu söyledi. Biz de bu tartışmaya girmeden 1 Mayıs'a nasıl katılacağımızı, kitlelerin ve derneklerin kendi talepleri ile alanda olmaları gerektiğini ifade ettik.

Mayısta Yaşam'da Piknik Çalışması ve Aile Ziyaretleri

Mayısta Yaşam Kooperatifi'nin piknik çalışmasının örgütlenmesinde yer aldık ve öğrencilerin, hocaların katıldığı yürütmelerde bu çalışmaya katılabileceklerin ve ev ziyaretlerinin planları yapıldı. 11 aileye gitmeyi hedefledik, 9'una gidebildik. Piknik çalışmasında öğrenciler bilet satma ve piknik alanına giderken otobüste para toplama sorumluluğunu aldılar, yemek hazırlanmasına katıldılar.

Aile ziyaretlerinde aileleri pikniğe davet ettik, 1 Mayıs'a katılımın önemini, 1 Mayıs öncesi siyasi tabloyu ve Koç Üniversitesi direnişini anlattık. Pikniğe yaklaşık mahalleden yaklaşık 100 kişi katıldı. Pikniğe mahalledeki Yıkımlar Karştı Derneği'n de katılması için görüşmeler yaptık, nitekim katıldılar da.

Bütün bu çalışmalar sırasında KÖZ'ün siyasi hattını, 1 Mayıs'a nasıl ve neden katılmak gerektiğine dair sohbetler yaptık. Ve örgütlü durma propagandası yaptık. Ayrıca 5 kişilik bir grupla KÖZ'ün sözü okuduk.

Bütün bu çalışmalar sonucunda Okmeydanı'ndaki 1 Mayıs'a 35 kişi katıldık.

Mahallede 1 Mayıs Yürüyüşü

Siyasetlere 1 Mayıs sabahı mahallede yürüyüş yapmayı önerdik fakat siyasetler bunu yapamayacaklarını bildirdiler. Zira yolların açık olup olmamasının belirsizliği üzerinden kaçta Taksim'e gitmek gerektiği konusunda bir muğlaklık olacağını söylediler. Biz de Taksim dönüşü siyasetlerle görüştük ve 1 Mayıs yürüyüşü yapmayı önerdik. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı bir eylem gerçekleşti. Biz bu eyleme 33 kişi katıldık.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Yenibosna'da nakış işçileri iş bıraktı

Mayıs ayının son haftalarında Nakışçılar Birliği'nin organize ettiği bir iş bırakma eylemi gerçekleşti. İlk başta 300 kişilik bir iş bırakma eylemiyle başladı. Bunun ardından oluşturulan bir komisyonla Bahçelievler'de bulunan diğer nakış işçilerine çağrı yapılarak daha geniş katılımlı bir eylem organize edildi. Güngören, Soğanlı, Yenibosna, Güneşli'de bulunan bütün nakış işçilerinin usta başlarına ulaşp eylemi yaklaşık 20 farklı firmada çalışan nakış firmasına 1 Haziran'da oluşturulan ortak taleplerle bir iş bırakma eylemi yapıldı.

Bu eyleme 600'e yakın nakış işçisi iş yeri pankartlarıyla katıldı. Nakış işçilerinin oluşturdukları talepler ise şöyleydi:

- Sigortasız işçi çalıştırılmayacak
- Haftasonu çalışma saat 13.00'e kadar olsun
- Her yılbaşı zam yapılaca
- Mesailere yüzde yüz zam

Bu taleplerle 1 Haziran'da Yenibosna'da Karadeniz Parkı'nda bir eylem gerçekleştirildi. Eyleme BDP İstanbul milletvekili Levent Tüzel katılarak bir konuşma yaptı. Aynı zamanda Bahçelievler HDK bileşenleri de eyleme destek verdi.

1 Haziran'da olacak eylemin duyurusunu görüncüce bunu haftalık olarak toplanan HDK

Bahçelievler'de gündem etmiştik. Buradaki eylem hem öğrenciler hem işçiler olarak destek verilmesi gerektiğini önerdik. Diğer taraftan değişik şekilde tanıdığımız nakış ve tekstil sektörünün farklı alanlarında çalışan işçilere ve öğrencilere ulaşarak eylemin duyurusunu yaptık. Bu eylemi çalışma yürüttüğümüz kitle örgütünde gündem edip kooperatif olarak destekleme kararı aldık. Kooperatifte buluşup eylemin yapılacağı alana gittik. Eyleme 10 kişi olarak katıldık. Aynı gün Taksim'de Gezi Parkı ile ilgili yaşanan olaylardan kaynaklı olarak Taksim'deki eyleme katılmak üzere erken çıkmak zorunda kaldık.

Yenibosna'dan Komünistler

İzmir'de 1 Mayıs provası

İzmir'de DİSK, Türk-İş, KESK, TMMOB ve TTB tarafından “Taşeronla Karşı Güvenceli İstihdam” talebi ile 18 Nisan Perşembe günü gerçekleştirilen eylem binlerce insanın katılımıyla bir bakıma 1 Mayıs provasına dönüştü. Konfederasyon ve meslek odalarının çağrısıyla toplanan binlerce kişi, başta son dönemde işten atılma tehdidi ile karşı karşıya kalan 650 İZELMAN işçisi olmak üzere taşeronda çalışan işçilerle eylemli bir dayanışma gösterdi.

Basmane Fuar Kapısı önünde toplanmaya başlayan sendikalar, kitle örgütleri ve pek çok politik örgütlenme kendi flamları ve pankartları ile kortej oluşturup saat 16.30'da yürüyüşe başladı. Yürüyüş kolunda coşkunun hakim olduğu gözlenirken yürüyüşün ana gövdesini DİSK'e bağlı sendikaların mensupları oluşturmaktaydı. KESK'in katılımının sınırlı kaldığı eylemde korteji ile yürüyüşe katılan pek çok politik örgütlenme de canlı bir görünüm arz ediyordu.

Yürüyüş kolunun Basmane'den Konak'a varması yaklaşık bir saat kadar bir zaman alırken, Konak

Kitle örgütlerinden kitlesele 1 Mayıs pikniği

Kitle örgütlerinin 1 Mayıs öncesi düzenlediği dayanışma pikniği, bu sene 28 Nisan Pazar günü Kemerburgaz'da gerçekleşti. Koç Üniversitesi direnişinden işçiler, öğrenciler ve akademisyenlerin de yaklaşık yüz kişilik kitlesele katılımıyla bu dayanışma pikniği, kitle örgütlerinin örgütlediği en kalabalık dayanışma pikniği oldu. Anadolu'da Yaşam, Mayısta Yaşam ve Kent Hareketleri'nin örgütlediği pikniğe Gülsuyu'dan, Yenibosna'dan, Esenyurt'tan, 1 Mayıs Mahallesi'nden, Okmeydanı'ndan, Sultanbeyli'den, Tuzla'dan, Sarıyer'den ve Kent Hareketleri bünyesindeki farklı mahallelerin temsilcileriyle beraber yaklaşık 520 kişi katıldı.

Alana yerleşme ve kahvaltıdan sonra piknik, kurum konuşmalarıyla başladı. Mayısta Yaşam Kooperatifi, "öğrenciye iş çalışana öğrenim hakkı" vurgusuyla bir konuşma yaparken Kent Hareketleri de kapitalizmin emekçilerin konutlarına göz diktiğini ve bunu engellemek için emekçilerin, mahallelerin bir araya gelmesi gerektiğini ifade etti. Anadolu'da Yaşam ise emekçilerin bütün haklarının saldırı altında olduğu bir dönemde bir araya gelmenin öneminden bahsetti. Bu kısımda konuşan bütün kurumlar ve söz alan kişiler emekçilerin taleplerinin 1 Mayıs alanında hep beraber haykırılmasına vurgu yaptı. Piknikte Kent Hareketleri ile 1 Mayıs'a katılacak kurumlar, ortak pankartın altına imzalarını da hep beraber attılar.

Kurum konuşmalarından sonra Koç Üniversitesi direnişçileri ile bir söyleşi düzenlendi. Söyleşide direnişçi işçiler, öğrenciler ve akademisyenler süreci aktardılar; piknik katılımcıları da işçilere sorular sorular ve desteklerini ifade ettiler.

Söyleşinin ardından kalabalık bir halay çekildi ve Grup Mayıs üyeleri kısa bir müzik dinletisi verdi. Öğle yemeği ve halaylardan sonra ise Kent Hareketleri katılımcılarının örgütlediği, kentsel dönüşüm hakkında bir forum gerçekleşti.

Forumu takiben ise bir 'serbest zaman' verildi ve bu süre boyunca kimisi oyunlar oynadı, kimisi de müzik dinletisi takip etti. Bu 'serbest zaman'la eş zamanlı olarak piknik dışı bir etkinlik olarak KÖZ de 1 Mayıs'a nasıl katılmak gerektiğine dair bir söyleşi düzenledi. Söyleşinin ilk kısmı, Kent Hareketleri adına gelen bir katılımcının kitle örgütlerinin düzenlediği bir piknikte KÖZ'ün 1 Mayıs çağrısına getirdiği eleştirileri tartışmakla geçti; burada KÖZ'ün amacının söylendiği gibi 'kitleleri bölmek' olmadığı, pikniğin programı dışında olan siyasi bir söyleşiye yasak getirilemeyeceği, isteyen herkesin, her siyasetin kendi siyasi görüşlerini aktarmakta serbest olduğu ifade edildi. Söyleşide KÖZ'ün 1 Mayıs özel sayısının çerçevesinde bir konuşma yapıldı ve 1 Mayıs'ta AKP karşıtı bir hattın nasıl izlenmesi gerektiği üzerinde duruldu.

Kemerburgaz'daki piknik alanından 18:00 gibi ayrıldı. İçinde çalışma yürütmediğimiz bir kurumla beraber düzenlediğimiz bir piknik olduğu için pikniğin örgütlenmesinde, irtibat kurulmasında çeşitli sorunlar yaşasak da (ve de bu sorunlar pikniğe yansısı da) verimli geçen bu piknikte birçok mahalleden emekçiye buluşturduk. Aynı zamanda kitle örgütlerinde çalışan komünistler olarak daha güçlü ve örgütlü bir pikniğin düzenlenmesine dair önemli dersler edindik.

İstanbul'dan Komünistler

Koç Üniversitesi'nde direniş

Koç Üniversitesi'nde ISS adlı taşeron firma altında çalışan 160 işçinin işten çıkarılmasıyla 2 Nisan'da başlayan direniş, işçilerin işlerine geri alınması ve daha önceden sahip olmadıkları birçok hakkın kazanılmasıyla 8 Nisan'da bitirildi. Üniversite öğrencilerinin ve akademisyenlerinin de katıldıkları direniş, bu özelliği ve görece kısa bir sürede elde edilen ve tek bir işçinin bile dışarıda bırakılmadığı, direnişe katılmayan işçileri de kapsayan kazanımlarıyla oldukça önemli bir deneyim oldu. Biz de bu sürecin ilerlemesinde ve örgütlenmesinde aktif bir biçimde rol aldık.

Sürecin Başlangıcı ve 1 Nisan'daki Eylem

Koç Üniversitesi işçilerinin işten çıkarılması süreci, işçilere üniversitenin ISS adlı taşeron firmayla sözleşmesinin 13 Mayıs'ta biteceği ve yenilenmeyeceğinin bildirilmesiyle başladı. Bu yüzden işçilere baskı ve tehdit yoluyla ISS'in İstanbul'un değişik yerlerinde hizmet verdiği firmalarda çalışmalarını için sözleşmeler imzalatıldı. Zaten asgari ücrete çalışan, yapmaları gerekenden farklı ve fazla iş yaptırılan işçiler, İstanbul'un bir başka ucundaki yerlere sürülmek, yıllardır çalışmakta oldukları Koç Üniversitesi'nden koparılmak isteniyordu. İşçiler işsiz kalmakla evlerinden saatlerce uzak mesafelerde çalışmayı seçmek zorunda kalmışlardı.

Bu haberin alınması ve okulda yayılmasıyla işçilerin, öğrencilerin ve akademisyenlerin katılımıyla durumu değerlendirmek için bir toplantı yapıldı. Toplantıda esas muhatapın taşeron firma değil Koç Üniversitesi olduğu, taşeron sistemi varlığını korudukça bu tür olayların yaşanmasının doğal olduğu, bu sebeple de okula taşeron sistemini terk etmesi ve işten çıkarılan işçileri kadrolu olarak istihdam etmesi yönünde baskı uygulanacak bir mücadelenin gerekli olduğu konuşuldu. Bu doğrultuda bir kampanya başlatmak ve bunu olabildiğince duyurmak için 2 gün sonrasında (28 Mart) okul genelinin katılacağı bir forum düzenleme kararı alındı.

Bu sırada akademisyenler de işçilerin işten çıkarılmasını protesto eden bir imza metni kaleme aldılar. İşten çıkarılmaları protesto eden ve işçilerin kadrolu olarak istihdam edilmesini talep eden bir metni 179 akademisyen imzaladı. Metinde iki önemli vurgu vardı. Bunlardan birincisi kadro talebi, diğeryse okuldan tüm çalışanların emeğine aynı derecede saygı gösterilmesinin istenmesiydi.

Toplantının ertesi günü Sarıyer Halkevi'nde bir işçi toplantısı yapıldı. 70 kadar Koç Üniversitesi işçisinin, öğrencilerin, akademisyenlerin ve avukatların katılımıyla gerçekleşen toplantıda işçilere içinde bulundukları durumdaki hakları anlatıldı, ancak kadrolu istihdam edilme mücadelesinin hukuksal bir mücadeleyle değil öğrencilerin ve akademisyenlerin de desteğiyle, sosyal bir mücadeleyle mümkün olduğu söylendi. Toplantı 'Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz' sloganıyla bitirildi ve işçilerin birlikte mücadele ederlerse kazanabileceklerine ikna olmaya başladıkları toplantı oldu.

28 Mart günü üniversitede Sevgi Gönül Oditoryumu'nda 400'ü aşkın işçi, akademisyen ve öğrencinin katılımıyla bir forum gerçekleştirildi. Toplantıda işçiler çalışma hayatları boyunca karşılaştıkları zorlukları, şimdi de maruz kaldıkları haksızlığı anlattılar. Söz alanların çoğu mücadelenin Koç Üniversitesi'nin işçileri taşeron altından değil kadrolu olarak çalıştırması için verilmesi gerektiğini savundu. Biz de bu yönde görüş belirttik. Ayrıca toplantıda birkaç kez dile getirilen hayalcılık suçlamalarına hakların ancak mücadele ederek kazanılabileceğini anlattık. Toplantıdan, 1 Nisan günü okulda bir eylem düzenlenmesi kararı çıktı. Eylemi örgütlemesi ve mücadeleye destek veren üniversite bileşenleri arasında koordinasyonu sağlaması için

işçi, öğrenci ve akademisyenlerden oluşan bir komite seçildi.

1 Nisan'da 450-500 kadar işçi, öğrenci ve akademisyenin katıldığı bir eylem yapıldı. Fen Bilimleri Fakültesi Avlusu'ndan Rektörlük binasına kadar 'Taşeronu Hayır' pankartı arkasında sloganlar atılarak yüründü. Yürüyüş sırasında 'Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz', 'Herkes Eşitlik Herkes Kadro', 'Taşeronu Hayır Bu Kadro Bizim', 'Taşeron Gidecek Emekçi Kalacak', 'İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız' sloganları atıldı. Rektörlük binası önünde işçi, akademisyen ve öğrenci temsilcileri birer konuşma yaptı. Konuşmaların hepsinde üniversitenin bütün çalışanlarını kadrolu olarak istihdam etmesi gerekliliğine vurgu yapıldı.

Direnişin Başlangıcı

Eylemin ertesi günü önemli bir gelişme oldu ve üniversite ile taşeron firma arasında normal şartlarda 13 Mayıs'ta bitecek olan sözleşme 2 Nisan'da aniden feshedildi. İşçilere işten çıkarıldıkları evlerine dönerken teker teker servislere binen ISS görevlileri tarafından bildirildi. Bu, apaçık bir şekilde önceki günkü kitlesel eylemin okul yönetiminde yarattığı korku sonucunda apar topar alınmış bir karardı. Durumun işçilere üniversitede değil de servislerde bildirilmesiyse, daha sonra rektörün de bizzat itiraf edeceği üzere, okul içinde yeni bir eylemin fitilini ateşleme endişesindendi.

İşten çıkarıldıklarını öğrenen işçilerin bir kısmı üniversitenin 500 metre kadar ilerisinde servislerinden indiler. Olayın haberini alan bir grup akademisyen ve öğrenci de onların yanına geldi ve hep beraber okula yürüyüp, içeri girmeye çalışma ve yönetimden bir açıklama talep etme kararı alındı. Daha sonra direniş alanı haline gelecek olan Koç Üniversitesi kapısının önündeki alana gelindi, ancak işçilerin içeri girmesine güvenlik izin vermedi. Bunun üzerine üniversite önünde oturma eylemi başlatıldı ve bir açıklama için üniversite genel sekreterine gidildi. Giden arkadaşlar, genel sekreterden kapıya gelip işçilere yüz yüze bir açıklama yapmasını talep ettiler; fakat genel sekreterin buna yanıtı, bu işçilerin okulla artık bir alakası kalmadığı, bu yüzden okulun dışında kaldıkları sürece oradaki insanların istediklerini yapabilecekleri, üniversite yönetiminin bir açıklama yapmakla yükümlü olmadığı oldu.

Üniversite kapısının önünde direnişe başlayan kitlenin ilk planı bir süre orada bekleyip dağılmak, sonrasında sabah 7'de okula girmeye çalışıp içeri alınmadıklarına dair tutanak tutturmak üzere geri gelmekti. Ancak üniversitenin yeni anlaştığı taşeron firma işçilerini her an okula sokmaya çalışabileceği haberinin yayılması üzerine geceyi alanda geçirme kararı verildi. Üniversitenin dağcılık kulübü 5 adet çadır sağladı, ses sistemi getirildi, geceyi geçirecek kadar erzak temin edildi ve direniş resmen başlamış oldu. Güvenliğin kullandığı kulübedeki tuvalet ve elektrikli kullanılmasına başta izin verilmedi. Ama sonrasında işçilerin kararlılığı ve haklarını alana kadar hiçbir yere gitmedikleri anlaşılınca izin vermek zorunda kaldılar.

Eş zamanlı olarak gece yeni taşeron firmanın okula sokmak istediği işçiler bir kahvehanede topluca çay içerken öğrenciler tarafından tespit edildi. Öğrenciler servis otobüsünün başında nöbet tutmaya ve öğrencilerden kaçmaya çalışan otobüsü arabayla takip etmeye başladı. Gerek kapıda tutulan nöbet gerekse de öğrencilerin bu girişimi sonucunda taşeronun işçileri gece işe alma projesi suya düşmüş oldu.

Ertesi sabah (3 Nisan) işçi, öğretim görevlisi ve öğrencilerden oluşan bir eylem komitesi seçildi ve dışarıdan birçok kurumun da desteğiyle büyük

bir eylem yapıldı. Sık sık 'Yaşasın Sınıf Dayanışması', 'Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz', 'Herkes Eşitlik Herkes Kadro' sloganları atıldı. Bir işçi temsilcisi basın açıklamasını okudu. Açıklamada işten çıkarılış biçiminin insanlık onuruna aykırılığına ve bütün çalışanlar Koç Üniversitesi'ne geri alınana kadar direnişin süreceğine vurgu yapıldı. HDK, EHP, TKP, CHP, Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi ve Halkevleri'nden temsilciler direnişe destek konuşmaları yaptılar.

Bu arada direnişin devamlılığı ve başarısı için çok kritik öneme sahip iki uygulama başlatıldı. Yeni taşeron firma işçilerinin okula girip iş başı yapmalarını engellemek için, bütün servis ve minibüslerde kimlik kontrolü yapıldı. Yeni işçilerin araçlardan inmesi sağlanarak işçilere direnişin sebebi ve amacı anlatıldı. Her seferinde de ikna edildiler ve geri döndüler. Ayrıca okulun etrafında ve Sarıyer'de devamlı devriye arabalar gezerek okula alternatif girişleri ve yeni taşeron işçilerini getiren servisleri aradılar. 30 kadar işçiyi taşıyan bir servis tespit ettilerinde hemen bir komite oluşturuldu ve işçilerin hemen hepsinin Kürt olduklarını öğrenilmesi üzerine işçilere direnişin sebebi Kürtçe anlatıldı. Yeni işçiler ikna oldular ve böyle bir işverenin altında çalışmak istemediklerini söyleyerek geri döndüler. Direnişteki bu tavır, genel olarak bekleyip pasif bir durumda kalmaktansa müdahale edici tavrının bir örneğiydi. Tabii, bu durum üniversitede temizliğin durmasına ve okulun giderek kirlenmesine neden oldu. Bunun sonucuya okul içinde direnişçilere karşı bir tepkinin oluşmasına neden olacaktı. Eylem komitesi böyle bir tepkiyi engellemek adına öğrenci ve akademisyenlerden oluşan grupların düzenli olarak okulda temizlik yapması kararını aldı. İlk temizlikten sonra da toplanan çöp poşetleri rektörlüğün kapısına kondu. Başlangıçta 'Okulu temizlemek bizim işimiz değil! Okulu temizleyerek grev kırıncılığı yapıyoruz!' türünden itirazlar hayli yaygın olsa da temizlik yapıldıkça öğrenciler yapılan işin politik ve propagandif önemini daha iyi kavradılar. Öğrenci ve öğretim üyelerince yürütülen temizlik faaliyeti hem okulun kirliliğinden doğan tepkinin azalmasını, hem de direnişe katılmayan öğrencilere direnişin ve temizliğin aksamasının gerçek sebebini anlatan bir propaganda faaliyetine olanak sağladı.

Üniversite Yönetiminin Masaya Oturmayı Kabul Ediş ve Müzakere Süreci

İşçilerin eylemi, okulda rektörün anti-demokratik ve dedikçi tutumlarından rahatsız olan akademisyen kitesine de hakların ancak mücadeleyle alınacağını öğretmiş oldu. İşçilerin eyleminden sonra, o zamana kadar rektörün her talimatını sineye çekmiş akademisyen kitlesinin tepkisinde de bir patlama yaşandı. Akademisyenler işçilerin eyleminden de aldıkları cesaretle rektörü tüm öğretim üyeleriyle topluca görüşmeye davet ettiler. Ancak rektör bu talebi reddetti, bunun yerine öğretim görevlileriyle bölüm bölüm toplantı yapmayı planladığını belirtti. Rektör İşletme Bölümü'ndeki öğretim görevlilerinin bir kısmıyla toplantıdayken, direnişe destek veren akademisyenler rektörü görüşmeye zorlamak için toplantının yapıldığı odanın bütün çıkışlarını tuttular. Amaç, bu konuda sabıkalı olan rektörün akademisyenlerle görüşmemek için kaçmasını engellemektir. Öğretim görevlilerinin dışarıdaki işçilerden cesaret alan çabaları sonuç verdi ve rektör toplu olarak görüşmeyi kabul etti.

Rektörle akademisyenlerin yaptığı toplantıda, beklediği üzere rektör sorulara tatminkar cevaplar vermedi. Sorumluluğun okulda değil taşeronunda olduğunu ve kadrolu istihdamı geçmenin mümkün olmadığını yinelemekle yetindi. Öğretim görevlileri de mesele eğer rektörün anlattığı gibiyse kapıya gelip bunu oradaki işçilere yüz yüze anlatmasının

önünde nasıl bir engel olduğunu sordular. Rektörün buna cevabıysa kapıya gelip bir açıklama yapabileceği ancak önce 'danışmanlarına sorması' gerektiği oldu. 20 dakika sonra rektörün sözcülüğünü yapan öğrenci temsilcisi rektörün 'hemen' işçilerle konuşmak istediğini söyledi... Besbelli ki rektörün amacı öğrenci ve işçileri hazırlıksız yakalamaktı. Ancak komite bu hamleyi 'o kadar kısa süre içerisinde alınan güvenliği sağlayamayız' diyerek boşa çıkardı. Ayrıca alanda üniversite bileşenlerinden olmayan insanların olmaması isteniyordu. Bu, elbette alanda bulunan siyasetlere yönelik bir hamleydi ve siyasetlerin hepsi sorumlu davranarak dışarıda durdular. Yine de siyasete ve örgütlülüğe karşı bu tavra taviz vermemek, siyasetlerin temsilcilerinin de rektörün konuşması sırasında alanda olmaları konusunda diretme gerekiirdi.

İşçiler ve öğrenciler ayrı toplantılar yaparak rektöre sorulacak soruları belirlediler. Rektör alana gelmeden önce eylem komitesinin acemice bir kararla slogan atılmamasını söylemesi üzerine gergin bir bekleyiş alana hâkim oldu. Ama komite bu karardan kısa sürede döndü ve rektör beklenirken sloganlar ve müzik eşliğinde kitle yine kendine güvenen bir havaya büründü. Rektör alana gelince hemen kendisine formatı anlattık ve başka türlü bir formatı kabul etmeyeceğimizi yineledik. Rektör kendi açıklamasına başlamadan önce işçilerden ve öğrencilerden seçilen birer temsilci süreci kendi adlarına özetlemek ve toplantının amacına vurgu yapmak için konuşma yaptılar. Önemli bir nokta, kürsü hâkimiyetinin direnişçilerde olmasıydı, bu sayede rektörün toplantıyı oldu bittiye getirmesi engellendi. Rektör konuşmasında sürecin başından beri yönetim cephesinden duymaya alışkın olduğumuz argümanları tekrarladı. Taşeronun bir sosyal düzen sorunu olduğunu, okulun taşeronla çalışmama şansının olmadığını, zaten bütün benzer kurumların taşeronla çalıştığını anlattı. Bunların yanında işten çıkarılma biçiminin hatalı olduğunu kabul etti ve işçilerin yeni taşeron firmalara başvurabileceğini ancak taşeron firmaların işçileri istihdam edeceklerini garanti edemeyeceklerini belirtti. Rektör 'İşe geri alınmaya dair umut mu veriyorsunuz yoksa garanti mi ediyorsunuz?' sorusuna cevap vermezken, bir öğrencinin rektörün konuşmasına istinaden sorduğu 'Her yerde ifade özgürlüğü yasaklasa siz de mi yasaklayacaksınız?' sorusu alanda alkışlandı. Rektör alanı terk ederken bu toplantının bir karar alma toplantısı olmadığı bir kez daha vurgulandı ve rektör alandan 'Direne direne kazanacağız' sloganıyla uğurlandı.

Ertesi gün (5 Nisan) Sarıyer Yaşam Platformu'ndan temsilciler genel sekreter Murat Halimoğlu'yla bir görüşme gerçekleştirdi. Bu görüşmede genel sekreter işçilerin yeni taşeronu alınabileceğini söyledi. Bu haberin alınmasının ardından eylem komitesi Halimoğlu'yla bir görüşme daha talep etti. Talep kabul gördü ancak genel sekreter sadece işçilerle görüşeceğini bildirdi. Bu apaçık bir şekilde toplantıya gelecek işçileri sindirme ve bölme amacıyla sürülen bir şarttı. İşçiler; akademisyen, öğrenci ve avukatların katılmayacağı bir toplantıyı katıyen kabul etmeme kararı aldı. Böyle bir müzakere toplantısına bütün direniş bileşenlerinden temsilcilerin katılması kararlaştırıldıktan sonra işçiler bir talep listesi hazırladılar ve belli önkoşulların kabul görmesi halinde taleplerin tartışılacağı müzakere masasına oturabileceklerini yönetime iletiler. Önkoşullar ise taşeron firmanın hukuksuz bir biçimde dayattığı tazminat süresinin uzatılması ve okulun yeni taşeron firmasının işçilerini okula sokmaya çalışmayacağını garanti etmesiydi.

6 Nisan'da önkoşulların kabul edilmesiyle birlikte müzakere süreci başladı. Müzakerelerde kazanımlar elde edebilmek için, direniş alanındaki mücadele-

nin yoğunluğu, hem üniversite içine hem de dışına yapılan çağrılarla arttırılmaya çalışıldı. Müzakerenin başlamış olmasının okul yönetimi-ne güven duyulabileceği anlamına gelmediği; kapı kontrolünün daha sıkı yapılması, her gün daha büyük bir kalabalığın daha örgütlü bir şekilde alanda durması gerektiği vurgulandı.

7 Nisan sabahı başlayan görüşmeler tüm gün devam etti, gece geç gelen haberle Koç Üniversitesi yönetimi ile anlaşmaya varıldığı duyuruldu. Anlaşma sonucu isteyen tüm işçiler üniversitedeki işlerine geri dönme; puantaj kontrolünde insan onuruna yaraşır yöntemlere tabi tutulma; öğrenci, öğretim üyesi ve işçilerden oluşan bağımsız bir Taşeron Denetleme Komitesi kurulması; işçiler üzerindeki fazla iş yükünün azaltılması; kendi şikayet ve haberlerini yayınlayacakları bir pano hazırlama gibi kazanımlar elde ettiler. 24 talepten 18 tanesi kabul edildi, ancak kabul edilmeyen maddelerin daha çok işçi ve diğer Koç Üniverstesi bileşenlerinin okul içinde gerçekten eşit muamele görmelerine dair talepler olması yönetimin hala üniversite bileşenleri arasında sınıfsal ayrım çekmekte kararlı olduğunu gösterdi. Bu talepler kreş hakkı, kütüphane ve sosyal alanlardan faydalanma hakkı gibi taleplerdi; bunların dışında maaş talebi en baştan yönetim tarafından kırmızı çizgi olarak belirlenmiş ve o talepten vazgeçilmişti.

Koç Direnişi'ndeki kazanımları nerede aramalı?

Koç Üniversitesi direnişi başarılı ve amacına ulaşan bir direnişti. Direnişin sonucunda üniversite yönetimine öncelikle işçilerin işe geri alınmasını şart koşan, iş güvencesi, çalışma koşullarında iyileştirme, sosyal ve kültürel hakların bir dizi talep sunuldu. Bizim de Koç Üniversitesi'nde KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bir parçası olduğumuz süreç taleplerin büyük bir kısmının kabul edilmesiyle sonuçlandı, en önemlisi de işçilerin hepsinin tek bir kişi dışında kalmaksızın işe geri alınmasıydı. İşçiler direnişi sonlandırma kararlarının ardından kabul edilmeyen talepleri için mücadelelerine içeride devam edeceklerini söylerken biz de bu mücadelede onlarla birlikte hareket edeceğimizin altını çizdik.

Direniş sonunda imzalanan taahhütname ile işçilerin tazminatlarını eksiksiz alması, izin, kudem gibi diğer haklarının eski taşerondan yeni taşeronla devredilmesi, altı aylık iş güvencesi, fazla mesai ve tatil günlerine düzenlemeler getirilmesi garanti altına alındı. Taahhütnamede işçilerin sosyal ve kültürel haklarında da bazı iyileştirmeleri şart koşan maddeler de yer alıyordu. Bu maddelerde işçilerin öğrenci ve akademisyenlerle konuşmalarının önündeki engeller tümüyle olmasa da kaldırıldı, işçilerin ve işçi çocuklarının okuldaki sosyal ve kültürel etkinliklere katılabilmesi güvence altına alındı. Komite kafa ve kol emeğinin arasındaki ayrımın kalkması gerektiğini savunarak talepler arasına okulun kütüphane ve spor salonu kullanımı ve işçilerin mesai saatleri dışında derslere katılabilesini şart koşan maddeleri de ekledi ancak bu maddeler üniversite yönetiminin burjuva sınıf bilinciyle hareket etmesinin bir sonucu olarak kabul edilmedi. Bu durum aslında kafa ve kol emeğinin ayrılmasının, burjuva sınıf egemenliğinin yeniden üretilmesinin olmazsa olmaz bir koşulu olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. Bu koşulların değişmesi için örgütlü baskı uygulamaya içeride de devam edeceğiz.

Direniş sonunda elde edilen çok önemli bir kazanım da Taşeron İzleme Kurulu'nun kurulmasına karar verilmesiydi. Esasları henüz netlik kazanmamakla beraber okul idaresinden bağımsız bir yapı olması şart koşulan kurul, işçilerin sorunlarını takip edip okulu ve taşeron firmaları denetlemenin yanı sıra işçilerle güncel bir iletişim kanalı oluşturduğu için de büyük önem taşıyor. Bu yüzden komisyonun sadece akademisyenleri değil, öğrenciler ve işçileri de içermesi ve kurul bileşenlerinin işçiler tarafından seçilmesi için çaba harcayacağız. Taşeron denetleme komisyonunun en az ayda bir sefer olmak üzere bütün işçilerle düzenleyeceği toplantılar ise işçi örgütlenmesini kolaylaştırması ve sendika çalışmalarının önünü açması açısından bizim için önemli ve takipçisi olacağımız bir kazanım haline geldi. Talepler arasında kabul edilen, işçilerin sorunlarını, görüşlerini okulun tüm bileşenlerine yansıtabileceği bir pano oluşturulması fikri de aynı şekilde bütün okul ile işçiler arasında bir iletişim kanalı açabileceği ve işçilerin sorunlarını okulun gündeminde tutabileceği için önemli kazanımlarımız arasına girdi.

Bizim için en önemli kazanım ise işçiler ve öğrencilerdeki uyanıştı. Daha önce bu direnişe benzer bir eylem içinde hiç yer almamış büyük bir işçi ve öğrenci kitlesi bu direniş deneyimi ile birlikte politize oldu. Aynı zamanda Türkiye'deki pek çok kesimin emek hareketinin gerilediğini iddia ettiği bir dönemden geçerken sermayenin en önemli merkezlerinden biri olan Koç'ta böyle bir direnişin, tam da 1 Mayıs yaklaşırken gerçekleşmesi bütün Türkiye'deki emek hareketi açısından anlamı ve umut verici olmuştur.

Dışardan bakıldığında bu direnişin, kendi kendine oluşmuş ve Koç Üniversitesi'nin özgün nitelikleri (örneğin akademisyenler ile idare arasındaki kriz) sayesinde devam edebilmiş bir direniş olduğu düşünülebilir. Her ne kadar işçilerin yaşadığı kriz ile idare-akademisyenler arasında yaşanan krizin çıkışması direnişte kolaylaştırıcı bir rol oynasa da direnişin örülebilmesinin ardındaki asıl sebep akademisyenlerden çok öğrenci-işçi hareketinin bir araya gelmesidir. Daha da doğrusu öğrencilerin işçilerden cesaret alarak ve onlardan öğrenerek, işçilerle birlikte hareket etmesidir. Bu öğrenci-işçi hareketi birlikteliği de, yine tesadüf değil, muhtelif örgütlerin planlı faaliyetlerinin sonucudur. Bizim cephemizden bir yıllık bir faaliyet söz konusudur. Koç Üniversitesi'ndeki direnişe dair yapılan değerlendirmelerde genellikle öğrenciler ve işçiler arasında örnek bir dayanışmadan söz edilmektedir. Ancak yeterli bilgiye sahip olunmadığı için bu konuya dair somut bir aktarım yapılamamaktadır. Dolayısıyla olayı dışarıda takip edenler açısından Koç Üniversitesi'ndeki bu uyanış büyük ölçüde anlaşılabilir. Halbuki farklı siyasetlerin katkısı süreçte fitili ateşleyici bir rol oynamıştır. Direniş henüz başlamadan Halkevleri'nin kendi yayın organlarında Koç Üniversitesi'nde işten çıkarmalar ile ilgili yaptığı haber üniversite içinde durumun duyulmasını ve kamuoyu oluşmasını sağlayarak işçiler, öğrenciler ve akademisyenlerin bir araya

Yönetimle anlaşma haberinin gelmesi ile eylem alanı bayram havasına büründü. Ertesi gün imzaların da atılmasıyla tamamlanacak süreç için kutlama çağrısı yapıldı. Ancak sabah 11'e kadar imzalanması gereken sözleşmeye dair yönetim tarafından ses çıkmadığı gibi, müzakere komitesinin önüne iş güvencesine dair çok önemli bir maddenin de çıkarıldığı yeni bir sözleşme sunuldu. Taşeron firmanın değişmesi halinde çalışanların yeni taşeronla devrini düzenleyen madde sözleşmeden çıkartılmıştı. Yönetimin anlaşmaya varılması ardından yaptığı bu geri hamle nedeniyle direnişe devam kararı alındı. Yönetimin anlaşmadan döndüğüne dair haberlerin büyük yankı uyarması üzerine çalışanların karşısına çıkamayan rektör yerine bir dekan yolladı ve dekan rektörün işçi devrinde kimsenin işten çıkarılmayacağına dair şeref sözü verdiğini açıkladı.

Direnişin Sonlandırılması

Yönetimin bu hamlesi karşısında nasıl devam edileceğine karar vermek için bir toplantı yapıldı. İşçilerin direnişe devam edip etmeme konusunda nihai karar vereceği kapalı toplantılarından önce öğretim üyeleri, öğrenciler ve sendika temsilcileri bir durum değerlendirme toplantısında görüş belirttiler. Hakim görüş, artık direnişin sonlandırılması gerektiği; çünkü direniş üzerindeki baskıların giderek artmakta

gelmesini sağladı. Direniş boyunca düzenli olarak alanda bulunup destek verirken okuldaki bazı kesimlerde var olan 'dışarıdan gelen siyasetler' alerjisine de sağduyulu yaklaştılar. Bazı işçilerle kurdıkları güven ilişkisi ise direnişin dönüm noktalarında belirleyici oldu. Dolayısıyla Halkevleri'nin imkanlarını seferber etmesi ile direnişin başlaması mümkün olmuştur.

Direnişin başlaması ve devam etmesinde etkili olan bir diğer önemli faktör ise okulda insiyatif almaya çalışan farklı siyasetlerin geçtiğimiz bir sene içerisinde kendini göstermeye başlamasıdır. Ekim ayında yapılan açlık grevi eylemleri, bu dönem ilk defa açılan seçmeli Kürtçe dersi gibi gelişmeler bu siyasetlerin insiyatif alması sonucunda gerçekleşmiştir. Aynı demokrat öğrenciler Koç direnişi süresince de ortak bir tepki koyarak direnişe önemli katkı sağlamışlardır.

Bizim de bir buçuk süredir okul içerisinde yürüttüğümüz faaliyetlerin de, demokrat bir öğrenci kitlesinin bir araya gelip politize olması, insiyatif alarak beraber bir işi örgütleme kapasitesinin kazanılmasında payı vardır. Koç Üniversitesi'nde başlatılmasına destek verdiğimiz devrim tarihi seminerleri öğrencilere politik bir ivme kazandırdı. Aynı zamanda yürüttüğümüz faaliyetler süresince eksik kaldığımızı düşündüğümüz işçilere ulaşma ve işçileri örgütlendirme konusunda da önemli adımlar atmamızı sağladı.

Direnişi örgütleyecek ve karar alacak bir komitenin kurulması direniş süresince bizim için en önemli gelişmeydi. Bu komite işçilerle öğrenciler arasındaki koordinasyonu sağlayarak karar alma süreçlerinin en az sorunla yürütmesini sağladı, bu sayede örgütlenmenin devamlılığı ve işlerliği açısından komitenin önemi öğrenciler tarafından daha iyi anlaşılmış oldu. Komitenin kurulması sadece direniş sürecinde değil, daha sonraki faaliyetlerimiz için de önemli bir kazanımdı çünkü bu şekilde öğrenciler çok önemli bir örgütlenme kapasitesi kazandılar.

Direnişin başından beri işçilerin iş başı yapmaya çalıştıklarını ancak okul tarafından engellendiklerini Halkevleri'nin önerisiyle tutulan tutanaklarla tespit edilmişti. Dolayısıyla direnişin başarıya ulaşması için direnen işçiler yerine yeni temizlik işçilerinin kampüse girişini engelleme gerekliliği meydana çıktı. Acil çözüm gerektiren bu sorun karşısında komite kapının tutulmasına karar verdi. İnsiyatif almayı kabul eden bir grup öğrenci kapıyı tutup araçları içinde yeni temizlik işçileri olup olmadığını kontrol ettikten sonra içeri almaya başladı. Böylelikle öğrencilerden oluşan ve kapıda yirmi dört saat vardiyalı olarak nöbet tutan bir ekip kuruldu ve içeri giren araçlar kontrol edilerek okulun yeni temizlik işçilerini içeri sokması engellendi. Temizlik işçileri olduğu tespit edilen kişilere durumu izah eden güvenlik komitesi yeni işçiler tarafından olumlu tepkiler aldı, hatta bazı işçiler direnişe destek verdiğini belirtti. Kapının iki kilometre ilerisinde temizlik işçileri taşıyan otobüslerin beklediğinin öğrenilmesi üzerine komite, işçilerden oluşan bir ajitasyon ekibi kurdu ve otobüsteki işçilere propaganda yapmak amacıyla otobüslerin olduğu yere gönderdi. Bu şekilde komite işçilerin politize olmasını ve bu yönde propaganda yapabilme yeteneği kazanmalarını sağladı.

Direnişteki işçiler işbaşı yapamadığı ve yeni temizlik işçileri de tarafımızca üniversite yerleşkesine alınmadığı için ortaya çıkan temizlik sıkıntısı ise direnişin daha ilk sabahında kendini göstermeye başladı. Biz KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak hizmet sektöründe eylem ya da grevin hizmeti keserek değil sistemin kabul etmediği şekilde hizmetin devamlılığını sağlayarak gerçekleşmesi gerekliliğini daha önce gündemimize sokmuş, örneğin sağlık sektöründe çalışan doktorların greve hasta bakmayı bırakarak değil ücretsiz ve kapasite tüketirken hasta bakarak gitmeleri gerektiğini söylemiştik. Dolayısıyla eylem komitesi bu noktada kampüsün direnişe destek veren öğrenciler tarafından temizlenmesi kararını alınca, bu karara bir itirazımız olmadı. Bilakis bu kararın büyük destekçilerinden biri olduk. Kararı ilk başta net olarak anlaşılmayan komite grev kıcılık, reformizm gibi ithamlara maruz kaldı. Ancak komite içerideki öğrenci kitlesini de kazanmadan direnişte bir yere varılamayacağını öne sürerek kararında ısrar etti ve uygulamaya koydu. Öğrencilerden oluşan, zaman zaman öğretim üyelerinin de katıldığı gruplar vardiyalı olarak kampüse girip temizlik işlerinin üstesinden gelmeye çalıştılar. Temizlik sonucunda toplanan çöpler ise yine komitenin kararıyla rektörlük binasının önüne bırakıldı. Böylelikle bir yandan hizmet sektöründeki bir grevin nasıl yürütülmesi gerektiği pratikte görülürken, diğer yandan direnişin devam edebilmesi ve amacına ulaşması yolunda karşılaşılan önemli bir problem komitenin insiyatif alması sayesinde aşılmış oldu.

Biz yürüttüğümüz bütün faaliyetlerde 'Öğrenciye İş, Çalışana Öğrenim Hakkı' şiarını benimseyen, kafa ve kol emeği arasındaki ayrımın

olduğu, devam edilmesi halinde elde edilmiş kazanımların kaybedilebileceği, bundan böyle okul içindeki mücadeleye yoğunlaşmak gerektiği oldu. Bu değerlendirme toplantısı öncesinde işçiler arasındaki genel hava iş güvencesi hakkındaki madde kabul edilene kadar direnişe devam etmek yönündeydi ancak işçiler haklı olarak direnişi sonlandırmaları için bu yoğunluktaki telkinleri artık öğretim görevlisi ve öğrenci cephesinden eskisi kadar destek alamayacakları şeklin-de yorumladılar. Biz direnişin bitmemesi gerektiğini düşünüyorduk. Rektör bu kadar savunmasız durumdayken kazanımların daha da arttırılabileceği fikrindeydik. Bu yöndeki görüşlerimizi dile getirdik. Ancak bu tartışmayı büyütmenin toplantıyı bölmekle ya da işçiler ve akademisyenler arasındaki güvensizliği büyütmekle sonuçlanacağını öngördüğümüzden bu tutumda diretmedik. Böyle bir propagandayı toplantı anında değil toplantıdan önce yapmak gerekiyordu. Bu eksiğliğimizi toplantıya zarar vererek telafi etmek yanlış olurdu. Kapalı toplantıdan talepleri olduğu gibi kabul etme ve direnişi sonlandırma kararı çıktı. Koç Üniversitesi işçilerinin direnişi de bu şekilde işçilerin kadrolu olmasa da işlerine geri dönmesi ve sıraladığımız kazanımlarla bitmiş oldu.

Koç Üniversitesi'nden Komünistler

kalkması gerektiğini savunan bir akım olarak Koç direnişinde komitenin de aynı duruşu sergilediğine şahit olduk. Komite direnişin başından beri kafa ve kol emeği arasındaki ayrımın kalkması gerektiğini, akademisyen emeği ile işçinin emeği arasında bir hiyerarşi kurmanın mümkün olmadığını, bu farkın da herkesin emeğini sömüren sermaye tarafından zaten kaldırılmış olduğunu öne sürdü ve ajitasyon faaliyetlerini, sloganları, kararları ve işçilerle kurulan diyalogları bu iddiaları temel olarak şekillendirdi. Komitenin kampüsü temizleme ve direnişin güvenliğinin öğrenciler tarafından sağlanması yönündeki kararları ise öğrencilere kol emeğinin değerini göstererek bu ayrımın bilincine varılmasına hizmet etti. Direnişin sonuna gelindiğinde akademisyen ve işçi emeği arasındaki ayrımın kalkması gerekliliğinde direnişe şu ya da bu şekilde dahil olan herkes hemfikir olmuştu. Böylece komite direnişi doğru bir politik zemine oturtmuş oldu. Kafa ve kol emeği arasındaki hiyerarşi yanılmasının en çok hissedildiği alan olan akademisyenler cephesinde ise direnişçiler açısından olumlu bir gelişme yaşandı. Dışarıdan bakıldığında akademisyenler süreci çok fazla desteklemiş gibi göründü zira okul yönetimi ile bir süredir çözülemeyen problemler yaşayan akademisyenler, işçilerin uğradıkları haksızlığı kendi gündem ve önceliklerini ifşa edebilecek bir iletişim kanalı açmak için bahane ettiler. Ancak süreçte komite, işçilerin özne olarak ön plana çıkartılması için ısrar ederek ve kafa-kol emeği arasındaki ayrımın kalkması gerekliliğini bütün direniş bileşenlerine vurgulayarak ters manevra yaptı ve akademisyenlerin pozisyonunu işçilerin lehine dönüştürdü.

Direniş süresince komitenin emek hiyerarşisinin kaldırılması ve emek sömürüsüne yaptığı vurgu yalnızca akademisyenler ve işçiler ile sınırlı kalmadı. Direnişçilerin devamlı bir arada bulunduğu ve zaman zaman okulun müdahalelerini iletme durumunda kalan güvenlik görevlilerinin de aynı emek sömürüsüne maruz kaldıklarının farkında olan komite gerek duyurularında, gerek güvenlik görevlileriyle bireysel konuşmalar sonucunda güvenlik görevlileri ile yapıcı diyalog kurmayı ve bir anlamda kardeşleşmeyi başardı.

Direnişin bir vakıf üniversitesinde gerçekleşmesi bizim açımızdan oldukça önemli idi zira vakıf üniversitelerinin, sermayenin kurallarının en acımasızca işlediği kurumlar arasında yer almasına rağmen devrimciler için bir mücadele alanı olamayacağı varsayılmıştır. Ancak biz KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak biliyoruz ki işçilerin ve işçileri örgütlemek için faaliyet yürütecek devrimcilerin olduğu her yerde sınıf dayanışması örülebilir ve sınıf dayanışmasının örüldüğü her yerde mücadele ile kazanımlar sağlamak mümkündür. Koç Üniversitesi'ndeki direnişi bu bakış açısını yaygınlaştırmak yolunda büyük bir adım attığı için önemli buluyoruz.

Özetle Koç Üniversitesi işçilerinin direnişini başarılı bir direnişti. Direnişte komite kurulması ve işlemesi direnişin bütün bileşenlerine belli bir perspektiften bakan örgütlü çalışmanın önemini gösterdi. Dolayısıyla biz bu direnişi direnişteki okul içi ve okul dışı tüm bileşenlerin başansı olarak görüyoruz. Bu başarının sürmesi, aynı örgütlü çabanın rekabetçi eğilimlere yenik düşmeden güçlenmesine bağlıdır. Biz de bu bilinçle yolumza devam edeceğiz.

Koç Üniversitesi'nden Komünistler

İstanbul Üniversitesi öğrencileri olarak Koç Direnişi'ndeydik

Koç Üniversitesi'nde çalışan taşeron işçilere, üniversite yönetiminin ISS adlı taşeron firmayla sözleşmesinin 13 Mayıs'ta biteceği ve yenilenmeyeceğinin bildirilmesiyle işçiler 13 Mayıs'tan sonra bir daha Koç Üniversitesi'nde çalışmayacağı haberini aldı ve gazetemizde yazdığı gibi süreç başlamış oldu. KÖZ'ün arkasında duran ve İstanbul Üniversitesi'nde okuyan komünistler olarak aramızda konuştuk ve direniş hakkında bilgilendirme yapmak ve İÜ yerelinde neler yapabileceğimize dair siyasetlerle toplantı yapma kararı aldık. Siyasetlere yaptığımız çağrı sonucunda Koç Üniversitesi'nde geniş katımlı forumun olduğu 28 Mart günü biz de İÜ'de birçok kurumla toplantı gerçekleştirdik. Toplantıda KÖZ olarak yaşananları anlattık, bu haberi kurumların yayın organlarında paylaşmalarının önemli olduğunu ifade ettik.

Bunun yanı sıra okul önünde bir basın açıklaması yaparak yaşananları kamuoyundan saklamaya çalışan Koç Üniversitesi yönetiminin oyunlarını deşifre ederek oradaki işçilere böyle bir destekte bulunmamız gerektiğini anlattık. Kurumlar genel olarak bu meselenin burada yürütülmeyeceğini ve direniş başlamadan bir şey yapmanın manası olmadığını söyledi.

Direniş 2 Nisan akşamı mesai çıkışında başladı ve biz de direnişin başladığını öğrenmiş olduk ve 3 Nisan sabahında Koç Üniversitesi'ne gittiğimizden okulumuzla bağımız olmadı. Kendi aramızda konuştuğumuzda okuldan bir direniş ziyareti yapmanın gerekli olduğunu düşündük, zaten direnişteki işçilerle konuştuğumuzda böyle bir şey yaparsanız çok güzel olur demişlerdi. Biz de 4 Nisan sabahı okula gelerek hem Fen-Edebiyat Fakültesi'nde hem de Merkez Kampüs'te siyasetleri gezdik, olayı anlattık ve toplantı çağrımızın olduğunu belirttik. Toplantıya başladığımızda pek kurum yoktu durumu tekrar anlattık ve buradan direnişe gitme önerimizi ilettik. Bazı siyasetler kendi yol-

daşlarının orada olduğunu söyledi. Konuşmamızın ardından Gençlik Muhalefeti kendilerinden gidenlerin olduğunu şu an Beyazıt olarak ilgilenemeyeceğini, SDP'liler ise işçi komitesinin ilgileneceğini söyledi. TKP ise gelemeyeceğini söyledi. Akabinde Öğrenci Kolektifleri geleceğini söyleyerek olayı organize edelim dedi. TKP ve ÖDP adına gelen kişiler oldukça şaşırımtı, yüzlerindeki ifadeyi okuyabiliyorduk. Bunun ardından TKP adına gelen kişi kolay gelsin diyerek toplatından ayrıldı. DİP'li öğrenciler, SGD, SDH, Emek Gençliği, Kaldıraç, DirenÜniversite (SODAP) bu işte olacaklarını söylediler. Sonra nerede ne zaman toplanacağımızı, ozalit içeriğini tartışarak kararlaştırdık. Toplantının ardından kendi tanıdıklarımıza direnişin çağrısını yaptık. Bunun yanı sıra toplantıda olmayan kurumlara eylemi ilettik.

5 Nisan günü Beşiktaş Barbaros Parkı'nda 11.00'de buluşmaya başladık. 11.30 gibi yola koyulduk. Koç Üniversitesi'ne giderken bizimle beraber Öğrenci Kolektifleri ,Kaldıraç, DirenÜniversite, DİP, SGD ve SDH vardı; Emek Gençliği daha sonra bireysel olarak geldi. Yol esnasında sloganlar ve orada yapılacak konuşma ve konuşan belirlendi. Koç Üniversitesi durağına gelmeden şoföre rica ederek yolun ortasından indik. Otobüste karşılaştığımız Sarıyer Yaşam Platformu'yla arkalı önlü kortej oluşturduk. Biz de “DİRENEN KOÇ ÜNİVERSİTESİ İŞÇİLERİNİN YANINDAYIZ - TAŞERONA HAYIR” yazan İstanbul Üniversitesi Öğrencileri imzalı ozaliti açtık ve çeşitli sloganlarla yürüyerek Koç Üniversitesi direniş alanına geldik, alandakilerle beraber slogan attık. Gelişimle beraber işçilerdeki moral-motivasyonun arttığını gördük. İÜ Öğrencileri adına bir konuşma yaparak ardından direnişin olağan programına katılmış olduk.

Okuldaki toplantıda ilk saat önerimiz erken diye daha geç vakte alınması kararı alındı, söylediğimize göre de saat 10.00'da da Koç Üniversitesi'nde oluyorduk. İki önceki paragrafta TKP'lilerin şu an

müsait olmayıp gelemeyeceklerini yazmıştık. Ama çeşitli üniversite-lerden TKP'li Öğrenciler'i alanda gördük ki ondan daha önce toplantı sonrası akşamı internette TKP'li Öğrenciler'in nedense tam saat 10'da Koç Üniversitesi'nde olacağı duyurusunu görmüştük. Alanda gördüğümüzde direkt İstanbul Üniversitesi sorumlusunun yanına gittik ve toplantıda böyle deyip sonra kendilerinin niye farklı eylem koyduklarını sorduk. Sorumlusu sonuçta geldiklerini ve toplantıya katılan kişiyle iletişimsizlik olduğunu söyledi. Yani her türlü eylem sonunda söyledikleri iletişimsizlik sorunu “bahanesini” sundular. Bahaneydi çünkü toplantıya gelen kişi TKP'nin İÜ'deki ikinci sorumlusuydu. Çeşitli üniversitelerden TKP'lilerin kendi aralarında yaptıkları toplantıda bunun bilinmemesi imkansızdı. Sonra sebebi anlaşıldı, işçiler toplantı yaparken “kadro kadro” diye slogan atıyorlardı, yani ayrı gelmelerinin maksadı ortaya çıkmıştı. Zaten bizle gelen arkadaşlarımız da bu tavrı kötü buldular.

İstanbul Üniversitesi'nden Komünistler

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek

Esenyurt'ta Yurtiçi Kargo Aktarma Merkezi önünde direnişlerini sürdüren Nakliyat-İş üyesi işçiler polis saldırısına uğradı. 4 Nisan Perşembe sabahı aktarma merkezi önüne gelen direnişçi işçiler, buradan 17 farklı şubeye giden araçları durdurdu. İçeride çalışan işçiler üzerinde yapılan baskıları protesto eden direnişçi işçiler, işçilere sendikaya üye olma ve direnişe sahip çıkma çağrısı yaptı. Bu gelişmenin üzerine Yurtiçi Kargo yönetimi polis çağırdı.72 gündür direnişlerini sürdüren 7 işçiyi ifadelerini almak için zorla gözaltına almak isteyen polislerle direnişçi işçiler ve mahalle halkı arasında tartışma yaşandı. Sloganlarla direnişteki işçilere destek verildi. Polisin uzun uğraşı sonucu direnişteki 6 işçi gözaltına alındı. Direnişteki diğer bir işçiyi polis gözaltına alamadan gitti. Gözaltına alınanlar da gece geç saatlerde serbest bırakıldı.

Fabrika önüne gelindiğinde direnişçi işçilerin fabrika bahçesine girilmesine yönelik yaptığı çağrı üzerine kitle fabrika bahçesine girdi. İçeri girilmesini engellemek isteyen fabrika güvenlikleriyle kısa süreli bir arbede yaşandı, güvenlikler giriş engel olamayınca çekildiler. Fabrika bahçesinde "İşgal, Grev, Direniş" sloganları atıldı.

Burada Nakliyat-İş adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada polis saldırısı teşhir edildi. Anayasal haklar olan sendika hakkına sahip çıkan işçilerin polis saldırısına maruz kaldığı söylendi. Baskıların saldırıların direnen işçileri yıldıramayacağı söylendi. İşverene ve polislerine direnişin kararlılığı gösterildi. Yaklaşık 80 kişinin katıldığı eyleme BDSP, Halkevleri, Emep, TKP, YDİ Çağrı ve KÖZ destek verdi.

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!

Esenyurt'tan Komünistler

Yurtiçi Kargo önüne kadar süren yürüyüşe etrafta toplanan emekçiler de alkışlarıyla destek verdi.

17 Nisan'da sağlık çalışanları g(ö)revdeydi

17 Nisan 2012'de Dr. Ersin Arslan Gaziantep'de bir hasta yakını tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Aradan geçen zaman diliminde sağlık çalışanlarına yönelik saldırılar hiç azalmadığı gibi sağlık çalışanlarının buna karşı mücadelesi de yükseldi. Bir yıl sonra, 17 Nisan 2013'te, Ersin'in ölüm yıldönümünde Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES), Türk Tabipleri Birliği (TTB) ve diğer sağlık meslek örgütleri temsilcileri, sağlık çalışanlarını G(Ö)REV'e çağırdı.

sonra hiçbir şeyin değişmediğini, kurulan düzenin aynen devam ettiğini ifade etti.

Sağlık çalışanlarına yönelik şiddet, kurlsız, esnek ve baskı altında çalıştırılma, sağlıkta kaliteyi düşüren performans uygulaması, güvencesizleştirme konuşmalarına damgasını vuran konuların başında geliyordu. İzmir Müzisyenler Derneği'nin müzikleriyle destek verdiği eylem halaylarla sona erdi.

İzmir'den Komünistler

İzelman işçisi taşerona geçit vermedi

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde belediyenin şirketi İZELMAN'a bağlı olarak idari işlerde çalışan 650 işçinin, söz konusu işçilerin hizmet alanında gerçekleştirilen ihaleyi bir başka firmanın almasından ötürü 1 Mayıs'tan itibaren işsiz kalması tehlikesi ile karşı karşıya kalması İzmir'de kitlesel eylemlere yol açtı.

Bundan henüz birkaç sene önce belediye şirketlerinin taşeronlarında çalışan park bahçe işçilerinin dışı dış mücadeleleri sonucunda bu işçileri belediye şirketlerine almak zorunda kalan, bu durumu ise kamuoyuna kendi marifeti gibi sunarak “taşeronu İzmir'de bitirdik” söylemleriyle boy gösteren, sendika bürokratlarının desteği ile aldığı kendinden menkul “Emek Dostu” payesi ile böbürlenen yerel iktidar ise konuya ilişkin tümüyle kayıtsız bir tutum sergiliyor. Konuya ilişkin yasal süreci takip edeceklerini ve gerekirse 650 işçi ile “yollarını ayıracıklarını” ifade eden yerel iktidarın işçilere yegâne taahhüdü kıdem ve ihbar tazminatlarının verilmesi oldu. Bir kısmı onlarca yıl emek dökmüş işçileri ise, yeni taşeron kabul ettiği takdirde, bu yeni şirkette sendikasız ve dolayısıyla toplu sözleşmesiz işbaşı yapmak ya da işsizlik bekliyor. İşbaşı yapmaları halinde dahi ücretlerin, bugün alınan ücret düzeyinin birkaç misli aşağısında olmasına ise kesin gözüyle bakılıyor. İhaleyi kazanan firmanın işçilerin pazar günü tatillerini de gasp etmesi söz konusu.

Bu gelişmeler üzerine sendikaların çağrısıyla gerçekleşen eylemlerden biri 10 Nisan Çarşamba günü gerçekleşti. Konak Pier önünde bir araya gelen işçiler, sloganlarla İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne yürüdüler. Yetkili sendika DİSK Genel-İş'in, birçok şubesini seferber ederek katıldığı yürüyüşe Tüm-Bel Sen 1 no'lu Şube ve Genç-Sen de destek verdi.

“İş Ekmek Yoksa Barış da Yok”, “Taşerona Geçit Vermeyeceğiz”, “Yaşamın Sınıf Dayanışması”, “Zafer Direnen Emekçinin Olacak” sloganlarının atıldığı ve binlerce işçinin katıldığı eylemde Tüm-Bel Sen'li kamu emekçilerinin kortejinden de işçilerle birlikte “Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni”, “Köle Değil İşçiyiz Birleşince Güçlüyüz”, “Örgütlü Bir Halkı Hiçbir Kuvvet Yenemez”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz” sloganları atıldı.

Belediye önünde sendikanın ses aracı vasıtasıyla bir kürüstü kuruldu. İşçilere, ilk olarak DİSK Ege Bölge Temsilcisi ve Genel İş 3 No'lu Şube Başkanı Memiş Sarı seslendi. Sarı konuşmasında, “bu direniş 650 arkadaşımızın güvencesiz bir hale getirilmesine karşı mücadeleye için olduğu gibi taşeron sistemine karşı direniş ve mücadeledir. Bugün burada Toplu İş Sözleşmesi ile daha önceki yıllarda kazandığımız hakların gasp edilmek istenmesine karşı da mücadele ediyoruz. Bütün dünyada emekçilerin hafta tatili Pazar günü iken, bizim önceki sözleşmelerimizde de bu ortak bir karar iken ne olursa bu sözleşmede bu hakkımız elimizden alınmak isteniyor. Bu hakkımızdan vazgeçemeyeceğiz” dedi.

Memiş Sarı'nın konuşmasından sonra Genel İş Sendikası İzmir şubeleri adına basın açıklamasını Genel İş 2 No'lu Şube Başkanı Taner Şanlı yaptı. Yapılan açıklamada “Bugün İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde 650 işçi arkadaşımız taşeronlaştırma nedeniyle 1 Mayıs itibarıyla işlerini kaybetme durumu ile karşı karşıya kalmışlardır. Bundan 2 yıl önce taşeronu kaldırarak emek şenlikleri düzenleyenler bu mücadelede bizi yalnız bırakmamalıdır. Esnek çalışma modellerinin sosyal demokrat bir belediyede uygulanmasına hayır diyoruz” denildi.

Belediye önünde gerçekleştirilen on dakikalık oturma eyleminin ardından, 12 Nisan Cuma günü saat 16:00'da yine İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde toplanılacağı bilgisi ve çağrısıyla eylem sona erdi.

Yoğun bir katılım ve coşkuyla gerçekleştirilen eylemde sendikaların geçmişten bugüne süren sosyal demokratlara “sitem ederek” işçilerin hakkını isteme tavrının devam ettiğini gözlemledik. Her ne kadar kürsüden öfkeli mesajlar verilmiş olsa da sendikaların düne kadar dirsek teması içerisinde bulunduğu sosyal demokrat işverenlerine ve taşeronlaştırma anlayışına karşı ne ölçüde tutarlı bir mücadele yürüteceğini süreç ve bu süreçte dair yapılan müdahaleler gösterecek.

Bizler de güvencesizleştirme saldırısı karşısında eylemli bir mücadeleyle girişen taşeron işçilerinin yanında olup, sınıfın her kesimine yönelen taşeronlaştırma ve güvencesizleştirme saldırısının tek bir işyerinde sürdürülen mücadele ile püskürtülmeyeceğini her fırsatta vurgulayacağız. Yine saldırı kapımıza geldiğinde değil tehdit baş gösterdiğinde harekete geçmemizi sağlayacak örgütlü bir mücadele gerektiğini hatırlatma gayreti içerisinde olacağız. İşçilerin sendikalarda daha fazla denetim hakkı ve söz sahibi olması için basınç uygulamasının da bu mücadelelerin ayrılmaz bir parçası olduğunu söylemeye devam edeceğiz. Şu ya da bu burjuva partisine, CHP'ye yahut AKP'ye aldanmamak gerektiğine, sermayenin taşeronlaştırma saldırısının tüm düzen güçlerinin ortak çabası ile hayata geçirildiğine işaret edeceğiz. Aynı şekilde kadrolu kamu emekçilerinin de şirketlerde çalışan sınıf kardeşleri ile buluşması ve eylemli bir sınıf dayanışması sergilemesi için çaba sarf edeceğiz.

Köle Değil İşçiyiz Birleşince Güçlüyüz!

İzmir'den Komünistler

Mayıs ayında düşen devrimciler İzmir’de anıldı

1973 yılında öldürülen İbrahim Kaypakkaya ve Diyarbakır zindanında ölen ve “Dörtler” diye bilinen Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Mahmut Zengin ve Eşref Anyık için 18 Mayıs günü İzmir’de anma eylemleri gerçekleştirildi. Daha önceki senelerde kimi zaman ortak-laştırılan bu eylemler bu sene maalesef ortak ve daha güçlü olarak yapılamadı. Bir bütün olarak Mayıs devrimcilerini anmak üzere bir saat arayla aynı yerde yapılan iki farklı eyleme KÖZ olarak biz de katıldık.

BDP Dörtler Şabsında Mayıs Şebitlerini Andı

Saat 17:30’da BDP İzmir İl Başkanlığı önünde buluşan kitle buradan Basmane Meydanına yürüdü. Yürüyüş boyunca Dörtler, Haki Karer ve İbrahim Kaypakkaya ile ilgili sloganlar atıldı. Meydana gelindiğinde önce düşen devrimciler için 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından basın açıklaması okundu ve atılan sloganlarla eylem sona erdi. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

İbrahim Kaypakkaya Ortak Bir Eylemle Anıldı

Eylem DHF ve Partizan’ın çağrısı ile gerçekleşti. Öncesinde bize de ulaşan çağrıda, bu sene öldürülüşünün 40. yılı olması da dolayısıyla güçlü bir anma gerçekleştirmek istenildiği belirtildi. Her kurumun bir flaması ile katıldığı eylem saat 19:00’da Basmane Meydanında başladı. Toplanma sırasında marşların çalındığı eyleme Ege 78’liler Derneği de destek verdi. Meydandan başlayıp Konak Eski Sümerbank önüne kadar devam eden yürüyüşte “Önderimiz İbrahim Kaypakkaya“, “Yaşasın devrimci dayanışma“, “18 Mayıs’ı unutmama, unutturma“, “Katil devlet hesap verecek“, “Mahir, İbo, Deniz Sürüyor Sürecek Mücadelemiz” gibi sloganlar atıldı. En önde İbrahim Kaypakkaya’nın resminin bulunduğu altında “Unutmadık” yazan bir pankart taşındı. Eski Sümerbank önüne gelindiğinde yapılan saygı duruşunun ardından DHF ve Partizan imzalı basın açıklaması okundu. Basın metninde genel olarak İbrahim Kaypakkaya’nın devrimci mücadelesinden ve 71 kopuşundaki politik mücadelesinden ve savunduğu siyasal hattan bahsedildi. Yine metnin bir bölümünde Kaypakkaya anmalarına açılan soruşturmalar ve verilen cezalardan bahsedildi. Basın açıklamasının ardından müzik dinletisi ve marşlarla eylem sonlandırıldı

Köz’ün yanında Alinteri, BDSP, SDP, Devrimci Hareket, EÖC, ESP, Mücadele Birliği, Kaldıraç da eyleme flamalarıyla katılan kurumlardı. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylemde biz de 10 kişiyle yerimizi aldık.

Devrimciler Ölür, Devrimler Sürer!

İbrahim Kaypakkaya, Dörtler Kavgamızda Yaşıyor!

İzmir’den Komünistler

Okmeydanı'nda tapu talep yürüyüşü

29 Mayıs İstanbul’un fethinin yıl dönümü vesilesiyle çarşamba günü adını Osmanlı döneminde ok talim yerinden alan Okmeydanı’nda Recep Tayyip Erdoğan’ın katılmıyyla okçuluk poligonu ve okçular tekkesinin açılışı olacak. Bu açılış anında tapu verileceği de söylenenler arasında görülüyor.

Bir dönem İstanbul’un fabrikalarına işçi kaynağı olan Okmeydanı ve çevresi artık bu özelliğiyle değil, daha çok konumundan dolayı iş ve alışveriş merkezleri, beş yıldızlı oteller ve özel üniversitelerin inşa edildiği ve müteahhitlerin iştahını kabartan bir hal almış durumda.

Bizler buralarda yaşayanlar olarak eğer bir kentsel dönüşüm olaksa bunu burada yaşayanlarla birlikte, ev sahibi, kiracı, çalışan ve esnaf gibi tüm bileşenleri içine alacak, kimseyi mağdur etmeyecek bir plan yapılmasını istiyoruz.

Ancak bunun örgütlü bir duruş sergileyerek olacağını da farkındayız.Okmeydanı Plan takip komisyonu bileşenleri olarak 26 Mayıs Pazar günü mahallede bir yürüyüş gerçekleştirdik. Yürüyüşümüz amacı çarşamba günü

yapılacak etkinliğe mahalleliyi çağırarak ve eğer tapu verilecekse bunun sembolik değil gerçekten tüm hak sahiplerine verilmesini talep etmek.

Yaklaşık 600 kişinin katıldığı yürüyüşü sloganlar ve ajitasyon konuşmaları eşliğinde Okmeydanı dört yolda basın açıklaması yaparak sonlandırdık. Gerek yürüyüş esnasında gerekse basın açıklaması esnasında sık sık "Okmeydanı bizimdir bizim kalacak", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "Tapu hakkımız söke söke alırız" sloganları atıldı.

Okmeydanı'ndan Komünistler

Kaypakkaya anması saldırıya uğradı

Diyarbakır zindanlarında katledilişinin 40. yılında Kaypakkaya’yı anmak için DHF ve Partizan’ın ortak çağrısıyla Taksim’de 18 Mayıs Cumartesi saat 19:30 bir yürüyüş ve anma programı gerçekleştirilmesi planlandı.

Taksim tünelden başlaması planlanan yürüyüşün toplanması yoğun bir polis ablukası altında gerçekleşti. Yapılan görüşmeler sırasında polis aniden müdahalede bulunup kitlenin üzerine gaz bombası ve su sıkarak saldırdı.

DHF, Partizan, BDSP, KÖZ, Halkın Birliği, PDD ve SDP’nin de bulunduğu kitle ara sokaklarda dağıldı. Yer yer çatışmalar gerçekleşse de polis karşısında tok bir tutum olduğunu söylemek biraz zor.

Yürüyüş başlamadan dağıtılmış oldu. Ara sokaklarda toplanan kitleye bugün burada bize saldırının 1973’te İbrahim Kaypakkaya’yı katledenler olduğunu ve bugünün anlamının bunu unutmamak olduğu, buna karşı örgütlü durmak gerektiğini vurguladığımız bir ajitasyon konuşması yaptık. Bu arada yoğun gaz atışı esnaf dahil herkesi etkilerken

kalp hastası olan bir çalışanın bilincini kaybetmesi üzerine bir arkadaşla birlikte hastaneye ulaştırdık.

Ara sokaklarda daha sonra bir toplanma gerçekleşmediği için eylem sonlanmış oldu.

Köz’ün arkasında duran komünistler olarak devrim yolunda düşenleri anmanın yolunun onların neden öldüklerini hatırlayıp bu yolda örgütlü durmaktan geçtiğini unutmuyoruz.

Devrim Yolunda Düşenler Kavgamızda Yaşıyor

İstanbul’dan Komünistler

Tuzla'da yıkımlara karşı yürüyüş

Kentsel Dönüşüm projeleri ortaya çıkmadan önce Orhanlı ve Konaşlı’da Sabiha Gökçen Havaalanı yakınında olduğu için yıkımlar hep gündemdeydi. Kentsel dönüşüm ve Kamulaştırma yasasıyla Orhanlı Mescit Mahallesi’ne Toki el koydu. Orhanlı Dayanışma Komisyonu yaklaşık 3 yıldır vardı.

Mahallemize biraz uzak olduğu için sadece var olduğunu biliyorduk, toplantılar yaptığımızdan haberiniz oluyordu. Geçen yıl yürüyüş yapmışlardı, yaklaşık 2 ay önce evlere yıkım için kâğıt gelmiş, komisyon bir yürüyüş daha yapma kararı almış, Orhanlı’da oturan kooperatifte öğrenci olan bir bir kooperatif ortağı aracılığı ile kuruma geldiler. Biz yürüyüşe katılacağımızı ve Aydınlı ile ilgili bir şey yapılacaksa birlikte yapabileceğimizi söyledik. Kent hareketlerinin çalışmalarını anlattık. Tek tek mahallerin kendi çalışmalarından ya da tepkileri yerine, yıkımların yapıldığı başka mahallere ulaşmak ve kentsel dönüşüme ve keyfi yıkımlara karşı ortak durulması gerektiğini, çünkü saldırının sadece Orhanlı’ya özel değil topyekûn bir saldırı olduğunu ve bu saldırıya ancak birlikte bir duruş sergilenirse bir kazanım elde edilebileceğini anlattık.

Basın açıklaması “Kamulaştırma Bahane Rant Şahane”, “TOKİ Elleri Evlerimizden Çek” yazılı pankartlarıyla Orhanlı-Mescit Mahallesi’nde bulunan ve toplantıların yapıldığı kahvenin önünden Orhanlı merkeze doğru yürüyüşle başladı. Yaklaşık 400 kişiyle başlayan yürüyüş daha sonra bizim gibi mahalle dışından katılanlarla 500’ün üzerinde bir sayıya ulaştı. Yürüyüş katılanların ellerinde döviz ve Türk bayrakları vardı. Dövizlerde “Şadi Yazıcı Mezar Kazıcı”, “Kamulaştırma Bahane Rant Şahane!”, “Direne Direne Kazanacağız”, “Orhanlı’da Rant Talan Gerisi Kuyruklu Yalan”, “Bugün Bize Yarın Size”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği!”, “Kamulaştırma Bahane Rant Şahane!” “Toki Yasası Sermaye Maşası”, “Toki’ye Hayır”, “ Toki Şaşırma

Sabırımızı Taşırma”, “Orhanlı Uyuma Evine Sahip Çık”, “ Satılık Komşu istemiyoruz”, “Kamulaştırmaya Hayır”, “Toki Yasası Al Başına Çal”, dövizleri ve sloganları atıldı ve alkışlarla yürüyüş yapıldı.

Orhanlı merkeze gelindiğinde Orhanlı Dayanışma Komisyonundan Ekrem Servi konuşma yaptı. Ekrem Servi; “Başbakanın imzasıyla Orhanlı da eşine çok az rastlanmış olan acele kamulaştırma faaliyeti bir hukuksuzluk adaletidir, bir insan hakkı ihlali ve barınma ve konut hakkı ihlalidir. Biz Orhanlılar olarak bu yasaya karşı direneceğimiz ve direnerek kazanacağımız ve hakkımızı koruyacağız. Hükümete ve arkaalanı hükümeti alanlara karşı direneceğimizi ve mücadele edeceğimizi bu basın açıklamasıyla söylüyoruz.” dedi.

İkinci olarak Orhanlı Dayanışma Komisyonu adına Aysel Genç konuşma yaptı; “Yaklaşık 3 yıldır TOKİ tarafından mahallelerinde istismak kamulaştırma hesapları yapıldığını öne sürerek, Orhanlı Mahallesi’nde yeni hava alanı için aydınlatma alanı yapılacağını söylediler, bu plan yalandır. 17 hane ile gelen talep önce 300 sonra da 700 haneye çıktı, şimdi 5000 haneye çıktı buda yetmedi Orhanlıyla başlayan süreç Aydınlı ve Konaşlı mahallerini de kapsayan bir sürece döndü, Şu anda TOKİ pazarlığa çağırdığı kişilere tapunuz var ama imarınız yok, işgalcinizin, ister-

sek kamulaştırma kanunu ile zorla alınız dediler. Acele Kamulaştırma Kapsamına aldık, evlerinizi yıkacağız diyorlar, Biz Orhanlı halkı olarak TOKİ’ YE satacak evimiz yok. Bizim tapularımız var, evlerimizde elektrikimiz, suyumuz var her seçim öncesi bir bir bunu bize belediye verdi, şimdi yasayı bahane ederek bizleri evimizden atmak istiyorlar. Biz sonuna kadar mücadele edeceğiz ve yasal hakkımızı sonuna kadar savunacağız” dedi.

Basın açıklamasına Deri-İş Sendikası, Emep, BDP, Uidder, Çalıkağıl Derneği ve Orhanlı’da mahalle komisyonunda içinde olan ESP vardı.

Biz de içinde çalıştığımız Mayısta Yaşam Kooperatifi’ni basın açıklamasına kendi dövizleriyle kattık. “AKP Yola Devam Ediyor, Barınma Hakkını Gasp Ediyor”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz”, “Yıkımlara Karşı Omuz Omuza”, “AKP Yola Devam Ediyor; Barınma Hakkını Gasp Ediyor, GSS Sağlık Hakkını Gasp Ediliyor, 4+4+4 Eğitim Hakkı Gasp Ediliyor, Kıdem Tazminatları Gasp Ediliyor” yazılı dövizleri taşıdık. Çalışma yürüttüğümüz kitle örgütünden 11 kişiyle açıklamaya katıldık.

Tuzla’dan Komünistler

Esenyurt'ta barınma hakkı paneli

Esenyurt Ardıçlı mahallesinde Esenyurt Belediyesinin bu mahallede İmar planı yapması ve 400 ün üzerinde hanenin tapularına başka ortaklar çıkması üzerine mahalleli iki aydır boyunca belediyeye yürüyüşler yapmış, Esenyurt meydanında miting gerçekleştirmiş, son olarak da İstanbul Büyükşehir Belediyesine temsili düzeyde gidilerek görüşülmüştü. Mahalledeki emekçilere hem bu konuda değişik yerlerde yaşanan deneyimleri, hem de kimi hukuksal boyutunu anlatmak için bir panel düzenlendi.

24 Mart tarihinde gerçekleşen panele bir şehir planlamacısı, Kent Hareketleri ve avukatlar katıldı. Panelin açılış konuşmasını yapan arkadaş mahallelinin yaşadığı sorunda geline süreci özetleyen bir konuşma yaptıktan sonra bir şehir planlamacısı söze başlayarak şunları ifade etti: “Müthiş şehircilik planlaması yapıyor. Haliyle müthiş rant olayı var. Hükümetin önüne çıkan engeller vardı bunun için afet yasasını çıkardılar. 2013 yılını afete karşı mücadele yılı ilan ederek beynimizi kazımak istiyorlar. İstanbul’da çok sayıda evsiz insan olmasına rağmen 500 bin tane boş konut var. Asıl olan barınma hakkıdır, barındığınız yerler kıymete bindiği için emekçileri oturdukları yerden atmak istiyorlar.”

Mahallelinin Hukuksal anlamdaki sorunlarıyla ilgilenen avukat ise şunları ifade etti: “Bu mahalledeki sorun imar iskan projesi ile ilgilidir. Bir zamanlar Anadolu’dan kopup gelen insanlar İstanbul’un dışında kalan yerlerde oturuyorlardı. Daha sonraları ise kimsenin itibar etmediği bu yerler değerlendirilmeye başlınca

şimdi emekçileri İstanbul’un daha uzak yerlerine atmak istiyorlar.”

Kent Hareketleri’nden katılan bir kişi ise; Küçükçekmece’de de bu mahalledekine benzer bir sorunun yaşandığını 1950’lerden itibaren bu mahallede oturan insanlardan 350 hanenin tapularını iptal ederek mağdur ettiklerini mahallelinin ise dernekleşerek mücadeleye giriştiğini söyledi.

Panele katılan Kent Hareketleri’nden kadın konuşmacı ise Kent Hareketleri’nin farklı mahallelerde yıkım karşıtı kurulan derneklerin, şehir planlamacılarının, bu konuyla ilgilenen akademisyenlerin deneyimlerini ve mücadelelerini birleştirerek daha geniş bir birlik ve dayanışma yaratmak istediğini, 31 mart tarihinde Karaköy TMMOB’da bir forum düzenleneceğini, bu foruma konut hakkı ile ilgilenen Birleşmiş milletler düzeyinde yetkililerin katılacağını, forum öncesi bina önünde bir eylem gerçekleştirileceğini söyleyerek herkesi bu eyleme katılmaya davet etti.

Daha sonra sorun yaşayan mahalle halkı konuşmacılara kimi sorular sordu. Panelde önümüzdeki günlerde Ukra Yapı ve Fi Yapı mağdurları ile birlikte bir heyet oluşturarak meclise gidilerek sorunlarını dile getirecekleri ifade edildi.

Esenyurt’tan Komünistler

Chavez’in ardından burjuva sosyalizmine dair kimi hatırlatmalar

Venezüela Başkanı Chavez’in 5 Mart 2013’te ölmesiyle Chavez dönemini değerlendiren birçok yazı burjuva ve sol basında yerini aldı. Burjuva basın bir yandan Chavez’i ‘iyi niyetli sosyalist lider’ olarak sunarken bir yandan da ‘zorba diktatör’ olarak tanıttı. Solun bir kısmı ise Chavez’i ‘anti-emperyalist devrimci bir halk önderi’ olarak selamladı. Kimisi de Chavez’in ‘sosyalizm’i inşa ettiğini iddia edip burjuva devletini tamamen dönüştürmemiş olmasına hayıflandı.

KÖZ olarak uzun bir süredir dünyada ve Türkiye’deki sol hareketlerin selamladığı Chavez’in ‘burjuva sosyalizm’inin ve ‘anti-emperyalizm’inin ipliğini pazara çıkarmaya çalıştık. Chavez’in ölümüyle bu sosyalizm anlayışının yeniden gündeme oturmasıyla beraber, sadece Chavez’in kendisine mahsus olmayan 21. yüzyıl sosyalizmi ve ‘anti-emperyalizm’ anlayışı hakkındaki siyasi gerçekleri hatırlatmanın tam zamanı.

Chavez ve ‘21. yüzyıl sosyalizmi’

Hugo Rafael Chávez Frías (1954-2013), 1998’den ölümüne kadar Venezuela’nın devlet başkanıydı.

Chavez, siyasi kariyerine subay olarak başladı. 1980’lerin başlarında illegal olarak Bolivarcı Devrimci Hareket-200’i (MBR-200) kurdu. 1992 yılında dönemin Venezüela Başkanı Carlos Andrés Pérez hükümetine karşı başansız bir darbe girişimine liderlik yaptı. Chavez, 1995’te “Anayasa Kongresi, şimdi!” sloganıyla bir kampanya başlatarak ülkeyi dolaştı.

1998 Başkanlık seçimlerine katılmak için 1997 yılında ‘Beşinci Cumhuriyet Hareketi (MVR)’ adlı bir parti kurdu. Chavez’in kampanya boyunca karizması ve iyi bir hatip olması, yoksul ve emekçi sınıfın lehine durumu kitlelerin güvenini kazanmasını sağladı ve 6 Aralık 1998 başkanlık seçiminde oyların %56’sını alarak seçimin ilk aşamasında devlet başkanlığını kazandı.

İktidarı Boyunca Chavez’in Politikaları

‘21. Yüzyıl için Sosyalizm’ ve Bolivarcılık ile özdeşleşen Chavez’in 6 dönem boyunca çeşitli alanlarda yaptığı reformları ve petrol gelirine dayanan ‘refah devleti’nin politikalarını şöyle özetlemek mümkün:

- Chavez, 1999 yılında seçilmesinin ardından, Venezuela’nın adalet ve meclis sistemini değiştirdi. Yeni yolların ve yerleşim birimlerinin inşası ve aşı stoğu gibi icraatları içeren Plan Bolívar 2000’i başlattı. Bu yeni yapılanmanın bir parçası olarak ülkenin adı Bolivaryan Venezuela Cumhuriyeti olarak değiştirildi. 30 Nisan 2007’de, IMF ve Dünya Bankası ile olan tüm ilişkilerini kopararak ulusal bir banka kurdu.

- Chavez döneminde ayrıca ülkedeki petrol şirketleri kamulaştırıldı, eğitim ve sağlık hizmetlerine bütçeden ayrılan pay artırıldı ve başta elektrik ve telekomünikasyon şirketleri olmak üzere özel teşebbüsün çoğu devletleştirildi.

- Chavez’in iktidarı boyunca ise –petrolden kaynaklanan büyüme süresinde- birçok yeni sosyal projeye para akıtıldı. Petrol şirketinin yönetimi de devlet kontrolü altına alınmasından elde edilen kârlarla, sosyal reform programları özellikle sağlık, eğitim ve barınmayla ilgili projeler finanse edildi. Chavez binlerce ailenin barınması için 23 milyon dolar devlet ödeneği çıkararak 184 ‘komün’ün kurulmasını destekledi. Eylül 2010’da tüm ülke çapında özellikle halk meclisleri ve sosyal devlet tarzı toplu konut olan ‘komün’lerin kurulmasını gibi toplumsal projeler için 203 milyon dolar ayrıldığını duyurdu.

Chavez’in Venezuela’da iktidara geldiği 2000’den 2006’a kadar petrolün devlet gelirleri arasındaki payı %51’den %56’ya çıktı. Bu da elbette gayri safi milli hasılanın iki katına çıkmasıyla beraber oldu. GSMH 5 yıl içinde yaklaşık iki katına çıktı. 2008’deki kriz ile beraber petrol fiyatlarının düşmesine Chavez’in tepkisi ise daha fazla kamusalallaştırma oldu.

- Chavez gıda reformu yaparak yerel gıda üreticilerine devletin bütçeden verdiği payı da artırdı; tarım kredileri yükseltip çiftçilere tarım konusunda teknik eğitim verildi. Gıda fiyatları üzerinde sıkı bir denetim yapıldı ve halkın 400 temel gıda ihtiyacının fiyatlarında sabitlemeye gidildi.

- Okullaşmayı artırmak için milyonlar harcayan Chavez üniversitelerde demokratikleşmeyi sağlamak için üniversite konseylerinin oluşmasına destekledi. Öncelikli olarak okullarda İspanyolca eğitim verilmesinin yanında farklı yerel dillerde eğitim desteklendi. Eğitim parasız hale getirildi.

- Venezüella yürüttüğü toplumsal sağlık programı çerçevesinde Küba’ya yolladığı ilk doktor kafilesinin eğitimini tamamlayıp dönüşüyle kamusal sağlık alanında büyük bir sıçramanın adımını başarıyla atmış oldu. Binlerce semt ve köy kliniği ücretsiz sağlık hizmeti vermek üzere kuruldu. Ama 2008’deki petrol fiyatlarının düşmesiyle bazı devlet hastanelerinin kapatılması sağlıkta geriye düşmeye neden oldu.

- Chavez iktidarında ise Venezüella’nın dış politikası ise genel hatlarıyla şöyle oldu: Chavez, Venezuela’nın uluslararası bağlılıklarını Çin, Rusya ve İran ile giderek güçlendirdi. Sol çevrelerce ‘mazlumlara dostu’ imajını Chavez İsrail-Filistin sorunundaki tutumu ve Irak işgali boyunca ABD karşıtlığı gibi konulardaki çıkışlarıyla kazandı. Enerji üretimi, ekonomik ve endüstriyel iş birliği yaptığı İran hükümetiyle sıkı bağlar kurdu. Arap Baharı olarak adlandırılan süreçte ise Muammer Kaddafi’nin yanında durdu. 2006’da ALBA ve CELAC gibi Latin Amerika bloklarının kuruluşu Chavez’in Bolivarcılığı ve onun Pan-Amerikan hedefi yolunda önemli adımlar oldu. Küba ile stratejik ve ekonomik ilişkiler Chavez döneminde had safhaya ulaştı.

Chavez’in ardından sol

Kızıl Bayrak:

“Halihazırda Latin Amerika’daki tek özgün ve ilerici nitelikteki deneyim, Hugo Chavez liderliğindeki Venezuela’da yaşanmaktadır. Hugo Chavez’i bu ülkedeki kitlesel kabanış iktidara getirdi ve halen de kitle dinamizmi ayakta tutmaktadır. Kitlelerin bu militan desteği ve dinamizmi olmasaydı, iki yıl önce gerçekleşen Amerikancı darbeye bu iş çoktan son bulmuş olurdu. Petrol fonları avantajını da kullanarak halkçı reformlar uygulaması, kendi deneyimlerini de gözeterek kitle örgütlenmesini ve hareketliliğini önemsemesi, ABD’ye kafa tutması ve bununla toplumun ezilen katmanlarını politize etmesi ve uyanık tutması, Küba’ya içtenlikle destek vermesi, kıta çapında sol ajitasyona yönelmesi vb. politikalarıyla Hugo Chavez, halihazırda gerçekten özgün bir ilerici deneyimin temsilcisidir ve bu yönleriyle özellikle de bugünün dünyasında sahiplenilmeyi hak etmektedir.

Fakat onun bu sınırlı ve akibeti henüz meçhul deneyimi konusunda herhangi bir hayale kapılmamak da büyük önem taşımaktadır. Bugünün Venezuela’sında modern burjuva toplumunun ana sorunu, yani temel sınıfsal bölünmesi ve çatışması çözülme-

miş biçimde yerli yerinde durmaktadır. Sınıflar ve mülkiyet düzeni tüm görkemiyle ayakta. Petrol yağmasındaki payları sınırlanmış olsa da işbirlikçi büyük burjuvazi ve emperyalist tekeller ülkedeki iktisadi ve mali güç ve etkinliklerini esas yönünden korumaktadırlar. Daha da önemlisi, belli reformlardan geçirilmiş biçimiyle bugün dümeninde Hugo Chavez’in durduğu burjuva devlet aygıtı tüm varlığı ile yerli yerinde duruyor. Bu aygıtın ordu, bürokrasi, güvenlik ve diplomatik birimlerinde burjuvazinin sağlam köşe taşlarını elinde tuttuğundan da kuşku duymamak gerekir. Bugünkü sınırlı reform çizgisini aşacak her ciddi gelişme bu aygıtın gerçekte kimin elinde ve hizmetinde olduğunu da açığa çıkaracaktır.”

(Hugo Chavez Deneyimi..., 7 Mart 2013)

Sendika.org:

“Dostunu düşmanını zaman içinde tanıyan bağımsızlıkçı lider, bu çağda anti-emperyalist olmak için anti-kapitalist de olmak gerektiğini deneyimlemiş; bağımsız, özgür ve eşitlikçi bir ülke kurmak için ise asıl olarak yoksul halka daha doğrusu Venezüella proletaryasına güvenmesi gerektiğini görmüştür.

Bolivarcılık ve Chavez

Chavez’in ölümünün ardından onun ve reformlarının sol çevrelerce tartışılmaya başlamasını takip eden süreçte Bolivarcılık kavramının yeniden incelenmesi de önem kazanmıştır. Kendisini ve ülkesini Bolivarcı olarak tanımlamaktan ve her fırsatta Bolívar’ın mücadelesini sahiplendiğini belirtmekten geri durmayan Chavez’in hedef ve eylemlerinin sosyalizm ve anti-emperyalizm ile ilişkilendirilmesinin yanlışlığını anlamak adına Bolívar’ı ve onda kendini bulmuş olan siyasal perspektifi incelemek daha anlamlı hale gelmiştir.

19. yüzyıl başlarında Latin Amerika’da Venezuela, Ekvador, Kolombiya, Panama ve Peru’nun içinde bulunduğu Büyük Kolombiya adı verilen ülke, bu bölgelerin tek tek sömürgeleikten kurtarılmasıyla Bolívar tarafından kuruldu. Toprak sahibi bir aileden gelen İspanya’da eğitim görmüş olan Bolívar da Büyük Kolombiya’nın ilk başkanı oldu.

Ardından Peru’nun kuzeyinin Bolivya adıyla ayrılması ile Bolívar bu yeni ülkenin ilk anayasasını bizzat kaleme aldı. Buradan sonra Latin Amerika’nın ancak bölge ülkelerinin tek bayrak altında, hiç değilse ortak amaçlar etrafında birleştirilmesiyle kurtarılabilceğini savundu. Amerikan ve Fransız Devrimi’ni savunmuş, Amerikan siyasi sisteminin kendi ülkesi sınırları içinde sahiplenilebilir olduğunu fakat birden fazla halkın birarada yaşadığı Latin Amerika’da daha katı bir siyasal sistemin gerekli olduğunu iddia etti.

Bolivarcılığın ‘anti-emperyalist’liği de İspanyollara karşı verilen bir mücadelenin varlığına dayandırıldı. Bugün de Bolivarcılığı ve Chavez’i sahiplenenler bunu çoğu zaman anti-emperyalizm adıyla yapıyorlar. Chavez de Bolivarcı devrimin hedeflerini ekonomik ve siyasi bağımsızlık, tabandan siyasi katılım ve halkoyları/referandumlar, ekonomik kendine yeterlilik, yurtsever ulusal bilinci yaratmak, ülkenin kaynaklarının adil dağıtımı ve yolsuzluğun önlenmesi olarak açıklarken de istediğinin ne tür bir ekonomik model olduğunu belirtmişti. Bolívar da Chavez de anti-emperyalizmi Latin Amerika halklarının kendi kendilerine yetebilmesinden ibaret sanmışlardır.

Bolívar ve takipçisi Chavez’de somutlaşan Bolivarcılık, Latin Amerika halklarının burjuva demokrasisinin olabilecek en katılımcı halinde yaşamalarını, bunu ayrı ayrı devletler halinde değil, bir bayrak altında uygulamalarını ve bu sayede emperyalistlerin müdahalelerinden kurtulabilmelerini hedefleyen reformlar bütünüdür. Yani, Bolívar’ın istediği halkların birleşik mücadelesi değil, yeni ve birleşik bir burjuva diktatörlüğünün oluşturulması ve bunun emperyalistlerin hedef tahtasına oturamayacak kadar güçlü olabilmesidir.

Bolivarcı Chavez de Amerikan emperyalizminin pençesinden kurtulabilmek adına başka emperyalistlerle ittifak kurmakta bu yüzden bir sakınca görmez. Çünkü o, kendi ülkesinin Amerikan burjuvazisi tarafından talan edilmesini önleyerek anti-emperyalizm ile savaşını tamamladığını düşünmüştür. Sırf bu yüzden Amerika ile paylaşmak istemediği kaynaklarını Rusya ya da İran’ın burjuvazisiyle çekinmeden paylaşmıştır. Neticede bu anlayış söz konusu burjuva diktatörlüklerin yıkılmasına değil, daha da güçlenerek varlıklarını sürdürmelerine olanak sağlamıştır.

Venezuela’nın kendi gücü ve uluslararası ortaklarıyla birlikte belirlediği petrol fiyatlarının etkisiyle, başka ülkelerin işçilerine yaşattığı pahalılık, bu türden bir anti-emperyalizm fikrinin doğrudan etkilerinin en belirgin olanıdır. Yine Osetya’ya yapılan müdahalede Rusya’ya verdiği destek, onun Bolivarcılığından ileri gelmektedir.

de rol aldı.

Yerli Kızılderili halkların topluluk hakları ve siyasal sisteme katımları güvence altına alındı. Antiemperyalist, enternasyonalist, halkçı ve demokratik bilinç Venezuela halk katmanlarına derin biçimde işledi.

Venezuela halkı, Chavez’in erken ölümüne rağmen, emperyalizme karşı duruşunu değiştirmeyecek ve halkçı-demokratik kazanımlarını koruyup büyütme için mücadeleyi sürdürecektir.

Ezilenlerin Sosyalist Partisi olarak dünyanın bütün ezilenlerinin yüreğine gömülen Hugo Chavez’in anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Chavez emperyalizme karşı halkların sıkılı yumruklarında yaşayacaktır.”

(ESP Enternasyonal Bürosu Bildirisi, 6 Mart 2013)

Evrensel:

“ “İşçi sınıfının tarihsel rolü”, “işçi sınıfı önderliğinde devrim”, “devrimde Komünist Partisi’nin önderliği”, “ üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete son vermek”, “proletarya diktatörlüğü” gibi lafları

hiç etmeyen, hatta bunları eskimiş ve geçersiz ilan eden bu sosyalizm, kısa sürede özelleştirmeler, piyasanın belirleyiciliği kavramına dayanan uygulamalara hız verilmesiyle balon gibi sönmeye başladı.

Chavez, diğer “sosyalist” başkanlar gibi fos çıkmadı. Çünkü dayandığı önemli bir petrol geliri vardı ve inandığı yolda yürürken önüne çıkan engelleri güç kullanarak bertaraf etmekten çekinmemişti. Büyük tantanayla “yeni bir devrim” olarak ilan edilen “seçilmiş başkanların XXI. Yüzyıl sosyalizmleri” fasa fiso işler halinde sönerken onun uygulamaları halkını mutlu etti. Doğrudur, Venezuela halkı “baba” bildiği başkanını kaybetti. Kendilerine biraz olsun nefes aldıkları, aç ve açıkta kalma korkusunu yendikleri bir dönem yaşatan adam öldü.

Onu elbette saygıyla ve sevgiyle anacaklar; ama bir gün yakınarak, “Ah başkan baba, keşke bize balık vermek yerine balık tutmayı öğretseydin! Bizi iyi yönettin, ama keşke kendi kendimizi yönetebileceğimiz yolları gösterseydin! İyi bir diktatör oldun ama biz kendi diktatörlüğü-müzü kursaydık daha da güzel olacaktı be başkan baba!” demekten kurtulamayacaklar. Çünkü bilimsel sosyalizmin yerini hiçbir şey tutmaz. Halka rüyalarını gerçekleştirmeye gücünü yalnızca bilimsel sosyalizm verebilir.”

(Başkan Baba’nın Mirası, Aydın Çubukçu imzalı yazı, 9 Mart 2013)

Birgün:

“Venezuela’da parti ve devlet aygıtı içinde yer almayan taban örgütlenmelerinin denetim ve kontrol işlevi görmesi, parti ve iktidara paralel ikili iktidar ilişkisi yaratabilmesi de unutulmamalı.

Venezuela halkı Chávez iktidarı boyunca taban demokrasisiyle tanıştı ve genel olarak demokratikleşti. Bu sürede halk, büyük toplumsal ve ekonomik değişikliklerin istenirse gerçekleştirilebildiğini gördü. Chavez öncesi dönemi de yaşamış ve iki dönem arasında-

ki büyük uçurumu gören halk devrime sahip çıkacak.”

(Devrim Sahipsiz Değil, Selami İnce imzalı yazı, 10 Mart 2013)

Gerçek:

“Bize düşen Chávez’e ve Chavismo’nun cazibesine kapılanlara “dogmaları” hatırlatmak değildir. Chávez’in eleştirisi esas olarak pratikte yapıldığında, yani Venezüella’daki süreç devrimin ve işçi sınıfının çıkarları temelinde müdahale edildiğinde anlamlıdır. Uluslararası Trotskist hareketin bu konudaki en önemli avantajı elbette ki bir devrimci işçi enternasyonalı inşa etme yolundaki somut ve örgütlü çabalarının, uluslararası ölçekte kolektif bir tartışmadan çıkardığı görevleri tekil ülkelerde somut olarak uygulama kapasitesine sahip olmasıdır.

Chávez’in seçilişi ve sonrasında muhalefetin saldırılarına rağmen iktidarda kalmayı başarması kıta genelinde kitle mücadelelerinin geldiği durumla doğrudan ilişkilidir. Öte yandan bu gelişme hiçbir ülkede henüz kalıcı sonuçlar, yani devrimler ve devrimci iktidarlara yaratmamıştır...Venezüella’da emekçilerin elde ettiği geçici kazanımların garanti altına alınması ve giderek diğer ülkelere de yayılması, var olmayan bu blogun sözde solcu başkanları sayesinde değil, bu ülkelerdeki işçi ve emekçilerin devrimci iktidarlara kurmasıyla mümkün olabilir.”

(Chávez dosyası (1): Chávez, devrim ve sosyalizm, Selim Karlı imzalı yazı, 9 Mart 2013)

SDH:

“Chavez üzerinde yaratılan “sosyalist” - “devrimci” halenin üzeri kazındığında geriye tamamen burjuva sistemin üzerinde yükselmiş reformist politakalara sırtını dayamış bir figürle karşı karşıya kalıyoruz.

Chavez, bütün ihtişamını Latin Amerika’da devrimci halk yükseleşine borçlu olan bir liderdi. En

zor zamanlarında, en ciddi saldırılar karşısında arkasında her zaman milyonların sıkılı yumruğunu gördü. Bu güç olmasaydı Chavez’in Allende gibi devrilmesi hiç zor olmayacaktı. Ancak Chavez’in kendisine destek olan milyonlara borcunu gerektiği şekilde ödeyip ödemediği tartışmalıdır. Latin Amerika’daki emekçi halkın neoliberalizme, kapitalist sömürüye alternatif olarak iktidara taşıdığı Chavez ve Chavez’i takip eden Morales ile diğer ülkelerdeki reformist devlet başkanları, ekonomik durumun da yaver gitmesi sayesinde, bu devrimci enerjinin soğurulmasında başrol oynayan figürler olarak tarih sahnesindeki yerlerini alacaklar.”

(Caracazzo’dan Caudillo’ya Chavez ve Venezuela, 6 Mart 2013)

SoL:

“Hugo Chavez kuşkusuz son zamanların en renkli politik simalarından birisiydi. Yeri geldiğinde diplomatik kuralları bile hiçe sayarak emperyalizmin kirlı yüzünü ABD’nin efendilerine tokat gibi çarpmaktan hiç çekinmedi. Dünya halkları onu bu cesur çıkışları ve ülkesinde gerçekleştirdiği halkçı uygulamalar ile tanıdı. Son yıllarda Latin Amerika’da yükselen sol muhalefetin en öne çıkan üyesi olan Venezuela’nın, Chavez ile sosyalizm yolunda katettiği mesafe küçümsenemeyecek seviyede.”

(Chavez’in hatırlattığı “Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez”)

BDP:

“Değerli PSUV, Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) olarak PSUV’a Hugo Chavez’in vefatından dolayı duyduğumuz üzüntüyü belirtmek isteriz. Chavez, Latin Amerika halklarının sömürgecilik, kapitalizm ve emperyalizme karşı bağımsızlıklarını kazanma yolunda lideri oldu. Onun boşluğunun yeri doldurulamaz. Onun sosyalizm mücadelesi, ezilen halkların yolunu aydınlatmaya devam edecek.”

(BDP Mesajı, 6 Mart 2013)

Chavez hakkında KöZ ne diyor?

Venezuela’da iktidara geldiği ilk günden beri, KöZ sayfalarında Türkiye solunun genel tutumunun aksine Chavez’i sosyalist, demokrat, ilerici bir lider diye desteklemenin, Chavez şaşakakçılığının komünistlerden uzak olması gereken bir tutum olduğu sık sık vurgulandı. Chavez’in ve onun 21. Yüzyıl sosyalizminin proleter devrim yolunda desteklenebilecek hiçbir yanının bulunmadığının altı çizildi. Desteklemek bir yana Chavez’in öve öve bitirilemeyen “sosyalist” reformlarının aslında mevcut burjuva diktatörlüğünü güçlendirmeyi hedeflediğine, bu anlamda karşı-devrimci bir rol oynadığına dikkat çekildi. Ayrıca Chavez’in “anti-emperyalizminin” de aslında anti-Amerikancılık olduğu, zira bu sözde anti-emperyalizmin ABD’ye karşı bir başka emperyalistin kuyruğuna takılmanın ötesine geçemediği tekrar tekrar yazıldı.

Chavez Reformları Sosyalizmi Değil Burjuva Devletini Güçlendirmeyi Hedefliyordu

Konu Chavez olduğunda Türkiye solunun en çok övgüyle bahsettiği gelişme Chavez’in Venezuela’da “sosyalizm”i tesis etmek yolunda attığı adımlardı. Sosyalizmi kapitalist olmayan bir kalkınma yolu olarak görenlerin Chavez’in sahip olduğu petrol gelirlerini kullanarak yaptığı reformların şaşakakçılığını yapmasından daha doğal bir şey de olamazdı. Peki neydi bu reformlar? Devletin fakirlere bedava yemek sağlaması, herkese konut güvencesi, bedava sağlık hizmeti, herkese parasız eğitim, işsizlik sigortası, özel ve yabancı şirketlerin kamulaştırılması... Birçok yönüyle Gotha ve Erfurt Programı’na benzeyen bir kalkınma programının en belirgin özelliğiyse ancak petrol fiyatları yüksek olduğu sürece sürdürülebilir olmasıydı. Zaten Chavez’in dış politikasını belirleyen en önemli saiklerden biri de petrol fiyatlarını bir seviyenin üzerinde tutmaktı.

KÖZ’ün arkasında duran komünistler açısındansa Chavez reformlarının desteklenecek bir tarafı yoktur. Venezuela’nın cuntacı albayı da aralarında Castro, Lula, Nasır’ın ve Kaddafi’nin de bulunduğu burjuva sosyalistleri geleneğinin bir temsilcisidir. Bu liderlerin ortak özelliği proletaryaya diktatörlüğü ve komünizmden kaçmaları ve devlet aygıtını yıkmayı değil onu ele geçirmeyi hedeflemeleridir. İktidarı bir kez ellerine alınca adıl paylaşım sloganlarıyla topraklarındaki emekçilere devlet kapitalizminin gelirlerini dağıtırlar.

Chavez reformları da bu bağlamda değerlendirilmelidir. Diğer burjuva sosyalistlerine göre avantajıysa Venezuela’nın sahip olduğu petrol kaynakları olmuştur. Bu sayede ülkesinde eğitim ve sağlıkta ilerlemeler kaydedilmiş, petrol gelirlerine bağlı olarak bir noktaya kadar kalkınma da sağlanmış olabilir. Ancak bu, Chavez rejiminin bir burjuva diktatörlüğünden ibaret olan karakterini değiştirmez. Bütün sosyal kalkınmacı projeler gibi Chavez’in de amacı sınıf çelişkilerini sınıf savaşına dönüştürmek değil, sınıflar arasındaki çelişkileri yumuşatmak; bu sayede de burjuva

devlet aygıtını sağlamlaştırmaktır.

Chavez Anti-Emperyalist Miydi?

Chavez’e düzülen methiyelerin olmazsa olmaz bir parçası da Chavez’in “anti-emperyalist” duruşuydu. Bu iddianın kaynağı Amerikan karşıtlığıyla emperyalizme karşı mücadelenin bir ve aynı görölmesidir.

Chavez’in anti-emperyalizm anlayışı, ABD karıştı saldırgan demeçlerde bulunmaktan, ABD karşıtı diktatörlüklere destek mesajları vermekten, mümkünse onlarla ekonomik işbirlikleri yapmaktan ve petrol tekelı sayesinde elde ettiği rantı kullanarak tehditler savurmaktan öteye hiçbir zaman geçememiştir. Chavez emperyalist politikalarına son vermezse ABD’ye petrol ambargosu uygulayacağını iddia ederken Berlusconi ile ticaret anlaşmalarını hızlandırmakta hiçbir sakınca görmemiştir. Yine Chavez ABD karşıtı oldukları için Saddam’ın, HAMAS’ın, Kaddafi’nin yanında hiç çekinmeden yer almıştır. Ayrıca Kürtleri esir etmeye yeminli gerici Irak direnişçilerinin ve İran’daki diktatörlüğün en ateşli destekçisi olmuştur.

Komünistler için ABD karşıtlığıyla anti-emperyalizm aynı şeyler değildirler. Bu ikisini aynı görenler Leninist emperyalizm anlayışından değil, Kautskyci ultra-emperyalizm teorisinden beslenmektedir. Komünistlerin Birliği’ni savunanlara göre, 21. yüzyıl da tıpkı bir önceki yüzyıl gibi emperyalizm ve proleter devrimler çağının bir parçasıdır. Emperyalist paylaşım kavgası çeşitli vesileler ve biçimlerle dünyanın dört bir yanında sürmektedir. Bu kavga tek tarafı olan, bir emperyalistin çıkarları doğrultusunda şekillenen bir olgu değildir. Bir tarafında ABD, diğer tarafındaysa Fransa-Almanya emperyalist blogunun yer aldığı bir kavgadır. Kendilerine proletaryanın bütün emperyalistlerden bağımsız cephesini örmeyi görev edinmeyenler, anti-emperyalizm bahanesiyle bir emperyalist yerine bir başkasını desteklemenin ötesine geçemezler. ABD karşıtlığından ibaret sözde anti-emperyalizmiyle de Chavez, Amerika’nın rakiplerinin ekmeğine yağ sürmekten başka bir şey yapmamıştır. Bu da ezilenlerin cephesinden övgü değil yergi hak eden bir durumdur.

Komünist bir dünya partisinin mevcut olmadığı günümüz dünyasında Chavez Venezula’sı gibi “sosyalist” kalkınmacı devletlerin dünya solunu etkisi altına alması şaşırtıcı değildir. KÖZ’ün arkasında duran komünistlere göre proletaryaya diktatörlüğü kurmayı hedeflemeyen, Chavez ve benzerlerinin yaptığı gibi reformlarla mevcut burjuva devlet aygıtını güçlendiren ve komünist bir dünya kurma mücadelesinin önünü kesen modeller sınıf mücadelesini boğan birer burjuva diktatörlüğüdür. Bütün burjuva diktatörlükleri gibi de yıkılmaları zorunludur.

Deri Kundura Tekstil İşçileri Derneği'nde Latin Amerika söyleşisi

Esenyurt Deri Kundura ve Tekstil İşçileri Derneği'nde zaman zaman Venezüela, Bolivya ve Küba gibi Latin Amerika ülkelerine zaman zaman ziyaretler yaparak buradaki işçi sınıfı ve emekçilerin ne tür deneyimler edindiklerini gözlemleyen Türkiyeli bir sosyalist bu deneyimleri derneğin üyeleriyle bir söyleşiyle paylaştı.Söyleşide şunlar ifade edildi:

“Venezuella önemli dört petrol üreticisinden biri. Venezuela’da işçi ve emekçiler sayıları 300 bin kişiyi kapsayan yüzlerce komün kurmuş. Bu komünlerde emekçiler kendi yaşamlarını düzenleyen tartışmalar yürütüp bir takım kararlar alıyorlar. Yönetime seçilen komün üyeleri görevlerini yapamadığı zaman seçenler tarafından görevlerinden alıyorlar.

2008’de işçiler yüzlerce fabrikayı işgal ediyor ve bu fabrikalarda üretimi kendi ellerine alıyorlar. Emekçilerin yaşadıkları mahallelerde sayıları 150 ila 400 kişi arasında değişen on bin konsey oluşturulmuş durumda. Ama bunun yanında bir Chavez bürokrasisi de oluşmuş durumda. Sanayinin çok büyük kısmı hala sağ muhalefetin elinde bulunuyor.

Bu deneyimler bize şunu gösteriyor. İşçilerin ellerine imkan geçirdikleri zaman her şeyi yapabileceklerini gösteriyor. “

Deneyim ve gözlemlerini aktardıktan sonra söy-

Deri Kundura Tekstil İşçileri Derneği'nde 1 Mayıs söyleşisi

Deri Kundura Tekstil İşçileri Derneği'nde 14 Nisan Pazar günü 1 Mayıs üzerine bir söyleşi düzenlendi. Konusu ‘1 Mayıs’ın tarihçesi ve günümüzde 1 Mayıs’ın önemi’ olarak belirlenen söyleşide İşçilerin Sesi Gazetesi yazarlarından Aykut Özer bir sunum yaptı.

Dernek adına söyleşiyi yönlendiren bir arkadaşımız gündemle ilgili kısa bir konuşma yaptıktan sonra sözü Aykut Özer’e bıraktı. Özer ilk olarak 1 Mayıs’ın tarihçesini kısaca anlattı:

“1 Mayıs’ın 1886 yılında Amerika’nın Chicago kentinde 350 bin işçinin 8 saatlik iş gününü elde etmek için sokağa, eyleme çıktığı bir gün. Sonraki yıllarda polislere yönelik saldırılar dört işçi önderi tutuklanıyor ve idam ediliyor. 1889 yılında alınan bir kararla 1890 yılından bu yana 1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası ‘birlik, dayanışma ve mücadele’ günü olarak kutlanıyor. Bu topraklarda ise daha Osmanlı döneminde, 1909 yılında 1 Mayıs kutlandı. 1925 yılında patlak veren Şeyh Said Kürt ayaklanmasından sonra ise 1 Mayıs yasaklanacak ve daha sonra ise bahar bayramı olarak ilan edilecektir. Burjuvazi tarafından 1 Mayıs hep bir komünist bayramı olarak görülmüş, öyle gösterilmeye çalışılmıştır. 1 Mayıs esasen bir komünist bayramı değildir, pür işçi bayramıdır, işçi sınıfının bir mücadele günüdür. İşçi sınıfının kendi mücadelesini vermemesi için komünist bayramı denilmiştir. Komünistlerle işçi sınıfı arasında elbette bir bağ vardır. İşçi sınıfının kuruluşu komünizmdedir. Aynı zamanda 1917 Bolşevik Devrimi bu toprakların hemen yanında gerçekleşmiştir ve bu, Kemalistleri ürkütmüştür.”

Daha sonra Aykut Özer konuşmasında kimi 1 Mayıslarda Türk bayrağının taşınmasının ve İstiklal Marşı’nın okunmasının ne anlama geldiğini anlatmaya çalıştı. Aynı zamanda son yıllardaki 1 Mayıslara da değindi: “1980’e kadar 1 Mayıslarda Türk bayrağı yoktu ama

daha sonra Türk bayrağı ve İstiklal Marşı’nın okunması gibi bir anlayış Türk-İş tarafından icat edildi. Halbuki 1 Mayıslarda ulusal bir sembol olan Türk bayrağı gibi İstiklal Marşı gibi şeylerin olması doğru değildir. Bu anlayış 1 Mayıs’ın özüne ve ruhuna tamamen aykındır. Ayrıca o bayrak Roboski’de 34 yoksul Kürt köylüsünü uçaklarla parçalayan bir devleti temsil ettiği için de değil sosyalist bir işçi, demokrat bir işçi bile o bayrağı taşımak istememekte haklıdır.

Son yıllardaki 1 Mayıslarda dikkat çeken şey örgütsüzlük ve dağınıklıktır. 1 Mayıs tatil ilan edilmiştir. Bu durumda işçiler işe gitmezse yevmiyesi kesilmektedir. Eğer işine giderse çift mesai almaktadır. Bu da aslında mütevazı olsa da işçiler için bir kazanımdır.”

Soru-cevap kısmında ise dernek başkanı şunları ifade etti:

“Sosyalistler, işçi sınıfının ekonomik ve demokratik haklarını sahiplenerek mücadele edebilir. İşçi sınıfının 8 saatlik mücadele talebi üzerinden, bugün de işçi sınıfının acil ve somut talepleri üzerinden bir çalışma yürütebiliriz. 1 Mayıs’a katılan işçilerin yansı örgütsüz, yani seyirci olarak katılıyorlar.”

Bizden bir yoldaş ise söz aldı ve şunları belirtti:

“1 Mayıs ortaya çıkarken tüm dünyada ortak bir talep üzerinden, yani 8 saatlik bir iş gününü elde etmek için bir mücadele üzerinden ortaya çıktı. Şimdi ise bırakalım işçi sınıfının taleplerini dünya çapında ortaklaştırmayı, tek bir ülkede bile bu talepler ortaklaştırılmıyor. Elbette bunun en önemli nedeni ne tek tek ülkelerde ne de dünya çapında enternasyonal komünist bir partinin olmamasıdır.”

Esenyurt’tan Komünistler

leşİ kimi görüş ve sorularla söyleşi devam etti.

Biz de hem soru sorduk hem de kendi görüşlerimizi ifade ettik:

“Venezualla’da edindiğiniz izlenimlerden bugün bu topraklardaki işçi sınıfı için uygulanabilir ne gibi deneyimler elde ettiniz?

Tabiri caizse koyunun olmadığı yerde keçiye Evliya Çelebi dendiği gibi proleter devrimci bir sınıf hareketinin olmadığı yerde işçi ve emekçiler lehine bir takım iyileştirmeler yapan burjuva sosyalist bir hareket birçok sol kesim tarafından umut olarak görülebiliyor. Aynı zaman da Chavez anti-Amerikancılık adına İran gibi, Libya gibi gerici burjuva devletleriyle dayanışma içinde olduğunu ifade etmesi de kabul edilebilir bir şey değil. Bu onun emekçilerin ve ezilenlerin yanında ne kadar olup olmadığını gösteriyor.”

Söyleşi, konuşmacının Küba ve Bolivya deneyimleriyle devam etti.

KÖZ olarak bizim yolumuzu aydınlatan Chavez’in 21. yüzyıl sosyalizmi değil; Ekim Devrimi ve onun derslerinden süzölmüş Komünist Enternesyonel’in ilk dört kongre kararları, amaç ve ilkeleridir.

Esenyurt’tan Komünistler

Ardındaki ‘Kürt sorunu’ anlaşılmadan 27 Mayıs Darbesi anlaşılamaz

Neredeyse yarım yüzyıl önce gerçekleşen 27 Mayıs Darbesi, uzunca bir dönem hem siyaset sahnesinin solunda hem de sağında yer alanların tutum ve yönelimlerini belirleyici biçimde etkilemiş önemli bir dönüm noktasını ifade eder. Hem hakim sınıflar bloku içindeki kamplaşmaların ve devletin belli başlı kurumlarının yeniden şekillendiği bir dönüm noktasıdır ve hem de Türkiye'nin siyasi tarihinde boyulu boyunca ele alınması gereken bir dönemeci ifade eder.

Nitekim bu yıl da bilhassa AKP 27 Mayıs Darbesi'nin asıl mahiyetinin üstünü örtecek şekilde ve sanki bu darbe Menderes ve arkadaşlarını idam etmek üzere tasarlanmış bir intikam eylemi imiş gibi gösteren bir kampanya başlatmıştır. Böylelikle aslında asıl intikam zihniyeti içinde olanların kendileri ve taraftarları olduğunu ortaya koymaktadırlar. Ama bu kampanya güncel olarak başka bir özel nedenle de hükümetin gündemine girmiştir. AKP alışılmış gündem değiştirme manevralarından birini daha gerçekleştirmek üzere, sanki bu olay sadece Menderes ve arkadaşlarının idam edilmesinden ibaretmiş gibi sundukları 27 Mayıs'tan yararlanma kurnazlığı peşindedir. ‘Çözüm süreci’nin ardındaki hesapların, ABD seferinden eli boş dönmüş olmanın ve Reyhanlı'daki gelişmenin ardındaki sorunların üzerine örtelbilmek için bu yararlanma gayreti içindedir.

O halde komünistlerin 27 Mayıs'ı böyle bir karartma çabasının aksesuarı olmaktan çıkartmak için ardındaki asıl nedenlerin neler olduğunu hatırlatmak gibi bir ödevi de vardır. Bunun için de 27 Mayıs hakkında soldaki efsanelerle hesaplaşmakla başlamakta yarar var.

27 Mayıs Burjuva Demokratik Devriminin Tamamlanması mıdır?

27 Mayıs iki açıdan solun ve işçi hareketinin evrimi ve şekillenmesi bakımından başlı başına önemli bir dönüm noktasıdır. Her şeyden önce bu darbe failleri ve taraftarları tarafından ‘27 Mayıs Devrimi’ diye de anılır. Her halükarda kendilerini solda görenler tarafından hayırlı ve ilerici bir gelişme olarak görülmesi yaygın bir addettir.

Oysa cumhuriyetin kurulduğu dönemec de böyle değerlendirilir. Esasen birinci emperyalist paylaşım savaşının tarafı Osmanlı İmparatorluğu'nun bekasını sağlama gayreti içinde olan hakim sınıf kesimlerini temsil eden Kuvayı Milliye hareketi, güya ilerici olarak görülmüş ve gösterilmiştir. Batı Ermenistan ve Kuzey Kürdistan'ın emperyalistlerin gözetimi ve onayı altında ilhak edilmesiyle sonuçlanan bu gerici hareket, bırakalım Türkiye'yi, dünya çapında önem taşıyan örnek bir kurtuluş hareketi olarak dahi takdis edilmiştir. Saltanat ve hilafetin ilgasıyla sonuçlandığına bakılarak da (ki bu da emperyalistlerin rızası, hatta teşviki ile olmuştur), bir devrim gibi tasvir edilegelmiştir.

Zaten 27 Mayıs'ın da kendi kendini hemen hemen cumhuriyetin kuruluşuna damga vuran hareket benzer bir biçimde tarif etmeye çalıştığı da sır değildir. Özellikle de 27 Mayıs'a soldan bakanların gayretleri baştan itibaren bu yöndedir.

27 Mayıs'ın cumhuriyetin kuruluşuyla benzeştirilen bu yanının yanı sıra, bir de sonrası özellikle yeni anayasasının getirdiği açılımlar bakımından da solun ve işçi hareketinin evrimini etkilemiştir. 27 Mayıs'ın ve 1961 Anayasası'nın ‘Cumhuriyet tarihinin en ileri ve en demokratik anayasası’ oluşu hakkındaki saptama ve değerlendirmeler haddinden fazladır. ‘27 Mayıs Anayasası’nın ve onu izleyen yasal düzenlemelerin solun ve işçi hareketinin önünü açan, serpilmesine imkan sağlayan bir zemin oluşturduğuna dair değerlendirme ve tahliller adeta egemen bir bakış açısı gibidir.

Oysa cumhuriyetin kuruluşuna buna benzer biçimde yaklaşmak o kadar adetten değildir. Cumhuriyetin kuruluşu daha çok tarihsel bakımdan ilerici kabul edilir ve onu izleyenler ve taraftarlarının çoğu tarafından bile ötülemeyen çeyrek yüzyıllık totaliter dönem bu ‘ilerici yanın’ yüzü suyu hürmetine sineye çekilmesi gereken bir durum olarak anlatılmak istenir. 27 Mayısın fark'ı asıl buradadır.

1961 Anayasası güya ‘Kemalist devrim’ diye anılan cumhuriyetin kuruluşunun eksik bıraktığı demokratik yönünü tamamlamıştır. Bu itibarla adeta cumhuriyetin kurulmasıyla başlayan bir burjuva demokratik devrimin tamamlanması olarak görülür. Kuşkusuz bir proleter devrimin gündeme gelebilmesi için evvela burjuva demokrasisinin kamilen gelişmesi ve işçi hareketinin bu çerçevede yeterince serpilmiş olmasının zorunlu bir şart olduğuna inanan Menşevikler açısından hem cumhuriyetin kurulması hem de sonrasında 27 Mayıs Anayasası'nın kabulü ile açılan dönem adeta bu tezin tarih tarafın-

dan tecelli ettirilmesi gibi görülebilir.

Nitekim 27 Mayıs Darbesi'ni takiben kurulan TİP'in Menşevik ‘sosyalist devrim’ tezinin dayanaklarından biri, 27 Mayıs Darbesi ile Türkiye’de burjuva demokratik devriminin tamamlandığı ve gündemde sosyalizm için mücadele olduğu hakkındaki saptamadır. Bu örnek de apaçiktır göstermektedir ki cumhuriyetin kuruluşuna bir ‘devrimsel’ nitelik atfetmek ile 27 Mayıs'ı benzer bir biçimde yorumlamak ve birincisini tamamlayıp sürekliliğini sağlayan bir adım olarak görmek birbirine bağlı tutumlardır.

Bu itibarla 27 Mayıs'la açılan dönemin hakim çizgisinde cumhuriyetin başlarında olduğu gibi, bağımsızlık, devletçilik, halkçılık vb. motiflerin önde olacağı da besbellidir. Bu vurguların ister iktidarda ister muhalefet olarak yükseltilmesi ise hakim ideolojinin ağırlık merkezini neyin oluşturduğu gerçeğini esaslı bir biçimde değiştirmemektedir.

Mamafih 27 Mayıs Darbesi'nin bu yönü üzerinde durmak ve bu darbeyle açılan dönemin ‘hayırlı’ sonuçlarını da bu ölçülere göre değerlendirmek gereksiz bir çaba olur. Bu bir bakıma 27 Mayıs hakkındaki saptama ve değerlendirmeleri hatta ‘efsaneleri’ tekrarlayıp bunlar üzerinde değerlendirme yapmak olur.

Oysa aksine, 27 Mayıs Darbesi'ni izleyen yıllardaki gelişmelerin yönünü ve anlamını anlamak için bu darbenin üzerinde pek durulmayan bir yanına ışık tutmaya gerek var. Hatta 71 kopuşunun anlamını kavrayabilmek için ve bugün komünist bir perspektifin önünü açabilmek için bu yöne daha dikkatle bakmak ve anlamını kavramak önem taşıyor. Özellikle de 27 Mayıs'ın ardındaki bu gizli kalmış yön hem o dönemec ile bugünkü gelişmeler arasındaki bağların daha çarpıcı bir biçimde görülmesine hizmet eder hem de solun önünün açılarak düzene bağlanması biçimindeki paradoksal görünen burjuva siyasetinin deşifre edilmesine yardımcı olur.

27 Mayısçıların Telaşı Nedendi?

27 Mayıs Darbesi açıklanırken hem resmi görüş hem de onun gölgesi altındaki yorumlar, ekseri DP'nin ABD emperyalizmi ile bağları pekiştiren ve buna paralel olarak da geleneksel Kemalist bürokrasiyi tasfiye etmeye ve kaynaklarını (özellikle de Kemalist aydınların etkinliğinin kırılması bağlamında) kurutmaya yönelik çabalarından söz edilir. O güne kadar kimsenin dokunmaya cesaret edemediğ ordunun komuta kademelerinde kendine yakın unsurları öne çıkarma yönündeki girişimlerine dikkat çekilir ve MBK hareketinin bu yönelişlere bir tepki olarak öne çıktığı söylenir. Görünen olgulara, özellikle de darbecilerin ve destekçilerinin kendilerini izah ettikleri yayınlara bakıldığında da bu görülür ve neredeyse ikna edici bir değerlendirmedir.

Bütün bu unsurlar önemli bir etken olarak var olsalar da, bunlar MBK cuntasının alelacele müdahalesini izah etmekte sanıldığı kadar inandırıcı etkenler değildir. Zira eldeki pek çok veri aslında yaklaşan genel seçimlerden CHP'nin güçlenerek ve DP'yi iktidardan düşürecek bir güçle çıkacağına işaret etmektedir. CHP'nin seçimlere yönelik hazırlıkları ve öne çıkardığı program hedefleri ise, MBK'nın kurdurduğu hükümetlerin programlarını ve 61 Anayasası'nın getirdiği ‘yenilikleri’ şaşırtıcı bir biçimde temsil etmektedir.

Bir başka deyişle, bir darbeye hacet kalmasa dahi, MBK'nın programının seçimlerin galibi olacak CHP tarafından uygulanacağını düşünmek zorlama değildir. Kaldı ki bir bakıma darbenin güç aldığı kitle-sel eylemlerinin ve aydınların yürüttüğü muhalefete bakılırsa, pek ala seçimlerde DP'ye alternatif olarak çıkacak hareketi destekleyecek aktif bir gücün hazır olduğu da sır değildir. Zaten 27 Mayıs Darbesi'nin Türkiye'deki askeri darbeler içinde en geniş kitle desteğine sahip olması da buradan ileri gelir.

Bu tabloya ve çaresizlik içinde debelenir gibi bir

kriz içindeki DP hükümetinin durumuna rağmen, MBK'nın bir darbeye yönelmesini DP'nin komuta kademelerindeki tasfiye operasyonlarının yarattığı bir telaşa yormak doğru olmaz. Zira MBK'da 5 general vardır ve bunlardan Cemal Gürsel sonradan katılmıştır. Bazı yorumlara göre de Korgeneral Madanoğlu belki de bu yüzden MBK'den ayrılmıştır. Bu 5 general bir yana, geride 7 albay, 6 yarbay, 12 binbaşı ve 6 yüzbaşı vardır. Bu demektir ki generallerin dışındaki MBKcılar, NATO içinde şekillenmiş subaylardır.

Zaten MBK hareketinin sonraki cuntalar gibi ordu hiyerarşisini bozmadan komuta kademelerinden gelen bir darbe değil, daha çok bu hiyerarşi dışından ve nispeten küçük rütbeli subaylara (özellikle de NATO eğitiminden geçmiş ilk kuşağı oluşturanlara) dayanan bir hareket oluşu çarpıcı bir özelliktir. 27 Mayıs'ın o zaman albay rütbesinde olan Türkes tarafından okunan bildirisindeki NATO ve CENTO'ya bağlılık ilanı rastgele değildir.

Tam bu noktada, hazır CENTO'dan söz etmişken, 27 Mayıs darbesini anlamak için artık iç politikanın dengelerine bakmak yerine başka faktörlere özellikle de Irak'taki gelişmelere bakmak önemli. Hatta bu yöne bakıldığında bugünkü bazı gelişmelerle şaşırtıcı benzerlikler görülmesi de işin bir başka keyifli yanı olacak.

27 Mayıs'a Öngelen Önemli Gelişme Hangisi?

14 Temmuz 1958 günü, Irak'ta ‘Hür Subaylar Grubu’ denen bir cunta, Kral Faysal'ı deviren bir darbe gerçekleştirdi. Darbenin hemen ardından kral ve başbakanı da dahil pek çok yönetici idam edildi ve Irak'ta cumhuriyet ilan edildi.

O zaman Irak ABD'nin ön ayak olmasıyla kurulan Bağdat Paktı'nın merkezi idi; bir yönüyle SSCB'ye karşı kurulmuş gibi gösterilen ve 1955 yılında kurulan bu pakt içinde Türkiye, İran ve Pakistan'ın yanı sıra İngiltere'de yer almakta idi. Ama Sadabad Paktı'nın devamı, CENTO'nun önceli olan bu paktın esasen Lozan statükosunu korumak ve Kürdistan'ın birleşip bağımsızlaşmasına engel olmak üzere kurulmuş özel bir bölgesel ittifak olduğu sır değildir.

Darbenin ardından bir an için pakt üyesi ülkeler ABD'nin de desteği ile Irak'a müdahale edip ‘müttefiklerini’ kurtarma planları yaptılar. Vurucu güç ise TSK olacaktı. Nitekim ordu birlikleri Irak'a girmek üzere hazırlandı, Urfa'da süvari birlikleri yığınak yaptı. Bu birliklerin komutanı sonradan MBK'da yer alacak olan Cemal Madanoğlu idi.

Sonuçta Irak'ta kurtarılacak kimse kalmadığı ve halkın içinde de darbecilere karşı bir sempati olduğu fark edilince bu harekattan vazgeçildi. O zamanın Genelkurmay Başkanı DP'ye yakın olan Rüşti Erdelhun idi ve MBKcıların en çok karşı olduğu isimlerin arasında da bu ‘ılımlı ve ürkek’ bulunan komutan vardı.

Türkiye'nin Kasım darbesi ile ilgili kaygı ve telaşı sadece müttefikleri olan Kral Faysal'a bağlılığından ileri gelmiyordu; Kasım rejiminin SSCB ile yakınlaşması da esas endişe kaynağı değildi.

Abdülselam Kasım'ın başkanı olduğu yeni rejimin ilk icraatlarından biri, Irak'ın Bağdat Paktı'ndan ayrıldığını ilan etmesi olmuştu. Apaçık bir biçimde Kürt hareketinin bölgedeki gerici devletler ve emperyalist efendileri tarafından bizzat kontrol altında tutulmasına matuf bu paktın merkezi bu gelişme üzerine alelacele Ankara'ya taşındı ve CENTO'nun temelleri o zaman atıldı. Bu anti-Kürt paktının aceleyle tesis edilmesi boşuna değildi. Zira Kasım rejimi Kürtleri yanına almak üzere bölge devletlerini ve emperyalistleri endişelendiren adımlar atmaktaydı.

Irak'taki yeni rejimin ilk kabinesinin Ulaştırma Bakanı Şeyh Mahmud Berzenci'nin oğlu Baba Ali idi. Yeni anayasada ‘Kürtlerle Arapların eşit haklara

sahip oldukları’ yazılıyordu. Rusya'da sürgün bulunan Molla Mustafa Barzani ve arkadaşlarının ülkelerine dönmesi için hazırlıklar yapıyordu. Nitekim Molla Mustafa ve arkadaşları 1958'in Ekim ayında Bağdat'a inmişlerdi. Türkiye'nin telaşı ve endişesi asıl bu gelişmelerin yaratacağı sonuçlardan ileri geliyordu.

Nitekim bu noktadan itibaren Güney Kürdistan'da yıllar sonra ciddi bir hareketlenme baş gösterdi ve bunun etkisi bugünlerde olduğu gibi, diğer parçalarda da kendini gösterdi. Kısa zamanda Kasım rejimi ile Barzani'nin arasının soğuması ve Barzani'nin kendi topraklarına çekilmesi ile bu etki daha da arttı.

Bu gelişmelere paralel olarak Kuzey'de de Kürtler, üzerlerindeki ölü toprağını silkmeye başladı. Bir yandan belli başlı yurtsever aşiretler hareketlenirken bir yandan da Kürtler arasında yaygın ve örgütlenme arayışları baş gösteriyordu. Meşhur ‘49'lar davası’ bu gelişmeler üzerine açıldı.

Cemal Gürsel 27 Mayıs darbesinin hemen ardından ‘Eğer yola yordama gelmezlerse, dağlı Türkler (Kürtler) rahat durmazlarsa; ordu, şehir ve köylerini bombalayıp yıkmakta, tereddüt etmeyecektir. Öyle bir kan gölü olacaktır ki, onlar da ülkeleri de yok olacaktır.’ (Aktaran; Türk Tarih Tezi ve Kürt Sorunu, İ. Beşikçi, s. 197) demişti.

Gürsel'in bu sözlerinin ne anlama geldiği ancak bu arka plan göz önüne getirildiğinde anlaşılabilir. Besbelli ki MBKcıların Güney Kürdistan'dan esen rüzgarların Kuzey'de bir etki yaratmasından endişeleri vardı. Zaten onların gözünde ‘gericiler ve Kürtlerle içli dışlı’ olarak gördükleri DP'nin seçimleri kaybetme korkusuyla ve Kürtlerin oylarını alma kaygısıyla bu yangına körükle gitmesi ihtimali vardı; en azından DP hükümetinin ve onun dümen suyundaki ordu komuta kademelerinin bu bölücü tehlike karşısında zaaf göstermesi ihtimali vardı. Zaten Irak'a müdahale konusundaki tereddütlü tavırları bunu düşündürmekte idi (Irak'a girmek için sınırda eşinirken sükutu hayale uğrayan süvari birliklerinin komutanı Madanoğlu'nun MBK'da yer alması da tesadüfi bir durum değildir!).

Ama doğrusu DP hükümetinin Kürdistan'daki gelişmelerden tedirginlik duymadığını sanmak da doğru değildir. ‘49'ların’ tutuklanması da bunun tek işaret değildir. Zira aynı dönemde önemli ama dikkat çekmeyen bir başka gelişme daha vardır.

5 Mart 1959'da ABD ile TC hükümeti arasında özel bir anlaşma imzalandı. Bu anlaşma ‘doğrudan doğruya ya da dolaylı tecavüz, sızma, yıkıcı faaliyet, sivil saldırı’ gibi haller karşısında ABD'nin askeri müdahale dahil her yoldan Türk hükümetine yardım etmesine dair idi.

İlk bakışta bu anlaşmanın 27 Mayıs'ın kokusunu alan DP'nin Kasım'ın Irak'ta yaptığı darbe gibi darbeye karşı kendini güvenceye almak için aradığı bir teminat gibi görülmesi mümkündür. Böyle yorumlar da eksik değildir. Hatta darbenin eli kulağında iken Dışişleri Bakanı Fatin Rüşti Zorlu'ya bu anlaşmanın hangi hallerde bir müdahaleyi öngördüğü sorulduğunda, ‘bu konularda takdir hakkı Amerikalılara aittir’ biçimindeki açıklaması da bu yorumu düşündürür.

Oysa, konjonktür göz önüne alındığında bu anlaşmanın hangi tehlikeye karşı bir tedbiri ifade ettiği besbellidir. Zaten anlaşma metninde de Türkiye'nin siyasi bağımsızlığına ve toprak bütünlüğüne karşı herhangi bir tehdit olduğu takdirde ABD'ye Türkiye'ye askeri müdahale dahil her yoldan yardım etmesinden söz edilmektedir. Özellikle de bir ‘sivil saldırı’ olasılığında söz edilmektedir. Bu anlaşma Türkiye'ye de sığraması olası olan bir Kürt ayaklanmasından ciddi bir biçimde endişe edildiğinin bir kanıtı sayılmalıdır. Zaten 27 Mayıs darbesinin ilan edildiği bildirinin ‘CENTO'ya bağlılığı’ hatırlatması da tesadüf değildir. Bu bir bakıma Irak'taki darbeden farkını anlatma gayretidir; aynı zamanda da darbecilerin nereye vurmaya amade olduğunu da bildirmektir.

Nitekim ‘27 Mayıs'ın demokratikleşme yönündeki açılımları’ masalından bir an için kurtulup darbenin ardından ne tür gelişmeler olduğu hatırlanırsa da bu apaçıktır.

27 Mayıs Darbesi'nden hemen sonra, kapsamlı bir genel af ilan edildi; bu af kapsamı dışında kalanların başında DP tarafından tutuklanan ‘49'lar’, yani belli başlı Kürt yurtseverleri vardı. Bu kadarla da kalmadı. DP zamanında başlayan belli başlı aşiretlerin sürgün edilmesi ve ileri gelenlerin tutuklanması furysı darbenin ardından ivmelenerek arttı. Kürt kent ve köylerinin isimleri ilk kez o zaman yaygın

ölçekte değiştirildi. O zamana kadar TRT yayınlarının ulaşmadığı ve ‘bölüctü yayınları izleyen’ Kürt kentlerine ve köylerine TRT yayınlarının ulaşmasını sağlamak 27 Mayısçıların en öncelikli işlerinden biri oldu. Abdülhamit zamanından beri düşlenen yatılı bölge okulları uygulamasıyla Kürt gençlerinin ailelerinden kopartılarak Türkleştirilmesi uygulaması bu dönemde başlatıldı. Daha pek çok örneği sıralamak mümkün.

Kaldı ki ılımlı ve devlete bağlı olmakla birlikte, aynı zamanda bir ‘Kürt siyasetçisi’ olarak bilinen Yusuf Azizoğlu’na kurdurulan Yeni Türkiye Partisi’nin ilk hükümete sembolik biçimde dahi olsa ortak edilmesi de aynı kaygılarla izah edilebilir.

İşte 27 Mayıs’ın demokratik açılımlarının perdelediği tablonun kabataslak arka planında bunlar vardır. Bu yönüyle de 27 Mayıs’ın getirdiği ‘demokratikleşme’nin mahiyetinin ve maksadının anlaşılması için bu olguyu akılda tutmak gerekir.

27 Mayıs’ın ardından yapılanların, daha önce ve sonra olduğu gibi, Kürtlere yönelik baskı tedbirlerini bir sol görüntü arkasına gizleyerek yapmak olarak görülmelidir. ‘Vatanın bölünmez bütünlüğüne ve Atatürk ilkelerine bağlı’ bir sol hareket yaratılması ihtiyacı da bu bağlamda anlaşılabilir bir ihtiyaçtır. Bu bakımdan 27 Mayıs sonrası gerçekleşen ‘demokratikleşme açılımları’ denen şeyler bu maksada dönük planın bir parçası olarak kabul edilmelidir. Bir başka deyişle bu açılımlar işçi hareketi ve solu Kürt hareketinden kopartarak şekillendirme arayışının birer ifadesi olarak görülmelidir.

Solun Darbeci Subaylara Yedeklenmesi Girişimleri ve ‘71-72 Kopuşu

Nitekim 27 Mayıs’ın hemen ardından yayına başlayan ve 1930’larda Kemalist diktatörlüğün soldan desteklenmesi için yola çıkan önceli Kadro dergisini fazlasıyla andıran Yön dergisi bu maksadın ilk işaretlerinden biridir. Zaman zaman Kemalizm’in ve ‘sol cunta heveslilerinin’ dümen suyunda olmakla eleştirilen Deniz Gezmiş ve arkadaşları gibi o zamanki devrimcilerin adeta bu hareketin yedek güçleri imiş gibi göstermeye çalışan liberal eleştiriler ise özellikle 80 sonrasında hayli yaygınlaşmıştır.

Oysa, idam sehpasında ‘Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği ve bağımsızlık mücadelesi! Yaşasın Marksizm Leninizm!’ diye haykıran Deniz Gezmiş’in tutumu bunun tam aksine işaret etmektedir. Bu çılgık aslında onun temsil ettiği rahatlıkla söylenebilecek devrimci kuşağın devrimcileri sol cuntacıları yedekleme çabalarına karşı koyuşu ifade etmektedir. Bugünlerde ise bu tutumun ters yüz edilip ‘71-72 devrimci kopuşunu bu oyunları bozmaya kalkışan bir kopuşu ifade etmesi olarak görmek yerine, bugünlerde giderek artan bir tempoyla tekrar Kemalizm’in kirli sularında boğulmak istenmesi tesadüf değildir.

Komünistlerin güncel ödevleri arasında ‘71-72 kopuşuna öncülük eden devrimcilerin Kemalizm’le bulaşık geçmişlerini değil, tersine buradan kopma yönündeki atılımlarını öne çıkarmak gelir. Bu aynı zamanda onların (her ne kadar tamamlanamamış da olsa) 27 Mayıs ve taraftarlarından kopma yönündeki atılımına gölge düşürülmesine engel olma gayretini ifade eder.

27 Mayıs’ın Getirdiği Açılımlar Bir Nevi Rüşvet Gibi Görülebilir

27 Mayıs Anayasası ile birlikte solun önünün açılması yönündeki adımlar esas itibarıyle Kürtlere yönelik baskıların görmezden gelinmesi ve onların örtülmesi kaydıyla verilen bir nevi rüşvet gibi görülürse yanlış olmaz. Hatta o dönemde vatana ve devlete bağlı bir sol yaratmak için yapılanlar daha yakın dönemdeki bazı gelişmelerle birlikte kavranıldığında daha iyi kavranabilir.

1984 sonrasında Kürdistan’daki savaşa bulaşmamak ve bu savaşın metropollerde bir karşılık bulmasını önlemek kaydıyla, legalist tasfiyeciliğin ve reformizmin önünün açıldığı ve bu koşullar çerçevesinde hareket eden solun müsamaha ile gözetildiği sır mıdır? Bugünlerde vatana bağlı Kemalizm’i yeniden keşfeden bir sol hareket yaratılmak istendiği sır mıdır? Bugünlerde Deniz Geznışlerin cuntacıardan ve reformistlerden koparak 12 Mart cuntasına karşı savaş başlatan devrimciler olarak değil de ABD emperyalizmine karşı başkaldıran vatanseverler olarak hatırlanmak istenmesi tesadüf müdür?

Demek ki 27 Mayıs sonrası yani 12 Mart’a varan süreci bu yönleriyle hatırlamakta yarar vardır. Bu bakış açısı hem 70’lerin başındaki devrimci kopuşun nereden bir kopuş olduğu ve neye karşı bir başkaldırıyı ifade ettiğinin anlaşılmasını kolaylaştırır. Hem de bugünün anlaşılmasında önemli bir açılım sunacağı kuşkusuzdur.

27 Mayıs, cumhuriyetin kuruluşundan itibaren, sola da egemen olan hakim ideoloji ve gelenek çerçevesinde görüldüğü takdirde yerli yerine oturmaktadır. Hem 12 Mart hem de sonrasındaki süreç ancak bu takdirde tam olarak anlaşılabilir.

27 Mayıs’a ilerici, hatta devrimsel bir nitelik atfedenerlin kalkış noktası cumhuriyetin kuruluşuna da aynı mercekten bakılmasıdır. Buna göre birinci emperyalist paylaşım savaşın ardından Türkiye’de bir proleter devriminin koşulları yoktu. Bu koşulların oluşması için kapitalizm öncesi kalıntıları temizleyip modern işçi hareketinin gelişmesine uygun koşulları açacak çözüm ona ilerici bir burjuva akımının desteklenmesi zorunlu idi.

Bu biçimde tarif edildiğinde açık seçik Menşevik bir tutumu ifade eden yaklaşım güya nesnel koşulların elverişsizliği veya öznel koşulların olgunlaşmamış olduğu bahanelerine sığınarak veya bu bahanelere sığınmadan solun geniş kesimleri tarafından savunulagelmıştır.

Oysa 1920 yılında henüz ne CHP ne de Cumhuriyet ufukta yokken Mondros Mütarekesi ile Sevr Anlaşması aracılığıyla belirlenen sınırlar çerçevesindeki topraklardaki devrime önderlik etme sorumluluğuyla ve Komünist Enternasyonal’in çizgisi doğrultusunda Türkiye Komünist Partisi kurulmuştu. TKP’nin programı ‘Türkiye yedi asırlık iktisadi ve siyasi hayatında, hanedan devrini atlatarak hükümet düzeyinde birçok reform ve düzenlemeye maruz kalıp, bugünkü biçimi ve yönetim tarzıyla burjuva demokrasisine ayak basmıştır’ diyerek, yola çıkmakta idi. Yani nesnel koşulların elverişsizliğinden ve Türkiye’nin önünde kaçınılmaz bir burjuva demokrasisi aşaması olduğundan söz etmekte değildi.

TKP’nin önüne koyduğu hedef de meşruti monarşinin yerine, kötünün iyisi kabilinden cumhuriyet kılıfı içinde bir gerici burjuva diktatörlüğü getirmek değildi. TKP Programı ‘.... emperyalistlere karşı yürütülen bu savaşın sürmesi, özellikle de Avrupa’da toplumsal devrimin yükselişi, sınıf bilincinin olgunlaşp gelişmesini önemli ölçüde etkilemektedir. Bu koşullar Türkiye’deki hareketlerin toplumsal bir karakter kazanmasına yardım etmekte ve sosyalizmi esas alan işçi ve köylü şuraları cumhuriyetinin kurulmasına uygun koşulları hazırlamaktadır’ demek te, ötüne bir ‘İşçi Köylü Şuraları Cumhuriyeti’nin kurulmasına önderlik etme görevini koymaktaydı.

Ne var ki, bu tutum TKP’nin kuruluşundan Mustafa Suphilerin katledilmesini takip eden kısa bir döneme kadar geçen kısa bir dönem için geçerli olmuştur. O dönemden itibaren TKP ve kendini şu ya da bu biçimde onun mirasçısı olarak gören akımlar bu sorumluluklarını bir kenara bırakıp Kemalist hareketin kuyruğunda oportünist bir çizginin sınırlarına hapsolmuşlardır.

Zaten Kuvayı Milliye ve Kemalist hareketin siyasal iktidarı tamamen kendi ellerine geçirmesi, TKP’nin ‘gerçekleşmesi için uygun koşulların hazırlanmakta olduğunu’ söyledikleri devrimin önünün kesilmesi ve bu devrimin ikame edilmesidir.

Bu şartlarda bu olayı ‘devrim’, Kemalist hareketi ilerici ve anti-emperyalist olarak tarif eden tanımlar da aslında TKP’nin ve işçi hareketinin Kemalizm’in kuyruğuna takılması ve her gerici adımını bir ilerleme vesilesi sayarak desteklemesi için birer bahane ve kılıf olarak üretilmişlerdir. Böylelikle ilerici olarak takdis edilip kutsanan her adım, döntüp solu ve işçi hareketini vuran bir balyoz gibi iş görmüştür. Bu geleneğin göz bağlarından kurtulmaksızın 27 Mayıs’a bakanların elbette bu harekette bir keramet görmeleri kaçınılmazdır. Böylelikle adeta bir göz bağının üzerine bir ikincisi takılmış olur.

Bu nedenledir ki 27 Mayıs’a Mustafa Suphi’nin TKP’sinin gözünden bakılmadığı takdirde, yaşadığımız topraklardaki devrimci hareket bakımından tayin edici bir önem taşıyan ‘71-72 kopuşu’nun anlam ve önemi ve istikameti de kavranamaz. KÖZ’ün arkasında duran komünistlerin ödevleri arasında bu kavrayışı öne çıkartmak da vardır.

19 Mayıs Efsanelerinin Perdesini Aralamak İçin Bir Hatırlatma

Geçtiğimiz günlerde 27 Mayıs’tan önce 19 Mayıs vesilesiyle, cumhuriyetin kuruluşu hakkında bilinen efsaneler bir kere daha, bütün TV kanallarında, okullarda ve yazılı basında tekrar tekrar işlendi. Bu bilgi kirliliği arasında bir kez daha efsanevi hikayelerle cevapsız bir sorunun üzeri resmi ideologlar ve onların uşakları tarafından örtülmeye çalışıldı.

İlkokul sıralarından beri her yıl tekrar tekrar söylenen hikayeyi bir de biz hatırlatalım: 19 Mayıs 1919 günü Mustafa Kemal ve bir kısım arkadaşı işgal altındaki İstanbul’dan Bandırma adlı bir küçük vapura binerek Samsun’a doğru yola çıkmışlardı. Bu

seyahatin amacı sonradan yaratılan efsaneye göre sözde kurtuluş savaşını başlatıp, cumhuriyeti kurmaktı.

Temcit pilavı gibi tekrarlanan ve sorgusuz sualsiz ezberlenen bu hikaye karşısında belki akademik kaygılarla, çalınan mızrağa uygun bir kılıf hazırlama çabasında olanlar eksik değildir. İşgal altındaki İstanbul’dan İngilizlerin izni olmadan ve onlara belli etmeden güya İngilizlere de karşı olan böyle bir girişim nasıl olmuştur? Bu sorunun rahatsız ettiği kimi akademisyenler aslında bunun kurnaz bir plan olduğunu ve bu seyahatin İngilizlerin izni hattı teşvikiyle gerçekleştirildiğini teslim etmek zorunda kalmaktadır. Öte yandan Mustafa Kemal’in sadece İngilizlerin değil padişahın da izni ve emriyle Samsun’a doğru yola çıktığı da sır değildir. Bu da yine takiye mantığıyla izah edilmeye çalışılır.

Oysa bu gayretler mızrağın ancak yarısını çuvala sığdırmaya yetmektedir. İngilizler niçin izin vermiş tir veya kandırılmış da olsalar hangi misyon bahanesiyle kandırılmışlardır? Padişah hangi bahaneyle kandırılmıştır? Bu soruları ne soran ne de yanıtlayan vardır.

Bu bakımdan belki bu yıl dönümünde bu soruları bizim sorup yanıtlamamızda yarar var.

Hacettepe Üniversitesi’nde okutulan Atatürk İlkeleri Ve İnkılap Tarihi Dersi’nin Dr. M. Derviş Kılınçkaya tarafından hazırlanmış olan notlarında şöyle deniyor:

“İngilizler, bölgedeki etnik çatışmaların durdurulmasını, Erzurum, Erzincan, Bayburt ve Sivas bölgelerinde bir dizi şuralar kurulduğunu ve bunların hemen önlenmesini istemiş, aksi halde kendilerinin bölgeye müdahale edeceklerini bildirmişlerdi. Bunun üzerine hükümet Samsun yöresinde durumu yerinde inceleyip gereken önlemleri almak ihtiyacını duymuş ve bölgeye güvenilir birisinin gönderilmesi için harekete geçmiştir.

Damat Ferit Paşa kabinesi o bölgeye değerli fakat kendi isteklerine göre davranacak bir komutanın gönderilmesini düşünüyordu.... Padişah ve hükümet, dürüst, güvenilir ve iyi bir asker olduğu bilinen ve İttihatçılarla arası açık olan Mustafa Kemal Paşa’yı 30 Nisan 1919’da 9. Ordu Müfettişliğine tayin etmeyi uygun buldu. Mustafa Kemal Paşa’ya görevi sırasında bütün askeri ve sivil makamlara emretme yetkisi de verildi.”

Erzurum, Erzincan, Bayburt ve Sivas, Erzincan şurasının kurulduğu alanı ifade eder. Şura da sovyetin o zamanki Türkçe karşılığından başka bir şey değildir. Sovyet cumhuriyeti ise Lenin tarafından ‘en demokratik burjuva cumhuriyetinden milyon kez demokratik bir cumhuriyet’ olarak tarif edilmiştir. Demek ki buradan bakıldığında, resmi tarihte 19 Mayıs’ta cumhuriyeti kurmak üzere Samsun’a çıkığı yazılan 9. Ordu Müfettişi’nin resmi görevi İngilizlerin isteği üzerine bir başka cumhuriyet girişimini önlemektir.

1917’den itibaren devrime katılan Rus birliklerinin bulunduğu Erzincan’da bir Ermeni-Kürt Şurası kurulmuştu. Bu şura o sıra Rusya’nın çeşitli bölgelerinde kurulanlar gibi bir Sovyet Cumhuriyeti kurma yönünde bir girişimi temsil etmektedir. Büyük ölçüde o zaman devrime destek veren Taşnak Partisi’nin etkisi altındaki Ermenilerin yanı sıra kimi Dersim aşiretlerinin de bizzat katıldıkları bu şura, bölgede yaşayan Ermeni ve Kürt olmayanların da ilgisine ve desteğine mazhar olmuştu.

Mustafa Kemal ve arkadaşlarının Samsun’a çıktktan sonra hemen Erzurum ve Sivas Kongrelerini toplamaları da rastgele bir olay değildi. Bu kongreler Erzincan şurasının hemen çevresinde toplandı. Kaldı ki, Erzurum ve Sivas Kongrelerinin Ermenilik ve Rumluk tehlikesinden bahsetmelerininin, Kızıl Ordu’nun korunması altındaki Ermenilerle Alevi Kürtlerin birlikte oluşturduğu bu hükümete karşı Sünni Kürtleri yanlarına çekme gayretini ifade ettiğini düşünmek de zorlama değildir. Hatta Kuvayı Milliyecilerin saltanat ve hilafeti kurtarma söyleminin Ekim Devrimi’nin Anadolu’ya yayılmasına karşı gerici bir tepkiyi ifade ettiği de bu olguya bakıldığında berraklaşmaktadır.

Bir adım daha ilerleyelim: Erzurum ve Sivas Kongrelerinde bahsedilen vatanın bölünmesi tehlikesi İngilizlerin kaygılandığı gelişmeden başka ne olabilir?

O zaman henüz Sevr Anlaşması imzalanmış değildir. Hem Erzurum ve Sivas kongrelerinin hem de Birinci Meclis’in Mondros Mütarekesi’ne karşı bir hareket olmadığı da bellidir. Zira bu hareketin amentüsü olan Misak-ı Milli ana hatlarıyla Mondros’taki karar ve sınırların korunmasını dile getirmektedir.

Kuvayı Milliye hareketinin başlangıcında dile getirilen bölünme tehlikesi besbelli Ermeni ve Kürtler arasında yayılan ve Erzincan şurası ile somut bir olgu haline gelen özgürlük arayışını kastetmektedir. Zaten Erzurum ve Sivas Kongrelerinde açık seçik tartışıldığı gibi, galip devletlere karşı bir mücadele-den söz etmemeye özen gösterilmektedir.

Kuvayı Milliye’nin bu karakteri Rus birliklerinin 1919 baharında Brest-Litovsk Anlaşması’na uygun olarak bölgeyi terk etmesinden sonra daha da açıklık kazanmıştır. Sivas Kongresi’nin ardından da Koçgiri’den başlayarak bölgede Ermenilere ve Kürtlere karşı saldırılar başlamıştır. Kuvayı Milliye’nin başlıca askeri hareketları zaten tümüyle bu alandadır. Batı cephesinde Yunanlılarla yapılan çarpışmaların dışında, özellikle doğu cephesinde Kuvayı Milliyecilerin herhangi bir yabancı kuvvete karşı savaştığı vaki değildir. Bunun anlamı gayet açıktır: güya anti-emperyalist bir hareket olarak tasvir edilen Kuvayı Milliye hareketi esasen bir iç savaş hareketidir; nitekim Yunan ordularına yönelmeden önce Çerkes Ethem’in ordularına saldırması da bunu bir başka yönden doğrulamaktadır.

Erzincan şurası Koçgiri’deki direnmenin kırılmasının ardından Batı Dersim’deki Yeşilyazı’da 1921 yılında kendini feshetmiştir. Bu aynı zamanda Ankara’daki meclisin hilafet ve saltanata bağlılık söylemini yavaş yavaş terk edeceği ve bu nedenle hem Kuvayı Milliye’nin ilk kadroları arasında ayrılıkların baş göstereceği dönemecin yaklaştığını anlatır. Kuvayı Milliye hareketine destek veren Sünni Kürt aşiretlerine karşı saldırı hazırlıkları da bu noktadan sonra başlayacaktır (Diyab Ağa ve Cemile Çeto gibi Alevi-Kürt hainlerinden başlamak kaydıyla!).

Kemalistlerin Erzincan şurasından başlayıp Koçgiri’den geçerek bu hareketin izini sürmesi ise 1938’de Dersim’deki direnişin kırılmasına kadar kesintisiz sürmüştür. 19 Mayıs’ın anlamının ne olduğuna dair efsanelerin perdesini aralayabilmek için bu olguyu göz önünde bulundurmak şarttır. Bu aynı zamanda günümüzdeki gelişmeleri anlamak için de esaslı bir ihtiyaçtır.

Zira açıktır ki, çok daha gerilere gidilirse de Osmanlı ve Pers İmparatorlukları arasındaki sınıır ve dengelerin kayda geçirildiği Kasr-ı Şirin Anlaşması’ndan, yani 16. yüzyıldan beri, bölgenin dengeleri daima bölgenin en kalabalık topluluğunu oluşturan Kürtleri hesaba katmak zorunda kalmıştır. Ama bu dengelerin belirlenmesinde Kürtler hiçbir zaman terazinin kefelerinden birinde olmamışlardır. Tasvir uygun ise daima terazinin kolunu oluşturdıklarını söylemek daha doğrudur. Yani daima yükü taşıdıkları ve tartıya dahil olmadıklarını vurgulamak gerekir. Bugünlerde bölgenin dengeleri yeniden tartılmak ve kayda geçirilmektedir. Buna göre yeni bir düzen tesis edilmek istenmektedir. Kürtlere biçilen rol bir kez daha aynıdır. Ama bu kez Kürtler sadece en ağırlıklı oldukları Kuzey Kürdistan’da değil, bütün parçalarda her zamankinden daha etkin ve kendilerinin de hesaba katılmalarını dayatacak güçtedir. Yeter ki bu kez bu oyunu değiştirme iradesini ortaya koysunlar.

İzmir’de Beşikçi Vakfı paneli

31 Mart Pazar günü İzmir’de Beşikçi Vakfı için gönüllü faaliyet yürüten bağımsız bir inisiyatifin çabalarıyla İsmail Beşikçi’nin katıldığı bir kahvaltı ve panel düzenlendi.

Yoğun bir katılımın yaşandığı kahvaltı sonrasında İbrahim Gürbüz, Ruşen Aslan ve Veysel Çamlıbel yaptıkları konuşmalarla Beşikçi Vakfı’nın hangi amaçla kurulduğunu ve ne tür çalışmalar sürdürdüğünü aktardılar. Yapılan konuşmalarda öne çıkan bir diğer vurgu ise İsmail Beşikçi’nin bir fikir adamı ve akademisyen olmasının ötesinde Kürt Sorunu’nda gerçeğin ısrarlı bir savunucusu olması yönündeydi. Ruşen Aslan konuşmasında Beşikçi’nin Türk üniversitelerinden 70’li yılların başlarında kovulduğuna ancak gerçeğin hükmünü sürdürdüğüne değinerek, bugün Beşikçi davet edildiği alternatif dersler aracı-lığıyla dahi olsa bile yine üniversitelere girdiğini ifade etti.

Etkinliğin panel bölümünde İsmail Beşikçi söz aldı. Beşikçi konuşmasında şu görüşlere yer verdi:

“Son 50 yıllık süreçte ciddi değişimler yaşanmıştır. Yaşanan değişimlerin içi dinamiği 80’lerin ortasından bu yana yaşanan gerilla mücadelesi iken, dış dinamik ABD’nin 2003’te Irak’a yönelik gerçekleştirdiği askeri müdahaledir. Bugünkü Kürdistan’ı şekillendiren etmenler bunlardır. Gerilla hareketinin öncesinde TİP’in Doğu mitingleri, DDKO gibi örgütlenmeler de vardır. Amerika’nın müdahalesi de şu Kürtler bir gün yüzü görürsün diye değildir elbette. Ama bu müdahale so-

Esenyurt'ta Akil İnsanlar toplantısı

Çözüm süreci ile ilgili oluşturulan ‘Akil İnsanlar’ heyetinin Marmara bölge temsilcileri 21 Nisan günü bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıya Ali Bayramoğlu, Hülya Koçyiğit, Yücel Sayman ve Levent Korkut, katıldı. Toplantıyı provoke etmek isteyen İşçi Partisi ve MHP’li 50 kadar faşist, zaman zaman slogan atarak gösteri yaptılar. Toplantıya yoğun olarak Esenyurt ve İstanbul 3. bölgeden Kürtler ve BDP’liler ilgi gösterdiler. Ayrıca EMEP ve HDK’nın içinde yer alan kimi bileşenler de toplantıya katılmışlardı.

Toplantı başladığı anda toplantıya katılan bir grup MHP’linin, Türk bayrağı açmasıyla ve buna gösterilen tepki ile ortam gerildi fakat bu ırkçı grup yuhananmalar eşliğinde toplantıyı terk ettiler. ‘Akil İnsanlar’ adına konuşan Yücel Sayman ve Levent Korkut kendilerinin konuşmalarından çok toplantıya katılanların görüşlerini dinlemek istediklerini söylediler. ‘Söz sırası şimdi halkta, süreci sonuçta sizin kanaatleriniz belirleyecek’ dediler. Toplantıda kürsüde konuşacaklar isimlerini yazdırdılar bunun ardından 50 kişinin üzerinde insan konuştu. Bu konuşmalar çeşitli eğilimleri temsil ediyordu.

Toplantıda ağırlıklı olarak BDP ve Kürtlerin eğilimlerini ifade eden konuşmalar yapıldı. Başka bir eğilim bu çözüm sürecine AKP gözüyle yaklaşan bir eğilimdi. Bir başka eğilim Kürtlere yapılanları (Roboski katliamı vb.) ABD emperyalizmine bağlayan, TC’yi aklamaya çalışan ve Ergenekoncuları savunan bir eğilimdi. Bir konuşmacı hem Alevilerin haklarından dem vurdu, ardından askerlerin F tiplerine tıkıldığını söyledi. Yücel Sayman bu konuşmaya atıfta bulunarak ‘Ama o F tiplerini beş yıldızlı otel diye gösterenler o paşalardı bunu da unutmayalım’ dedi. Bir diğer konuşmacı, AKP hükümetinin bir taraftan barış, çözüm dediğini fakat yeni korucu alımı yaptığını, karakol inşaatlarının başlamış olduğunu, Tekirdağ 2 no.lu F tipi cezaevinde baskıların had safaya vardığını ve burada süren açlık grevini gündem etti. Bir başka konuşmacı ise kendisinin Karanlı ve Azeri olduğunu, Azerilerin ve Kürtlerin Karanlı iç içe yaşadığını, Kürt halkının diğer halklarla bir sorunu olmadığını ve AKP’nin tutumunu samimi bulmadığını şüphe ettiğini belirtti. AKP’nin Roboski katliamını aydınlatmadığını, bu yüzden Kürtlerin

çok dikkatli olması gerektiğini söyledi.

Bir diğer konuşmacı ise bu savaşın farklı etnik ve dini kökenden emekçileri birbirine kırdırttığını, işçilerin ve emekçilerin örgütlülüğünü patronların Kürt, Türk, Alevi, Sünni vb. ayrımlar yaparak bölmek istediğini, oysa patronların işçileri sömürürken hiçbir ayırım yapmadığını gençliğin bu barış, çözüm sürecinde emekçilerden yana ağırlığını koyması gerektiğini ifade etti.

BDP’li bir Kürt ise konuşmasını kendi anadilinde yapacağını söyleyerek Kürtçe bir konuşma yaptı.

Bizden de bir yoldaş bir konuşma yaptı. Yoldaş konuşmasında şunları söyledi: “Kürtlerin en temel haklarına kavuşması Türk halkından bir şey eksilmez, aksine Kürtler eşit ve özgür olmadıkça esaret altında oldukça Türkiye’li işçi ve emekçiler de özgür olamaz. Gerçek bir barışın olması için Türkiye işçi ve emekçilerin iş cinayetlerine karşı, taşeronlaşmaya karşı, kentsel dönüşüm adı altında gerçekleşen yıkımlara karşı dur demek için örgütlenmesi gerek. Bu saldırılar ancak birlikte püskürtülebilir.”

Toplantıya katılanların konuşmaları bittikten sonra Yücel Sayman oldukça uzun bir değerlendirme yaptı Söz konusu olanın silahların susması ve demokratik bir ortamın oluşması gerektiğini, birbirimizi dinlememiz gerektiğini ifade etti. Bu barış ve çözüm sürecinin çözeceği şeylerin sınırlı olduğunu, bütün sorunları bu işe karıştırmamanın doğru olduğunu; bu sürecin sonunda kimsenin bir şey kaybetmeyeceğini, silahların susmasının ardından yeni bir anayasa yapılarak demokratik hakların teslim edilmesi gerektiğini, halkın bu anayasayı, yani bu çözümü kabul edip etmeme hakkı olduğunu ifade etti.

Saat 15:30’da başlayan ve 18:30’a kadar üç saat süren oldukça canlı ve çok fazla kişinin söz alıp konuştuğu bu toplantıya yaklaşık 1000 kişilik kalabalık bir kitle ilgi gösterdi.

Esenyurt'tan Komünistler

1 Mayıs Mahallesi’nde BDP halk toplantısı

BDP’nin müzakere sürecini anlattığı halk toplantıları, 1 Mayıs Mahallesi’nde de yapıldı. Toplantıya bizim dışımızda HDK, ESP, EMEP, Pir Sultan Abdal Derneği, katıldı.

10 Mayıs’ta gerçekleşen toplantıda ilk olarak Abdullah Öcalan’ın 21 Mart’ta Newroz’da okunan mektubu okundu. Sonrasında da süreci anlatan bir konuşma yapıldı. Konuşmada bugüne kadar Kürt halkına ve diğer halklara yapılan Osmanlı’dan bu yana asimilasyon ve inkâr politikalarından bahsedildi.

Bu sürece ilişkin ise; bu sürecin AKP istediği için değil Kürt halkının mücadelesi sayesinde oluştuğunu ve şu anda AKP’ye güvenilmediğini Kürt halkına güvenildiğini belirtti. Daha sonra halk toplantısına katılanlara söz verildi. Bu süreçte Kürdistan’da bir takım saldırılara da maruz kalınacağı; barajların kurulmaya başlandığı, ormanların talan edilmeye başlandığı anlatıldı. Buna dur diyebilmenin de örgütlenmeden geçtiğini belirtildi.

HDK adına söz alan bir kişi BDP’nin işçi ve emekçilere dair sorunları gündemine alıp almayacağını,

Gülsuyu’nda BDP halk toplantısı

Gülsuyu Anadolu’da Yaşam Tüketim Kooperatifi’nde BDP tarafından Çözüm Sürecine İlişkin Halk Toplantısı Gerçekleştirildi. BDP tarafından el ilanları da dağıtılmak suretiyle çağrısı yapılan halk toplantısı 11 Mayıs Cumartesi saat 19:00’da başladı.

Yaklaşık üç saat süren halk toplantısı özgürlük mücadelesinde yitirilen tüm devrimciler adına saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından Abdullah Öcalan’ın Diyarbakır Newroz’unda halka duyurulan mesajı okundu. BDP adına çözüm sürecinin değerlendirilmesi ve mesajda anlatılmak istenenler üzerine hem Türkçe hem de Kürtçe olarak konuşmalar yapılarak BDP’nin süreci nasıl değerlendirdiği aktarıldı. Bu aktarımda dikkati çeken vurgu; AKP’nin ve devletin kimseye bir şey bahsetmediği aksine Açlık grevleri, Şemdinli’deki çatışmalar ve Rojava Devrimi’nin yarattığı basıncın AKP ve emperyalistleri bu sürece mecbur bıraktığı oldu. Konuşmaların ardından soru cevap bölümüne geçildi. Genel olarak sürecin bundan sonra nasıl işleyeceğine dair sorular sorulurken özellikle diğer sol gruplardan olanlar sorularında bundan sonra BDP’nin HDK çalışmalarına nasıl katılacağına dair

sorular yönelttiler. Kooperatif aktivisti bir arkadaş mücadeleye geline bu süreçte sanki BDP’nin sürece dair fazla hassas davranarak aktif bir rol almaktan çekinen bir görünüm sergilediğini belirtti. KöZ adına söz alan bir arkadaş ise; savaşın siyasetin başka araçlarla yürütülmesi olması gibi; barışın da savaş siyasetinin başka araçlarla yürütülmesi olduğunu belirtti. Köz olarak savaşı yapan tarafa siz niye silah bırakıyorsunuz deme hakkını kendilerinde gördüklerini; öte yandan AKP ve devletle hiçbir zaman barışmayacak olması sebebiyle bundan sonra AKP’ya karşı birleşik bir muhalefet yaratmak için asıl sorumluluğun sırtında süreç basıncı olmayan komünist ve devrimcilerin üzerinde olduğunu belirtti.

Yaklaşık yetmiş kişinin katıldığı toplantıda sorulara cevaben BDP’li konuşmacı AKP’nin de bildiği üzere bundan sonra asıl mücadelenin siyaset alanında kendileri tarafından verileceğini bu süreçte AKP’ye ve sözcülüğünü yaptığı emperyalistlere güvenmediklerini asıl olarak kendilerine ve Kürtlerin dostlarına güvendiklerini belirterek toplantıyı sonlandırdı.

Maltepe'den Komünistler

EDP'nin ‘çözüm süreci’ toplantısı

Geçtiğimiz hafta Maltepe’de EDP’nin önerisiyle çözüm sürecini tartışmak üzere çağrıldığımız bir toplantıya katıldık. Katılan kurum temsilcileri sürece dair düşüncelerini söyledikten sonra EDP’den arkadaşlar halka çözüm sürecini anlatmak üzere bir komitenin kurulmasını önerdiler. Bu komiteye demokrasinin bir gereği olarak AKP ve CHP’yi de dahil etmek istediklerini hatta randevu aldıklarını söylediler. Bu öneriye HDK adına katılan arkadaşların olumlu yaklaşması üzerine söz alarak; CHP ve AKP’yle iş yapmanın aynı zamanda ittifak yapmak anlamına geleceğini bunun tehlikeli olduğunu ve işbirlikçilik anlamına geleceğini söyledik. Ayrıca demokrasi mücadelesinin ancak sol güçlerin birleşik mücadelesiyle verilebileceğini bu mücadelenin de burjuva partilere karşı olması gerektiğini aksi takdirde çizgilerin belirsiz hale geleceğini, EDP’nin de bileşeni bulunduğu HDK’nın kendi yapması gere-

Türkiye devrimci hareketiyle ittifak konusunda neler düşündüğünü sordu. Bu soruya konuşmacı şöyle cevap verdi: ‘Biz BDP olarak işçi ve emekçilerin, Alevilerin hakları için mücadele etmeye devam edeceğiz. Zira şu anda Türkiye’deki işçilerin büyük bir kısmı Kürt ve bu işçiler en ağır koşullarda sendikasız sigortasız taşeron çalışan işçiler. Biz bu işçilerin hakkını savunacağız. Ayrıca Türkiye’de devrimcilerle tabii ki beraber muhalefet etmeliyiz, onların Kürt hareketine verdiği desteği nasıl unuturuz. Hala da bu desteğe devam ediyorlar’ dedi.

Sonrasında biz söz aldık: ‘Böyle bir süreci AKP

lütfetmemiştir. Kürt halkının örgütlü mücadelesi ile alınmıştır. Bu sürecin istediğimiz doğrultuda olmasının koşulu gene kitlelerin mücadelesidir. Müzakere de talep edilenler işçilerin emekçilerin demokratik haklarıdır. Bu anlamda aynı işçiler bugün yıkımlarla yüz yüze, taşeronlaşmayla yüz yüze. Bütün bu saldırılara ortak yanıt vermek gerekiyor.’ Yoldaş anayasa sürecinin yaklaştığını bu konuda da çalışmalar yapmak gerektiğini söyledikten sonra konuşmasını tamamladı. Bizden sonra EMEP söz aldı. Saat 22.00 de halk toplantısı sonlandırıldı. Toplantıya yaklaşık 200 kişi katıldı.

1 Mayıs Mahallesi’nden Komünistler

Hasan Coşkun anısına panel: ‘12 Mart-12 Eylül arasında Türkiye’de devrimci hareket’

Hasan Coşkun yoldaşı ölümünün 3. yılında “12 Mart-12 Eylül Arasında Türkiye’de Devrimci Hareket” başlıklı bir panelle andık. 24 Mart Pazar günü Taksim’de İsmail Beşikçi Vakfı’nda gerçekleştirdiğimiz panele konuşmacı olarak Niyazi Armutlu, Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) adına Nazmi Algan, Özgürlük ve Sosyalizm Partisi (ÖSP) adına Hasan Fırat ve KÖZ adına Orhan Dilber katıldı.

Hasan Coşkun ve devrim yolunda tüm düşenler anısına saygı duruşu ile Enternasyonal marşının okunmasından sonra bir yoldaşımız Hasan Coşkun’un hayatı boyunca yürüttüğü devrimci mücadelesini anlatan bir açılış konuşması yaptı.

Açılış konuşmasında özetle Hasan Coşkun’un devrimci mücadelesi hakkında şunlar anlatıldı:

“Hasan Coşkun’un 56 yıllık devrimci mücadelesini anlatan özel sayılarımız var. Onun mücadelesini orada anlattık. 1954’de Niğde’de doğmuştu, 71’de THKO ile mücadeleye başlamıştı, tarım işçilerinin mücadelesiyle ilgili meetinglerin organize edilmesinde, aynı zamanda sendika çalışmalarında da bulunmuştu. Onu anarken biz, onu ölmeden hemen önce birlikte verdiğimiz mücadele ile anmak istiyoruz. Her marifet bir iltifatı hak eder derdi ve marifetler de o kişilerin izlediği siyasi çizgiye iltifattır derdi, Hasan Coşkun. Biz de ona bugün iltifat etmek istiyoruz. Gerek konspiratif faaliyetler gerekse o dönem gerekli olan parti kurma mücadelesinde yer almıştı, ancak bizim çoğumuz bunları ondan dinlemedik, o öldükten sonra yoldaşlarından dinledik. Hasan Coşkun bugünü öne çıkarırdı, bizlerin kooperatiflerde, derneklerde çalışmasını öne çıkarırdı. Geçmişinden bahsetmek yerine bugüne değinmesi en önemli özelliği idi.

İkinci olarak, taşıdığı geleneğin olumlu mirasını bize yansıtmaya çalışarak, bizlerin Komünist Enternasyonal’in ilk dört kongresi kararlarını referans almanız onunla birlikte mücadele etmemizi sağladı. Bizler bugün ortak referanslarla buluştuk, yaratmak istediğimiz devrimci partiye bakıyoruz.

Son olarak Hasan Coşkun’un 80 öncesinde parti kurma mücadelesi vardı, başarısız olmuştu, ancak bizim için önemli olan başarısızlığı değil, partinin nasıl yaratılması gerektiği idi. Bu da onun son marifeti olmuştu. Bizler onunla koştuk bu yolu, şimdi onun cismane varlığı ile onsuz devam ediyoruz bu yolu koşmaya. Onu mücadele içinde yaşıtıyoruz, bu panel de bu anlamıyla önemli.”

Birinci Tur Konuşmalar

Açılış konuşmasının arkasından birinci turda konuşmacılara ilk sözleri verildi. İlk olarak sözü ÖSP adına Hasan Fırat aldı ve şunları ifade etti:

“Bizim coğrafyamızda 71-75 devrimciliği önemli. 71’e nasıl geldiğimiz daha çok da küçük burjuva metaforu anlamında bakabiliriz. Kaypakkaya ve yoldaşlarının mücadelesi önemli. Sosyalist olmayan demokratik bir cephe var. Küba Devrimi var. TİP var bizde de. Meclise giriyor, ancak seçim yasası yüzünden grup kuramıyor. Türk kapitalizmi ciddi niceliksel iş gücüne ihtiyaç duyuyor. Saraçhane Mitingi dipten gelen dalganın sonucudur. Proterleşmeye giden yolun kilometre taşlarıdır. Bunu öznel olarak göremeyiz, dipten gelen dalga toprak talebinin dişe dokunur ve yakalanabilir bir talep olduğunu gösteriyor. Kürt rejiminin betonlaştığı rejim Dersim’de, üzeri betonlaşmış Kürt ve Kürdistan rejimi bu süreçte tarihe yazılması gereken bir durumdur. Bunlar birtakım olgular. Milli Demokratik Devrim’i solun başına bela olarak görmek gerekiyor. 12 Mart’ta darbe yapıldı. THKO, THKPC, TİK-KO, bu üç devrimci hareket de 71’den sonra kuruldular, 71 darbesinden önce yoktular. TİP dipten gelen dalgayı yönetemedi, Doğan Avcıoğlu ile Türk solunun amentüsü haline getirilen Milli Demokratik Devrim, bunlar 71’in teorik gıdası oldu. Bizim takip edeceğimiz referans önümüzü açabilir ama kabus da olabilir. Toprak talebi ciddi bir talep haline geldi ve yakalanabilir bir talep haline geldi. “Toprak işleyenin, su kullananın” CHP’nin ana sloganı oldu. 71 devrimci hareketinin beslendiği MDD ya da 2. Kuvayı Milliye çizgisi aynı zamanda kır gerillacılığı, şehir gerillacılığı oldu.

75-80 sonrasında yükselen dipten gelen bir hareket var. Çok yoğun bir faaliyet var, ama 12 Eylül de göstere göstere geldi. Öz, içerik öne çıktı. 75-80 döneminin siyasi yapılanmaları 12 Eylül gününde bile ağır hasar aldılar. Devletin de zulmüyle uzun yıllar bu süreç bir kez daha değerlendirilemedi. 80’den sonra örgütler kendisini tartışmadı. Bizi uğraştı-

ran bir mesele bu.

Coğrafyamızda bireycilik üzerinde de anti örgüt anlayışı beslendi. Devrimci hareket bundan uzak olmalı. üyük antitez iç içe yaşıyor. Burada ironi olan aşılması gereken kitle mücadelesiyle aşmaktır. Bu da önümüzü epey oranda açar.”

İkinci olarak söz ÖDP adına Nazmi Algan’a verildi. Nazmi Algan konuşmasında şunları anlattı:

“17 yaşında 74’te Vatan yazarı Kerim Yaman’ın öldürüldüğü gün lisede öğrenciydim. Edebiyat kolundaydım, çok okuyorduk. Onun ölümü üzerine üniversite işgal edildi, biz de üniversiteye gittik. “Kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak”, ilk o zaman devrimcilige adım atmıştım. Üniversitede öğrencilerin arasında işçiden, emekçiden yana bir dalga vardı. 70’te de sosyal uyanış ekonomik dalgayı uyandırdı. 70’te sol cunta, askerlerin darbe yapma fikri vardı. 9 Mart darbesi önleniyor ve faşist darbe geliyor. Sol oluşumlar da asker içinde tasfiye edilmiş oldu. Solun devrimcilerin mutlak hakimiyeti, sınıfsal konumu yadsınamaz.

Bizler, üniversite öğrencileri köylere, alanlara gittik ve oralarda örgütlenmeyi yarattık. Örgütlerin pek çok kadrolarının emeği yadsınamaz. Devrimci Sağlık İş Sendikası’nda ve pek çok sendikada çalıştım. Okulu bırakacaktık darbe olmasaydı. O yüzden okula döndük. Mahalleler, kahveler, okullar bölünmüştü, üniversiteler, öğrenciler faşist saldırıları engellemek için çok uğraştı. Silahlı mücadeleler bölünmeye başladı. Sivas’ta, Çorum’da Maraş’ta belli katliamlar yapıldı. Yakın bir zamanda devrim olacağına ve bu işi başaracağımıza inanıyorduk. Hayatımın en güzel yıllarıdır 1974-80 arası. Yoldaşlığ

Devrimci hareketin önündeki en büyük engel, Maoçu bozkurtlar ve sosyal faşistler olarak sürekli bir provokasyon vardı. Kendi siyasi gruplarımızın önceliği çok şeyin önündeydi. Bir mahallede faşistlerle dövüşürken, bir yerde de kendi aramızda solcularla kavga ediyorduk. Bu faşist saldırıyı önleyecek komünist parti yoktu. Partileşme süreci dedik, süreci gecikti, ona yönelik siyasi mekanizmaları geliştiremedik. Darbe fena vurdu. Çok arkadaşımız devrim yolunda öldü. DİSK, TÖBDER, o dönemde önemlidir. Sol içi çatışmalar, bunu göğüsleyecek partinin olmayışı o dönemin bu döneme aktarılmasına yol açtı.”

ÖDP’nin konuşmasından sonra söz Niyazi Armutlu’ya verildi. Niyazi Armutlu şu vurgularda bulundu:

“Biz anmaları böyle yapmazdık, bu konuda KÖZ ezberleri bozuyor.

Kavel işçi örgütlenmesinin ilk ateşini yaktı. 15-16 Haziran oldu, bunların üzerinde, evet parti yoktu. 50 senedir kongresini yapmayan ve Kemalizm’in kuyruğuna takılan TKP vardı. 500 bin üyeli DİSK grev cadılarını yıktılar ve yürüdüler. THKP/C, TKP/ML, THKO, bir kopuştu, parlamenter sistemde revizyonizmden bir kopuştu. 68’de bir kopuş yok, 71’de devrimci bir kopuş oldu. Bu koşuya geriden başlayan TKP/ML çok yol kat etti. Kaypakkaya Kemalizm’i kalbinden hançerledi. Kaypakkaya bu topraklarda aşılmamış bir eşikti.

Bizim bağlanmamız gereken tek şey Komünist Enternasyonal’in ilk dört kongresiydi. Bolşevikleri de aşan bir devrimini hedeflemeyenlerin sonu da onlar gibi olacak. ‘Halk savaşını eleştirdik, bir kenara koyduk, işçi sınıfına bağlanacağız’ dedik. Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Halkın Birliği bir tartışma vardı ve komünistlerin birliği tartışılıyordu. Bu topraklara bir tane komünist parti lazım, Mustafa Suphi TKP’sini referans almak gerekiyordu. 12 Eylül’e geldiğimizde biz 74-78 arasında zaten yenilgiyi almıştık. Bu da ismine layık bir komünist parti olmamasındandır. Damgasını vuran daha çok kendiliğinden hareketlerdi. Böyle bir dönemde 12 Eylül’e geldik. Deniz’in boynuna ilmiği takanlar Deniz’i anmaya başladılar. Deniz’i savunanlar Deniz’in THKO’sunu savunabiliyor muydu? Deniz’i Deniz yapan THKO idi.

Bugün sol daha çok mağduriyet üzerinden politika yapıyor. Düşüncelerimizi her yerde söyleriz, gizlemeyiz diyordu Kaypakkaya. Mustafa Suphilerden sonra biraz daha partiye benzer yine Arnavutlukla yapıldı bu proje. Bölücü davrandık, bu toprakların komünistlerinin bir kısmını görmezden geldik. Komünist Enternasyonal’in ilk dört kongresini re-

ferans almadık. Komünist Enternasyonal’in ilk dört kongresinin ilke ve amaçları etrafında devrimci örgütleri birleştirmek lazım.

Bazıları Kürdistan’la İzmir’i, Bursa’yı karıştırıyor. Orası Kürdistan, orada devrimci bir partiye ihtiyaç var, bu yapılamazsa bugünkü boşluk doldurulamaz. Demek ki o özneyi yaratmak lazım.”

Birinci turda son sözü KÖZ adına Orhan Dilber aldı ve şunları ifade etti:

“68 kuşağı sözü kafaları karıştırıyor. Dünyanın her yerinde 68 yaşanırken Türkiye’de başka türlü yaşandı. Üniversite hareketi denildi, öyle değildi. İşçi hareketleri gibi Türkiye’nin geneline yayılan, yükselişte olan bir hareketti. TİP kuruldu, Kuzey Kürdistan’da partileşme süreçleri de bu dönemdeydi. 12 Mart bunların üstüne geldi. 68’ler denilecek kesim Kemalizm’le bulaşık, orduya selam çakan bir hareket vardı, bunları Ergenekon iddianamesinde yan yana gelişleriyle görüyoruz. 71’de ise bir devrimci kopuş vardı. 12 Mart bu kopuşa engel olmadı. Geniş bir kitle hareketiydi ve bir dalga vardı. Aslında sınıf hareketine yönelmemekle yanlış yorumlanıyor. 71 hareketine öncelik eden kadrolar ve 12 Mart darbesiyle tam da buradan kopma eğilimindedir. Köylerden fabrikalara, varoşlara uzanan bir hareket vardı. En büyük işçi hareketi oldu 15-16 Haziran. Bu kopuşa yol açacak kadroların ince ince çalışması, işgallerde, fabrikada, mahallede, direnişte birlikte çalışanlar olmasaydı 15-16 Haziran olmazdı. İlk belediye seçimlerine İstanbul sıkıyönetim müdürü aday gösterilince olay oldu Ecevit bu dalganın üzerine bindi.

Herkes parti arayışı içindeydi, ancak sol hareket yanlış eksende ilerliyordu. Bu süreçte 71 kopuşunu takip eden unsurların işçi sınıfını önemsemediğini söyleyenler yalan söylüyorlar. Her hareketlenmenin ucunda bu siyasetlerin teması vardı. 12 Mart darbesinin arkasından herkes parti kurmak gerektiğine kanaat getirdi. 78’li kuşak partinin ve örgütün gerekliliğine inanmıştı. Üniversitelerde çalışma olduğu doğrudur ama bu hareketi öğrenci hareketi olarak değerlendirmek yanlıştır. Bu siyasetlerde çalışma yürütenlerin kökenleri önemli değildir. 12 Mart yükselen kitleleri bastıramadı. Üniversitelerde çalışma olduğu doğrudur, ama bu hareketi öğrenci hareketi olarak değerlendirmek yanlıştır. Bu siyasetlerde çalışma yürütenlerin kökenleri önemli değildir. 12 Mart yükselen kitleleri bastıramadı. 12 Eylül göstere göstere geldi 78’den itibaren ve darbe koşulları 78’den beri döşenmeye başladı. Devrimciler bu saldırılar karşısında darbeden kaçmaya odaklandı. 12 Eylül esasen mevzi kaybedip gerileyen hareketin üzerine geldi. Darbenin kalıcılığının nedeni bundandır. Parti arayışları kutuplara ve referanslara kilitlendi. Halbuki yaşadığımız topraklar Bolşevizm’in mirasını taşımaktadır. Bu mirası devrimciler sahiplenemedi ve bu çerçevede bir buluşmayı örgütleyemedi. 77, 78 1 Mayısları az bir şey değildi. SBKP, ÇKP ayrışması çıkarken, daha çok orta yolcu diye tanımlanan bir kesim eklendi. TSİP pat diye kuruldu, bize böyle bir parti lazım diyor-du. İnsanlar bu tarafa yöneliyordu, geri kalanlar da biz böyle bir partiyi nasıl kuracağız diyorlardı. 78 kuşağı bir öncekinden devraldığı mirası, bu hareketi yönlendirecek bir parti lazım diyordu. Bütün gayretleri her direnişte yer alıyordu. Gençlik hareketi Fatsa’da belediyeyi nasıl çıkarır. Her taraftaydı. Tarih direnişini yapan kimlerdi, onun içindekiler devrimciymiş, öğrenciymiş fark etmezdi. Bu partiyle bu sınıf mücadelesine önderlik etme arayışı içindeydiler. Bugün de herhangi bir hareket bu damardan beslenerek gelişir.

12 Eylül belli bir zaman diliminde gerileyen güç kaybeden bir hareketin üzerine geldi. Nasıl oldu da bu işin önüne geçilemedi. O süreçte Türkiye’de yaşananlar dünyadakinden çok daha derin yaşanmıştır. Bu nedenle bütün dünya emekçilerine borcumuz vardır. Bu bölgenin devrimci mirasını sahiplenmek bunu gerektirir. Bunu yapamazsak 12 Mart ve 12 Eylül darbelerinden daha ağır baskıları hak etmiş oluruz.”

Soru ve Görüşler:

Birinci turun arkasından 20 dakikalık bir ara verdikten sonra dinleyicilere soru ve görüşlerini ifade etmeleri için süre verildi. Farklı siyasetler ve dinleyicilerin söz aldığı bu bölümde şu sorular soruldu:

1. 12 Mart yan darbe, 75 geçiş dönemidir. Devrimcilerin açmazlarından biridir, Türkiye’nin kuzeyini Türkiye olarak saymaktır. Alandaki devrimci hareketlilik üzerinden devrimciliği anlamaya çalış-

şırsak eksik bırakınız. Yakın doğuyu ele almalıyız, yakın doğunun merkezi Kürdistan’dır. Bu egemenlik sistemini kurmadan yarım yamalak tartışınız. Kürdistan’da bu hareketlilik neden erkenden kınıldı? Çünkü bunlar farklı dinamiklerdir. Kürdistan’a bakıp Türkiye devrimini planlaması temel problemdir Kaypakkaya’nın. Kürdistan’daki dinamikler üzerinden Türkiye’de devrim olmaz. Kürdistan için de bağımsız birleşik Kürdistan gerekir.

2. Abdullah Öztüre: Doğruların yanında eksik kalanları söylemek istiyorum. Kendimize yakın gördüğümüz siyasi hareketle çalıştık. Enternasyonalin tasfiyesininin sonuçlarını değerlendiremediğimiz zaman o döneme dair doğru değerlendirmeler yapamayız. Kırılcımlı’dan bahsetmek gerekir, bu insanlardan bahsettiğimiz zaman bazı şeyler eksik kalıyor. Enternasyonal bütün mücadeleleri bütünsel olarak kavnyordu, ancak bize kalan miras böyle değildir. Bu mirası yok sayan hafızayı da masaya yatırmak gerekir. Bu yönde çizilen ortaklık ve ayrılıklarla sınırları çizmek gerekir. Ortada birçok sorun olduğunu ve bunun da enternasyonalde sonlandığını göremediğimiz zaman, 12 Mart ve 12 Eylül sonrasına gerekse de Kürdistan’daki o dönemdeki açmazlara bir çözüm bulamayız. Nasıl bir dünya istiyoruz konusunda hemfikirleşebilmeliyiz.

3. 12 Marttan 12 Eylül’e giderken bir arayışı var devrimci hareketin. Bu birlik arayışlarının partileşme stratejilerinin yanlışı neydi?

4. 71 kopuşundan sonra Kaypakkaya’nın mirasına sahip çıkanlar onun ilerisine geçebildiler mi? Aydın-lıkçıların bu süreçte dahil edilmesi nasıl bir kavrayıştan kaynaklanıyor?

5. 12 Mart 12 Eylül arasındaki sol içi polemğin olmaması olumlu mudur? 12 Eylül’den sonra solcular neden toparlanamadı?

6. Parti olmadığı için fırsat kaçırıldı dedi konuşmacılar. ÖDP ve ÖSP düne değinirken bugün önder parti var mıdır? Yoksa nasıl yaratılmalıdır, hangi il-keler etrafında bir araya gelmelidir?

7. Orhan Dilber devrimcilerin işçiler arasındaki çalışmasından bahsetti ve bugün eleştiriler konusunda eksik olduğunu söyledi. Bugün bu eleştiriye yöneltenler neden bu kadar net eleştiriyorlar?

8. Barış kavramı sosyalistler için ne anlama geliyor?

9. Kaypakkaya’nın Kemalizm’den koptuğunu söyledi Niyazi arkadaş. İşçi sınıfına bugün ne kadar yöneliniyor? Yönelenler de kazanıyor. Türkiye devrimi, misakı milli sınırları, şeklinde öneriler oluyor. Bunlar tartışılması gereken şeyler olduğunu göstermiyor mu?

10. Devrimci hareket kitlelere önderlik edemedi; fakat devrimcilerin ciddi bir deneyim birikimi var. Bu birikimleri taşıyacak bir partinin olmaması önemlidir, ama cezaevinden çıkanlar bu deneyimleri nasıl taşıdılar? Bu muhasebeyi nasıl çıkarıyor-sunuz?

11. 74-80 arasında partileşme sürecinden çıkanlar dersleri hali hazırdaki partileşme arayışlarında hangilerini kullandılar ve bunların amacına ulaştığını düşünüyorlar mı?

İkinci Tur Konuşmalar:

Dinleyicilerin soru ve görüşlerinden sonra ikinci tur konuşmaları için söz sırası tekrar konuşmacılara verildi.

İkinci konuşmasında ÖSP adına Hasan Fırat şunları söyledi:

“Ben son soruyu soran arkadaş'a katılıyorum. Devrimciliğin geldiği noktaya gelmiş olmasına sebep olanlar bizleriz. Yanlış referans noktalarımız vardı. 71’de yanlış bir yerden çıkmıştık. Tartışılması gereken ilk nokta hataların bireysel olarak algılan-

masıdır. İkinci tartışılması gereken 15-16 Haziran’ı yaratan DİSK Tarih işçilerine destek olmamıştır. 80 öncesinde yaşanan proleter devrimci birlik çabası-nın arkasında Doğu Perinçek vardır. Solunünkü referansları Kürdistan’ı Türkiye’ye dahil etmiştir. Bu hatalıdır. Buna yol açan da dünya devriminin zorlaşmasıdır. Özellikle 1919’dan sonra bunun böyle olduğunu görüyoruz. Biz tüm Türkiye solu olarak bu dönemde yakaladığımız fırsatları kaçırdık. Barış konusunda ÖSP yakında bir bildiri yayımlayacaktır. Öcalan’ın kaleme aldığı bildirinin üzerine konuşmak gerekir. Misak-ı Milli vurgusu 1000 yıllık İslam vurgusu sorunludur. 12 Eylül öncesinde ben 100 binleri yürütürüm, ben 500 binleri yürütürüm diyenler 12 Eylül’ü göğüslemek noktasında kılını kıpırdatamamıştır. HDK’nın Newroz’da biji Apo diye bağırması anlaşılamaz. Siyasetler kendi ilkelerine uygun davranmalıdır. Türkler kendi önderliklerini yaratmalıdır.”

ÖDP adına Nazmi Algan ikinci konuşma-sında şunları söyledi:

“Dev-Yol öğrenci gençlik hareketi değildi. Ama öğrenci hareketinden kimseler işçi bölgelerinde istihdam edilirdedi. Bahsedilen direnişlerde bizim arkadaşlarımız vardı. O dönemim ayırt edici özelliklerinden birini tekrar vurgulamak gerekir, gündelik anti-faşist mücadele gerekiyordu, saldırılar vardı. Dev-Yol orta yoldur, ama orta yol devrim yoludur.

Yasal siyasi parti meselesinde de ben geriye bakınca Devrimci Yol’un kendi partisini kursaydık daha iyi olurdu diye düşünüyorum. Bizim işlediğimiz hata Dev-Yol’un kendi partisini kurması gerekiyordu.Bir sürü garip iç çatışmaların olduğu ve ÖDP’nin ilk 10 yılı biraz boş oldu. 4-5 yıldır ÖDP’yi yeniden kuralım diye bir şeyler yapıyoruz. ÖDP önder parti filan değil, kitle partisidir. Bize göre öz örgüt değil, ciddi kadro sıkıntıları var, sınıfla bağları kopuk, birkaç sendikada çalışması var sadece. Taşeron işçilerin örgütlenmesinde halkevci arkadaşlar epey çalıştılar, takdir ediyorum, oralara gitmek, taşeron işçileri arasında örgütlenmek lazım.

Sınıflar arasında barış olmaz, barış kavramı ulusal bir kavramdır. BDP’den sınıfsal bir mücadele

beklememek gerekir. Kimle barış yapılıyor bugün, Türklerle Kürtler arasında yapılıyor. İnsanların ölmemesi, silahların susması iyi bir şeydir. Bu süreci desteklemek lazım, ama eleştirel destek olmak lazım. BDP’den sınıfsal bir mücadele beklememek lazım. Bir miktar kazanımlar elde ettiler.

12 Eylül öncesi ve sonrası ayrı örgütlenme sorusu; öncesinde hepsi birleşik örgütlenmeyi savunuyordu. 12 Eylül öncesinde Kürtlerin ayrı, birleşik örgütlenmesi meselesinde herkes aynı şeyi savunuyordu. Kürt hareketi içinde de sınıfsal bir ayrışma yaşanacak bu kesin. Bu yüzden kesin şeyler söylemek doğru değil. Bugün Türkiye’de birleşik bir örgütlenmeden bahsetmek biraz fazla olur gibi geliyor. 71 kopuşu olmasaydı ayağımızı basacağımız bir taban da olmayacaktı.”

Niyazi Armutlu son konuşmasında şun-ları ifade etti:

“ Çok kimlikli devrimcilik meselesi üzerine, ben de kürdüm, ama kendime komünist diyorum, bu topraklarda yaşıyorum ve bu toprakların sorumluluğunu alıyorum. Kürdistan’da önderlik sorunu vardır, Kürtler de komünist olabilir. HDK da BDP de, pkk de biji apo diyor, dedi Hasan arkadaş. Süleyman Yeter öldürülüyor, ama o gelenekten gelenler onu sendikacı olarak öne çıkarıyor da komünist demiyor. Komünistler dünyanın en tutarlı demokratlarıdır. Komünistliğini bir yana bırakıp bireysel kimliklerin öne çıkarılması örgütleri sulandırır.

Kaypakkaya’nın ardılları onu aştılar mı? Aşamadılar.

Barışa gelince bugünkü barışta pkk’nin barışı da savaşı da meşrudur. Komünistler savaşı devrim lehine çevirip devrim yaptılar 1917’de.

Hasan arkadaş diyor ya Kürdistanî bir hareketiz, o zaman Taksim’de ne işi var. Kürdistanî hareket Kürdistan’da yer alır, orada çalışma yürütür. Kim ki Kürdistan sorunu var diyorsa bağımsız, birleşik Kürdistan demelidir.

70-80 arasındaki parti arayışları amacına ulaşmadı.

Bu amaca hala ulaşılması gerekiyor. Komünistlerin birliğini sağlamak gerekir bugün. Ne yaparsak yapalım Bolşeviklerinkini de aşan bir komünist parti lazım.”

İkinci turda son sözü Köz adına Orban Dilber aldı ve şunları söyledi:

“İki konu üzerinde duracağım, sınıfla ilişki meselesi ve bu önderlik vardır- yoktur meselesi.

80 öncesinde önderlik yok denir mi? 1 Mayıs’lara DİSK vasıtasıyla insanları taşıyan TKP önderlik sayılmıyor mu? Yuvarlak biçimde önderlikten bahsedilmemeli. Mustafa Suphi programına uygun olarak ve Komünist Enternasyonal ilk dört kongresinin ilke ve esaslarına uyan bir önderlik bugün yoktur. Önderlikten geniş anlamda bahsetmemek gerekir. Önderlikten benim kastettiğim komünist bir önderliktir. Hasan, koşulların aynı olmadığını, Nazmi ise geçmişte ve şimdi farklı şeyler yapılması gerektiğini söylediler. Bizim açımızdansa önemli olan, yapılmış olan en ileri şeyi takip etmektir.

Hangi anlayıştan çıkıldıysa o takip edilmelidir, bugüne kadar Rus devrimini aşan bir devrim yapılmamıştır. Onu aşmak, onu içermeyi de gerektirir. Mustafa Suphi’nin programı bugüne uyar mı deniliyor. Önce bunun için yola çıkalım, yola çıkmadan hesaplaşmak mümkün değildir. Fuat arkadaş, o program yazıldığı zaman Sevr antlaşması sınırları ifade ediyordu.

Devrimin programı iktidar sorunudur, iktidarı kimin alacağı sorunudur. Bugün burjuva diktatörlüğünü kim yıkar gibi soruların üzerinde durmak gerekir.

İşçi sınıfı dedığımız kim? Kiminle bağ kuracağız? Bugün işçi sınıfı konusunda hatalı bir kavrayış vardır. Bugün newroz alanlarını dolduranlar hangi sınıfa mensuptur. Rojava devrimini yapanların kaçta kaç işçidir. Bu bakımdan işçi sınıfı arasında bir ayrım yoktur. Bu insanların hangi sınıfa bireysel olarak dahil oldukları önemli değildir. Önemli olan çıkarlarını kiminle-hangi sınıfla bütünleştirmiş olduğudur.

Reyhanlı ve AKP’nin dış politikasına muhalefet etmek adına CHP kuyrukçuluğu

Reyhanlı’da patlayan bombalar 1 Mayıs’ın gündemden düşmesine ve yeni bir mecranın açılması-na vesile oldu. 2013 1 Mayıs’ına bağımsız bir planı olmadan ve birkaç yıldır alışıktıkları gibi sendikaların ve CHP’nin kuyruğunda AKP’nin gösterdiği yoldan gitmeye hazırlanan solun pek çok bileşeni hazırlıksız yakalanmıştı.

Bu çerçevede aynı kulvarda kimin daha çok gaz yediği kimin daha ileri kadar gidebildiği konusunda bir sıralama yapmak üzere puan hesaplamakla meşgul olan akımların hepsi bu işi bırakıp Reyhanlı’ya yüzlerini çevirdiler. 1 Mayıs’ta AKP kendisine karşı muhalefetin yükselmesine engel olamamış ama CHP de bu süreçten kazançlı çıkmamıştı. Buna karşılık Reyhanlı’daki patlamaların ardından CHP nihayet ön alma fırsatı bulmuştur.

CHP’nin olayları yorumlayış tarzı ve bu gelişmeye AKP’nin izlediği dış politikayla ilişkilendirerek faturayı Erdoğan ve Davudoğlu’na çıkaran yaklaşımı soldaki akımların hemen hepsinin değişik tonlarla benimseyerek AKP’ye muhalefet etme adına tekrarladığı başlıca siyasal tutum haline gelmiştir. Kuşkusuz CHP’nin bu konuda ön almasında BDP’nin sözüm ona ‘çözüm süreci’nin yüzü suyu hürmetine tereddütsüz biçimde AKP’nin yanında yer aldığını açıklamasının da rolü vardır. Ama böylelikle BDP sadece AKP karşısında ana muhalefet rolünü üstlenmekten kaçınmakla kalmamıştır. Bu kez aktif olarak bu muhalefet rolünü reddedip CHP’nin önünün açılmasına katkı sunmuştur. CHP’nin solun değişik kesimlerinin değişik sesler ve baharatlarla çeşnilendirdiği tutumu Reyhanlı’daki patlamaların asıl sorumlusunun AKP olduğunu ve bu sorumluluğun altına ‘Suriye’nin içişlerine karışmak’ yüzünden girdiği hakkındaki tutumun etrafında kuruludur. Kendi bağımsız bir tutum ve çizgiyi olmayan sol akımlar da böylelikle CHP’nin ölçü ve değerlendirmelerini tekrarlayarak bir kez daha kuyrukçu konumuna düşmüş durumdadırlar. Bazıları da siyasi bir tutum almaktan ziyade sık sık yaptıkları gibi, olayın ardında kimin yahut kimlerin olduğu hakkında araştırmaya ve detektiflere mahsus bir alana girmeyi tercih ederek siyaset alanını CHP’nin damga vurduğu çizgiye bıraktılar.

Oysa komünistlerin bu tür detektif müsveddeleriyle ilişkisi olamayacağı gibi, ‘iç işlerine karışmama’ hakkındaki burjuva dış politika normunu ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının yerine geçirilme-

sine de kararlı bir biçimde karşı çıkma ödevleri vardır. Bu yoldan burjuva siyasetinin dümen su-yuna karışanlardan kendilerini ayırt etmek başlıca görevleri arasında olmalıdır.

Bu itibarla öncelikle AKP’nin Suriye’nin içişlerine karışmakla Türkiye’yi bir tuzağa sürüklediği fikrini kenara koymak gerekir. O nedenle Erdoğan’ın ‘Suriye’nin içişleri’ne nasıl karıştığını hatırlamak yararlı olur. Her ne kadar Erdoğan sanki öteden beri Esad’a aynı biçimde karışmış gibi konuşmaya devam etse de, Suriye’deki gelişmeler karşısındaki endişelerinin zaman içinde birkaç deri değiştirdiğini hatırlamak zor değildir.

Tunus’ta başlayıp giderek yayılan güdümlü ‘Arap ayaklanmaları’ silsilesi karşısında Erdoğan ve hükümeti önce bu dalganın bölgeye ve Türkiye’ye sıçramasından en çok endişe duyan hükümetler arasındaydı. Bu endişenin esas nedeni yakın müttefiki ve uzun vadeli bir ortaklık hazırlığı içinde olduğu Esad’ın devrilmesi olasılığından çok, böyle bir gelişmenin ardından Suriye’deki Kürt dinamiğinin tetiklenmesi ve bunun Kuzeye de sirayet eden bir Kürt baharına yol açmasıydı. Bu itibarla ilk aşamada Erdoğan beklemeksizin Suriye’ye müdahale taraftarı oldu. Sonra Sünni-Arapların galip çıkacağı bir çözüm sayesinde kendine yakın yeni bir müttefik arayışı içine girdi. Böylelikle hem Kürtlere hem de Alevilere karşı kombine saldırılar planlayabileceği bir iklimin doğması hayaliyle, Özgür Suriye Ordusunu himayesine hatta kısmen komutası altına alarak Suriye’ye dolaylı bir müdahale çizgisini benimsedi.

Bu süreçte AKP Suriye’nin içişlerine karışmaktan bile söz etmiyordu; o vakit ‘Suriye’de olanlar bizim iç işlerimizdir’ demek AKP ve muhiplerinin en sevdiği tekerlemelerdendi. Ama bu sözlerin anlamı da oldukça açıktı: Suriye’de olanların Kürt Hareketini tetiklemesi olasıdır ve Kürt hareketi aynı zamanda Türkiye’yi ve onu yöneten AKP hükümetini tehdit eden güçlerin başında gelmektedir. Bu nedenle de AKP bir askeri müdahale etmek yerine, adeta Türkiye’deki korucu örgütlenmelerini andıran ÖSO’yu teşkil edip destekleyerek Suriye’ye müdahale etme yolunu seçti.

Bu çakma direniş hareketinin yetersizliği ve Esad’ın karşı hamle olarak Suriye’deki Kürtlerin önünü açma manevrasıyla tetiklenen Rojava

Devrimi’nin ardından Esad asıl hedef olmaktan büsbütün çıktı. Hatta ÖSO Şam ve Halep’ten ziyade Kürtlere yönlendirildi. Bu yönelim sonuçsuz kaldığı gibi, hem Rojava’dan esen rüzgarı da arkasına alan kuzeydeki Kürtlerin basıncı artmaya başladı ve zaten güç kaybetmekte olan AKP hem bu basınçla hem de ABD’nin Orta Doğu’da müdahalesiz çözüm yönündeki baskılarının ardından başka bir mecraya bugün çözüm süreci diye kendine mal etmeye çalıştığı bir mecraya girdi. Böylece AKP Suriye’den gelecek bir Kürt tehdidinden daha az Esad’ın kanlı bir diktatör olmasından daha fazla söz ederek Suriye’ye dönük saldırgan söylemini sürdürmeye mecbur kaldı. Bu arada ABD emperyalizmi yeni bir manevrayla İsrail’i yeniden AKP’nin sırtına bindirdi. Böylelikle AKP’nin Orta doğu’da kendi başına ve istediği gibi hareket etme imkanları büsbütün azaldı. Gazze’ye ne zaman ve nasıl gideceği konusunda bile ABD dış işlerinin icazetine muhtaç duruma düştü. Bir başka deyişle emir komuta ilişkisi içinde ve sınırlı bir misyonla görevli bir baş figüran rolüne razı olmak zorunda kaldı. Nitekim son Washington ziyaretinde bir bölge lideri olarak değil, askeri yetkililer tarafından karşılanması bile sembolik olarak kendisine düşen görevi hatırlatan bir mizansen oldu.

Bu bağlamda Erdoğan hala Suriye karşısında saldırgan üslup ve jestlerle hareket etmekte olsa da artık ne Kürtlere ne Esad’a karşı iki yıl önce olduğu kadar bağımsız hareket etme kabiliyetindedir. Suriye’ye ABD destekli bir müdahalenin vurucu gücü olma hayali kendi başına gireceği bir bataklık kabusuyla yer değiştirmiştir. Bu kabusla Rusya’nın da devrede olacağı müdahalesiz bir çözüm sürecinin tali bir aktörü olmaya razı olmuştur.

AKP bir dönem Güney Kürdistanlı Kürtleri yedeğine alıp, Suriyeli Kürtleri nötralize etmek ve kuzeydekileri de istediği çözüme razı etmeyi tasavvur etmekteydi. Ama Rojava’daki gelişmelerin yanı sıra, Irak içindeki gerilim ve çatışmalarda TC hükümetinin aldığı tutum nedeniyle yoğun iktisadi ilişki ve işbirliğine rağmen böyle bir işbirliği imkânsızlaşmaktadır.

AKP gelinen noktada yeni güç dengelerinin dayattığı çözümlere, hatta zaman zaman farklı yönlerden gelerek kendini dayatan çözümlere kendi sosunu ekleme arayışıyla yetinmek zorunda kalmıştır. Bu takdirde burjuva hukukuna uygun bi-

Kürdistan sorununa gelirsek, bu sorun Kürdistanlı komünistlerin öncelikli olarak ele alması gereken sorundur. Bizim de onlarla ilişki içinde olmamız lazım. Bu ilişki ile enternasyonal hareketi nasıl oluştururuz diye konuşmamız lazım. Bu bir dayanışma ilişkisi değildir. Bugün senin hedefin demokratik sorunlarsa BDP de demokratik sorunları hedefine alıyor. Biz HDK’nın parçası değilsek, biz Mustafa Suphi’nin ilke ve esaslarını benimseyen ve Türkiye’de böyle bir partinin kurulmasını öncelikli alıyoruz diyoruz. Ama Türkiye’de demokratik hakların alınmasını önceliğine alanlar için önderlik sorunu yoktur, bugün ayrı bir parti kurmayı isteyenler o partiyi kurmak için bir araya gelmeli. Mesela halk savaşını savunanlar bir araya gelmiyorsa onlara sormak lazım.

Pkk’nin ne yaptığı bizi ilgilendirmiyor, bizim aklımıza da ihtiyacı yok. Biz onlarla yürüyebildiğimiz kadar ayrımlarımızı kaybetmeden yürütürüz. Onlar bizi bir partiye çekmeye çalışınca biz oraya gitmeyiz, bu yüzden ÖDP’ye de girmiyoruz. Ama bu ÖDP’yle çalışmayacağız anlamına gelmiyor.

70’le bağlarını koparan devrimciler yollarını şaşırmış değiller, asıl kimlerle yol yürüyeceğini netleştirmeleri gerekiyor. Biz komünistlere bir hedef sunuyoruz. Bunun dışında da siyasetin dışında kalmamak gerektiğini savunuyoruz. Aynı amaç ilkeleri savunanların bir araya gelmesi gerekir. Eksik olan komünist partisinin yaratılmasıdır. “

Konuşmacıların ikinci turdaki konuşmalarının arkasından panel moderatörü yoldaşımız paneli Hasan Coşkun’un sözleriyle bitirdi ve şunları söyledi:

“Bu memlekette burjuvazi var, işçi sınıfı var, devrimci dinamikler var, burjuvazinin krizi var; ama bir tek komünist parti yok. “

Hasan yoldaş anısına yaptığımız panele 110 kişi katıldı ve panel 4 saat sürdü.

İstanbul’dan Komünistler

çimde Suriye’nin iç işlerine karışmanın yolu da açılmaktadır.

Üstelik böyle bir çözüm yolunun Irak’taki gibi bir federal çözüme varması olasılığı az değildir. Irak’ta somutlaşan federal çözüm Türkiye’nin rol alamadığı bir süreçte şekillenmiş olduğu halde bu kez Türkiye’nin figüran rolü alacağı bir çözüm olasılığı gündemdedir. Üstelik bu süreç Suriye’de de bir federal yapıya varırsa, TC bu kez sadece ikinci bir komşu Kürt devletiyle yüz yüze kalmış olmayacak, bir de Rusya himayesinde bir Nusayri federe devletiyle yüz yüze kalacaktır. Reyhanlı’daki gelişmeler de bu durumun nasıl bir istikrarsızlık faktörü olacağı hakkında yeteri kadar fikir vermektedir.

Bütün bu şartlar altında CHP’nin de AKP’nin de boyun eğeceği burjuva çözümleri uluslararası güç dengelerine ve uluslararası burjuva hukukunun ölçülerine göre şekillenecektir. Kendi bağımsız çizgilerini ve bu çizginin yönünü belirleyen pusulalarını çoktan beri kaybedip kâh AKP’nin kâh CHP’nin dümen suyunda yol alan akımlar da yeni bir aşamada yeni bir kuyrukçuluk mecrasında ilerlemek üzere yönlerini tayin etme arayışına düşeceklerdir.

Komünistlerin başka devletlerin iç işlerine karışmama diye bir ilkeleri yoktur. Kendi devletleri başta olmak üzere bütün egemen burjuva devletlerinin yıkılmasına giden yolların hepsi, bir proleter devrimi olmadığı takdirde ehveni şerdir. Gericî Suriye BAAS diktatörlüğünün egemenlik hakkı komünistlerin bir ölçüsü ve ilkesi olamaz. AKP hükümeti de onun burjuva rakipleri de Suriye’nin içişlerine karıştıkları için değil Orta Doğu’nun hatta dünyanın en büyük ezilen ulusunu ifade eden Kürtlerin kendi kaderlerini tayin hakkını engelleyen başlıca devleti yönettiği için hedef tahtasına oturtulmalıdır. Uluslararası sermayenin ve onun Türkiye’deki uzantılarının çıkarlarını savunmakla yükümlü burjuva diktatörlüğünü temsil ettikleri için benzerleriyle orada buluşmak üzere asıl tarihî çöplüğüne gönderilmesi gerekenler arasındadır.

Bu şartlarda kah AKP’ye muhalefet etmek adına CHP’nin kuyruğuna takılanların kah kısmı çıkarları uğruna AKP kuyrukçuluğunu tercih edenlerin de gidecekleri yer başka bir yer olmayacaktır. Komünistler bunların arasında olmayacaktır.

KöZ'ün Sözü AKP kendi kaderini tayin edecek güce sahip değil AKP'nin kaderini emekçilerin ve ezilenlerin mücadelesi tayin edebilir

AKP 'PKK'yi bitirmek', 'Öcalan'ı ve Kandili muhatap almamak' gerekçesiyle ve de rakiplerini 'Öcalan'ın idam edilmesinden' kaçınmakla suçlayarak; BDP kadrolarına yönelik tutuklama saldırılarının yanı sıra, askeri operasyonları sürdürerek geçirdiği yoğun bir saldırı döneminin ardından, açlık grevleri ve bu eylemin zindanların dışına yayılarak genişlemesi üzerine köşeye sıkıştıktan sonra, ABD'li patronlarının da ısrarı ve talimatıyla PKK'nin ve BDP'nin 'baş müzakereci olarak' kabul ettiği Abdullah Öcalan ile masaya oturmak zorunda kaldı.

Ne var ki zaten uzun bir süredir gerilediği belli olan ve önümüzdeki süreçte bu gerileyişin oy oranlarına da yansıtacağı açıklık kazanmakta olan AKP, saldırı politikalarıyla elde edemediğini kerhen ve havlu atarak girdiği, 'çözüm süreci' diye vaftiz ettiği yeni süreçte elde etme kurnazlığına soyundu.

Bu hinliğin birinci temel taşı aslında Abdullah Öcalan'ın neredeyse 15 yıl önce tüm detaylarıyla tasvir edip önerdiği planın kaba ve kötü bir kopması olan bu 'çözüm süreci'nin AKP'nin icadı olduğu hakkındaki yalandır. Bu alanda AKP'nin başlıca güvencesi ve silahı, tamamen kendisine biat etmiş bir medya ordusunun gayretleridir. İkinci bir güvence de BDP ve PKK'nin aksi yönde bir propagandasının gerek sansür ve karartma gerekse de oto sansür yoluyla mümkün olduğunca önlenmesi yahut etkisiz hale getirilmesidir.

İkinci temel taş ise AKP'nin bu süreci rakiplerini dışlayarak kendi başına götürmesidir ki AKP bu suretle 'çözüm süreci'nin seçim sandığından çıkacak yeni zaferlere devşirebilsin. MHP'yi bu sürecin dışında tutmak için AKP'nin yapması gereken bir şey yoktur; zira MHP zaten AKP'nin rol çalmaktan vazgeçmesi ve CHP'nin Kılıçdaroğlu yönetiminde kulvar değiştirmiş olmasıyla önünde açılan kulvarda tek başınadır ve bu mecradan elde edilebilecek ne varsa hepsini toplamaya taliptir.

PKK Niye Meclis Kararında İsrar Ediyor ve AKP Niye Bu Süreci Hükümet Üzerinden Yürütmek İstiyor?

MHP bu çerçevede bir yandan AKP seçmen kitlelerinden kendine dönecek yahut geri dönecek kesimlerin ve CHP'de hala sürmekte olan fakat tayinle gelmiş Kılıçdaroğlu ekibini alaşağı edemeyeceği belli olan iç çatışmanın, ulusalı CHP seçmenlerinden bir kısmını kendine yöneltmesini umut eden bir çizgi izlemektedir. Hem sokağa işaret eden sert bir söylem tutturup hem de sokak çatışmalarını mümkün olduğunca önleyerek sandıktan çıkmaya dönük bir tutumu sürdürmesi de bu maksatlardır. AKP bu istikamette bir zayıflığı mümkün olduğunca azaltmak için AKP tabanında itibarı olan insanlardan teşkil edilmiş bir heyeti seferber etmiş bulunmaktadır. Peşinen Erdoğan'a kredi açan ve AKP'nin yedeği olarak siyaset tablosuna dahil edilen Kılıçdaroğlu'nun devre dışında bırakılması da AKP'nin CHP'nin çözüm sürecinden zuhur edebilecek oyılara ortak olmasına engel olma kaygısının dandır.

Anlaşılan o ki, AKP'nin aldığı önlemlerin yanı sıra, CHP'nin kendi içindeki sürtüşmelerin sona erme-yişi ile CHP halen devre dışıdır. Çözüm sürecinden bir sandık hasadına ortak olma şansı görünmeyen Kılıçdaroğlu'nun partisi içindeki gerilimlerin üstesinden gelemeyeceği de git gide daha belirgin olarak görülmektedir. Bu durumu gerek ABD gerekse de TÜSIAD görüyor olduğundan, birincisi yola yedeği hazır olmayan bir Erdoğan'la devam etmeye çalışırken ikincisi de muhalefetine sesini iyice kırmış, 'yandaş' sermaye gruplarıyla ortak çalışmaya razı bir pozisyon izlemektedir. Koç'un Ülker'le işbirliği, Doğuş Holding'in çarpıcı çark

edişi ve kamu ihalelerindeki parıldayan yıldızı bu doğrultudaki örneklerin en çarpıcılarıdır.

AKP'nin 'çözüm süreci'ni bir sandık zaferine dönüştürme planının üçüncü temel taşı ise bu sürecin sonucunda BDP'nin AKP oylarını tırpanlamasına engel olma yönündeki tedbir ve tertiplerden oluşmaktadır. Ne var ki, henüz bu yönde esaslı bir adım atılabilmiş değildir. Zira 'çözüm süreci'nin en paradoksal sonuçları bu alandan neşet etme eğilimindedir. Çünkü AKP'nin hem bir barış ve çatışmasızlık umudu hem de 'Avrupa standartlarında bir demokrasi'nin tesis edilmesi olarak sunmaya çalıştığı bu süreçten sadece kendi hesabına kârlı çıkmasına izin vermeyen köklü nedenler varlığını korumaktadır.

Zira eğer sorun çatışmaların durması, artık cenazelerin gelmemesi ve HPG birliklerinin TC sınırlarının ötesine çekilmesi ise; yıllardır defalarca çatışmasızlık ve ateşkes ilan etmiş hatta silahlı birliklerini sınır dışına çekmek üzere, sinsi tuzaklarda ağır kayıplar verme pahasına somut adımlar atmış olan PKK'dir. AKP'nin bu sonucu hiç değilse kendi başına elde ettiğini iddia ve ispat etmesi oldukça güç hatta inkânsızdır. Dolayısıyla eğer bu süreçten bir kitle desteği hasıl olacaksa bunun önemli bir kısmının BDP'ye nasip olmasını önlemek de çok güçtür; eğer ki BDP kendiliğinden bu hisseden feragat edecek bir teslimiyet çizgisini benimsesin.

Öte yandan 'Avrupa standartlarında bir demokrasi' dendiğinde herhalde akla gelebilecek düzenlemelerin belli başlı bir kısmı, BDP'nin siyasi etkinliğini arttırmasına ve seçimler düzleminde önceki başarılarını kat be kat aşacak sonuçlar elde etmesinin önünün açılmasına hizmet edecek düzenlemelerdir. Seçim barajının düşürülmesi ve propaganda imkânlarının artması bunların başındadır. Oysa bugüne kadar bütün kısıtlama ve engelleri rağmen AKP'den oy çalmayı başaran yegâne odağın ağırlık merkezinde BDP'nin durduğu apaçıktır. Hatta yasal ve anayasal çerçevede hiçbir değişiklik olmasa bile BDP'nin bu performansının hâli hazırda artmış olduğu birçok anket sonucunda da görülebilen bir olgudur. O nedenledir ki AKP'nin kendi hesabına çalışmasını umut ettiği 'çözüm süreci'nin oya devşirilmesi için gerek şart BDP'nin devre dışı kalmasıdır ve bunun için BDP kendiliğinden bu rolünden feragat etmediği takdirde AKP'nin yapabileceği bir şey yoktur.

Üstelik, gerek Öcalan'ın gerek BDP'nin gerekse de PKK yönetiminin ısrarla meclis kararı ve yasal güvence vurgusu yapması sadece gerilimin güvenceli geri çekilme koşullarından yararlanmasıyla sınırlı bir tedbir arayıştan ibaret değildir. Bu aynı zamanda bir siyasi hamledir. Çünkü böylelikle CHP'nin süreçte ortak olması Kılıçdaroğlu ekibinin AKP'nin almayı ümit ettiği oyların bir kısmına ortak olmasının önünü açarken aynı zamanda 'ulusalçı kanadın' tecrit olmasına yahut CHP'nin bölünmesine yönelik dinamiklerin artmasına hizmet edecektir. Bu gelişmenin de esasen AKP karşısında ana muhalefet rolünü oynamaya müsait yegâne odak olarak BDP'nin pozisyonunu güçlendireceği besbellidir. BDP'nin anayasa hazırlama yönündeki ısrarını bu yönde yorumlamak gereklidir.

Dahası bu ısrar ortada tek bir AKP'nin olmadığı koşullarda daha da anlamlı ve AKP açısından daha da çözücüdür. Zira tüm bu süreç boyunca Erdoğan'la zıt pozisyonda olduğunu belli eden Abdullah Gül, anayasa konusunda da Erdoğan'dan farklı bir konum takınmıştır. Erdoğan sözüm ona radikal görünen ve 'ya hep ya hiç' diye özetlenebilecek dayatmacı tutumu ile anayasanın çıkmasını engellerken, Abdullah Gül ise tam tersi kutupta yer alıp, dört partinin uzlaştığı yamalı bir anayasa projesini önermektedir. Bu durumun AKP içinde Erdoğan'ın işini daha da zorlaştırdığı bellidir.

Dolayısıyla AKP'nin 'çözüm süreci' planının en önemli ayaklarından biri henüz yere basacak gibi görünmemektedir. Bu nedenle de seçimlere 'yeni anayasa' vaadi ile giren AKP yeni bir anayasa çıkmasını mümkün olduğunca zora sokarak BDP'nin önünün açılmasına engel olma arayışı içindedir.

Böylelikle AKP, CHP'yi dışlamak için 'çözüm süreci'ni meclis mekanizmalarıyla yürütmenin yanı sıra bir anayasanın çıkmasına da engel olma zarureti ile yüz yüzedir. Ama bu noktada BDP kendiliğinden devre dışına çıkmadığı müddetçe AKP'nin muhtaç olduğu güvencelere ulaşması çok güçtür.

Öyle ki, örneğin en son Reyhanlı'daki patlamaların ardından Selahattin Demirtaş'ın gereksiz ve yakışsız açıklamasında olduğu gibi, BDP 'AKP'yi destekliyoruz' dese de bu desteğin 'oylarımız AKP'ye' anlamına gelmediği açıktır. AKP'nin asıl muhtaç olduğu çözüm BDP'nin kendi rızasıyla devre dışı kalmasıdır ve bu çözüm henüz ufukta görünmemektedir.

'One Minute'den Cenevre Süreci'ne

Kaldı ki Reyhanlı'daki son gelişmelerin gösterdiği gibi, AKP'nin zayıflamasında çıkarı olanlar sadece onun Türkiye siyaset zeminindeki rakipleri veya hut genel olarak emekçiler ve ezilenlerin çıkarlarını temsil edenler değildir. Reyhanlı Türkiye'nin 11 Eylül'ü olarak yansıtılmak istense de sonuçları bakımından 11 Eylül'e taban tabana zıt bir yerde durmaktadır. 11 Eylül saldırısı Amerikan emperyalizmine bir hayat öpücüğü olmuş, bu saldırının ardından Ortadoğu'da kendi askeri ve siyasi planlarını hayata geçirmek için düğmeye basmıştır. Buna karşılık 11 Eylül'ün aksine Reyhanlı saldırılarının ardından Erdoğan'ın sesi soluğu kesilmiş, Suriye'yi hedef tahtasına koymak yerine saldırı öncesine kıyasla diplomatik yöntemleri daha fazla öne çıkaran bir tutum belirlemiştir.

Buna karşılık Reyhanlı saldırısı Türkiye'nin yine Irak savaşı döneminde yaşadığı HSBC saldırıları türünden bir saldırı da değildir. Nitekim saldırının ardından hiçbir odak kendi kimliğini beyan ederek Türkiye'ye gözdağı vermeye de soyunmamıştır. Zaten bu saldırı da esas olarak, düzenleyenlerin kimliğinden bağımsız olarak, AKP'nin ve Erdoğan'ın Ortadoğu'daki pozisyonunun tutarsızlaşmasına ve zayıflamasına yol açmıştır.

AKP'nin emperyalizmin Orta Doğu politikalarında baş figüran rolü oynamasından rahatsız olan İsrail'in de AKP'nin tökezlemesinde çıkarı vardır. Bu nedenle ABD'nin zoru ile Türkiye ile 'barışın' İsrail bu sözde barışı bir yandan Erdoğan ile el ele poz vererek onun Arap-İslam dünyasında kör topal ilerlemeye mahkum olması için kullanmaktadır; diğer yandan da Erdoğan'ın bir Suriye batağına tek başına girmesi için her türlü tertibin içinde olmaya hazır ve müsaittir.

Aynı şekilde Erdoğan'ın baş hedef haline getirdiği eski müttefiki Suriye BAAS rejimi ve onun arkasındaki Rusya da Erdoğan'ın zayıflaması ve tökezlemesi için her türlü girişime açık ve hazır durumdadır.

Esasen Orta Doğu planları çerçevesinde AKP ile yürümeye karar vermiş olan ABD yönetimi de giderek güçlenen bir Erdoğan istemediğini tersine ABD dolarlarına muhtaç ekonomik zaferleriyle övünen ve başka zafer kazanma şansı olmayan ve söylenenleri yapmaya mahkum bir Erdoğan istediğini açıkça belli etmektedir.

Nitekim son Obama-Erdoğan görüşmesinin gösterdiği tablo da açıktır: ABD emperyalizmi Türkiye'ye esasen daha fazla bağımlılık anlamına gelen 'ekonomik destek' verme konusunda al-bildiğine cömert davranırken, Suriye konusunda askeri ve siyasi destek verme konusunda oldukça

ça nekes davranmaya devam etmektedir. Sonuç olarak da Obama 'Cenevre Süreci olmaz' diye ve Suriye'ye askeri bir müdahaleye ortak olmasını sağlamak üzere yola çıkan Erdoğan'a esasen ABD-BDT uzlaşmasını ifade eden ve askeri müdahalenin alternatifi olmaktan başka bir anlamı olmayan 'Cenevre Süreci'ne razı olma zorunda bırakarak bir çelme daha atmış bulunmaktadır. Böylece Erdoğan Gazze'ye Davos kahramanı ve Mavi Marmara gazisi olarak değil sırtında Netanyahu kamburu ve Reyhanlı enkazının tozu dumanı ile Pirusvari bir muzaffer olarak gitmek üzere brifingini, daha doğrusu dersini almış bulunmaktadır. Moody's de Türkiye'nin kredi notunu yükseltmek suretiyle bu zafer pandomimini kolaylaştırıcı bir katkı yapmış bulunmaktadır.

AKP'nin Kaderini Emekçilerin ve Ezilenlerin Mücadelesi Tayin Edecek

Her hâlükârda son gelişmeler AKP'nin aksini gösterme çabalarına rağmen ufkunu daha da karartmaktadır. Ama böyledir diye AKP'nin kendiliğinden bir mukadder sona doğru ilerleyeceği hayaline kapılmanın alemi yoktur. Zira AKP'yi bu mukadder sona kimin yönlendireceği belirleyicidir. Eğer AKP bu yola CHP'nin ön aldığı bir süreçte giderse akıbeti farklı olur. Esas olarak ABD'nin çıkar ve planlarının doğrultusunda bir balon gibi şişerek varlığını korusa akıbeti başka olur. Eğer odağında BDP'nin yer aldığı bir yığın hareketinin basıncıyla yerinden olursa akıbeti başka olur. Bu sonuncu olasılık muhayyel değildir. Ama kendiliğinden belirebilecek bir olasılık da değildir. Ancak bu takdirde sadece AKP'nin akıbeti farklı biçimde belirlenmiş olmakla kalmayacak, tüm bölgede emekçilerin kaderinin tayin edilmesi yönünde yeni bir ufkun açılması da sağlanmış olacaktır. Bu nedenle genel olarak emekçilerin ve ezilenlerin çıkarlarını savunma iddiasında olan öznelere hepsinin omuzlarında ağır bir sorumluluk vardır. Ama gelişmelerin yönünü etkileme yeteneğinde olan Kürt dinamiğini temsil edenlerin sorumluluğu somut ve somut olduğu kadar da belirleyici ve büyüktür. Komünistlerin öteden beri söylediği gibi, bu büyük sorumluluğu omuzlayacak bir önderlik mevcut değildir.

Bununla birlikte ABD'ye gerileme sürecinin önünü kesmek üzere destek bulma umuduyla giden Erdoğan ve heyeti bu geziden umduğunu bulamadan üstelik kaderi ABD'nin talimatlarına daha fazla bağlanarak döndü. Bu nedenle de kurtuluşunu peş peşe sandığa gitmekte aramaya başladı. Ne var ki mevcut güçler dengesinin verdiği cesaretle de değil geride kalmış sandık zaferlerinin hayaliyle girmeye hazırlandığı bu seçim sathı mailinden daha da güçlenerek çıkmasının koşulları hala mevcut değildir.

Buna karşılık AKP'yi sıçrama tahtası yapmak istediği peş peşe üç sandıkta tökezletecek siyasi güçler çoktan beri bellidir ve 'çözüm süreci' aldatmacasıyla devre dışı kalmaları hayal edilmektedir. Önümüzdeki süreçte AKP'nin akıbetini tayin edecek olan emekçilerin ve ezilenlerin bu sandık maratonunda burjuvazinin ve emperyalist efendilerinin örselenmiş temsilcisinin karşısına nasıl çıkacaklardır.

Komünistler Taksim Direnişi'nde

İstanbul'da Taksim Gezi Parkı'nda Taksim Yayalaştırma Projesi'ne karşı başlayan mütevazı eylemler kısa sürede hükümet karşıtı gösterilere dönüştü. Gezi'deki direniş, Cuma günü İstanbul'un mahallelerine ve Türkiye'nin diğer illerine sıçradı. Cumartesi günü Gezi Parkı ve Taksim Meydanı'ndan polis ve devletin atılmasıyla, park ve meydan direnişçilerin ve tüm İstanbulluların eylem yeri ve kürsüsü haline geldi. Öte yandan İstanbul'un dört bir yanında emekçiler her akşam eylemler için sokaklarda buluşmaya devam etti.

Komünistler olarak Taksim Direnişi'nin başladığı günden itibaren Taksim Meydanı'nda bulunmanın yanı sıra eylemlerin daha da yayılması için; varoşlarda, sokaklarda her yerde AKP karşıtlığı temelinde buluşulması için çaba gösterdik. Eylemlere çağrı yaparken sadece Gezi Parkı'ndaki ağaçlara yapılan müdahaleyi ve AKP'nin kentsel dönüşüm politikalarını değil, aynı zamanda AKP'nin emekçilere ve Kürtlere yönelik tüm saldırılarını dile getirdik.

Taksim Dayanışması'nın düzenlediği nöbete saldırının gerçekleşmesiyle Gezi Parkı'ndaki eylemlere katılmaya başladık. Nöbet sırasında da iki gün az sayıda da olsak alanda bulunduk. Cuma günü çatışmaların büyümesiyle kimi yoldaşlarımız ayrı gruplar halinde Taksim Meydanı civarındaki eylemlere ve çatışmaya katıldılar. Akşam geç saatlerde toplanmaya ve daha örgütlü bir şekilde hareket etmeye başladık. Cuma günü eylemler artık Gezi Parkı'nın yayalaştırma projesi ve ağaçların sökülmesine karşı yapılan protestolar olmaktan çıkmıştı. Eylemler AKP karşıtı ve AKP emrinde hareket eden polise karşı öfkeli bir direnişe dönmüştü. Geceye yaklaşırken eylemler İstanbul'un diğer semtlerine ve varoşlara sıçradı. Aynı zamanda diğer şehirlerde de eylemler başlamıştı. Gece geç saatlerde ertesi gün daha örgütlü ve hazırlık gelmek üzere alandan ayrıldık.

Cuma günü olan gelişmeler eylemlerin daha da büyüyeceğini ve

yayılacağını, mahallelerdeki eylemlerin de atarak devam edeceğini göstermişti. Eylemlere özel sayılarımızla, ozalitle ve bayraklarla katılıp Taksim'deki eylemlerde yerimizi alırken, çalışma yürüttüğümüz mahallelerde Taksim eylemine destek amaçlı yürüyüşler organize etmeye veya olanlara katılmaya karar verdik. Artık eylemin büründüğü içeriğe uygun olarak AKP karşıtlığını biz de ajitasyonumuzun merkezine koyduk. Ancak bu bizi eyleme katılan ve bu eylemlerden nemalanmaya çalışan ulusalcılarla aynı kefeye sokmadı, sokamazdı da. Zira özel sayımızda ve ozalitlerimizde aynı zamanda AKP'nin Roboski'de yaptığı saldırıyı, Kürt emekçilerin demokratik taleplerini de öne çıkardık. AKP'nin yedek lastiği olarak hazırlanama çalışılan CHP'ye bu eylemlerde yol vermeyelim dedik.

Taksim Meydanı ve Gezi Parkı'na girilen 1 Haziran günü Okmeydanı'ndaki siyasetlerle birlikte Okmeydanı'nda toplanıp, yürüyüş yaparak Taksim'e gitme kararı almıştık. Çalışma yürüttüğümüz mahallelerde Okmeydanı'ndaki bu buluşmanın çağrısını yaptık. Mahallelerde "Roboski'de Bombacı, Taksim'de Panzerci, Varoşlarda Yıkımcı AKP; Kurtuluş Birleşik Mücadelede" yazılı ozalitletler astık.

Devrimcilerin ve kitlelerin mücadelesi sonucu Taksim'in açılmasıyla buluşmaya koyduğumuz saatden önce Taksim'e geçtik. Sonradan ise hazırladığımız ozalitle Galatasaray Lisesi'nden Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtik. Yürüyüş esnasında "Roboski'de Bombacı, Varoşlarda Yıkımcı AKP'ye Karşı Omuz Omuza", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "AKP'ye Karşı Omuz Omuza" sloganlarıyla yürüdük. Alanda diğer yoldaşlarla buluşup sloganlarımızı atmaya devam ettik. Beraberimizde getirdiğimiz ozalitletleri Taksim Meydanı'na astık. Taksim'de, Gezi Parkı'nda, İstaklal Caddesi'nde görülmemiş bir kalabalık toplanmıştı. Alanda devrimcilerin bulunduğu yere konumlandık. Alada Partizan, DHF, Mücadele Birliği, TKP, Kaldıraç, SDP, ÖDP, SYK ve daha birçok siyaset vardı. Ancak alandaki kitle bu siyasetlerin toplamının harekete geçirebileceği bir kalabalığın ötesindeydi. Cuma gününden bu kitleselliği yakalamaya başlayan eylem, Cumartesi günü daha da kalabalıklaşmış, kitleselliği ve militanlığıyla Taksim Meydanı'nı girmişti. Alanda "Demokrasi için Kürtlere Özgürlük; Devrim için Devrimci Parti, Parti için Komünistlerin Birliği; Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede" gibi sloganlarımızı atmaya devam ettik.

"Tökezleyen AKP'yi Geriletmek için Birleşik Mücadeleyi Büyütelim" başlıklı özel sayımızdan 3000 adet dağıttık, kısa sürede biten özel sayıyı megafonla okuduk. Hazırladığımız özel sayı, ozalitlet ve bayraklarımızla alanda hazırlıklı bir şekilde bulunduk.

Gece siyasetlerle yapılan toplantıda Pazar günü saat 14.00'de Taksim'de bir kürsü oluşturma kararı çıktı. Biz de hemen bir pankart hazırlamaya karar verdik. Gece ise Okmeydanı'nda yürüyüş gerçekleştiği ve bu yürüşten sonra Taksim'e gelineceğini haberini aldık. Ok-

meydanı'ndaki emekçiler bin kişilik kortej oluşturarak gece Taksim'e yürüdüler.

Pazar günü ise alanda pankartımızla yer aldık. Diğer siyasetler de pankartlarını duvarlara ve AKM'ye asmışlardı. BDP'li bir grubun ve İşçi Partililerin Taksim'e gelişiyle alanda arbeye çıktı. Bunun ardından BDP'nin bayraklarının kaldırılması istendi, BDP bayraklarının inmesini sağlamak üzere bütün siyasetlerin pankart ve bayraklarının indirilmesi kararı alındı. BDP eylemlere kitlesel bir şekilde katılmadığı için de aynı gerilim ve arbeye sık sık yaşandı.

Sonraki günlerde ise Taksim'e bir çadır kurduk ve stant açtık, "Yaşasın Komünistlerin Birliği" yazan ve "Roboski'de Bombacı Taksim'de Panzerci, Varoşlarda Yıkımcı AKP" pankartımızı alana astık. Pankartı okuyanlardan çadırımıza gelenler oldu ve onlarla sohbet ettik. Sayımız her gece değişse de nöbetleşerek Taksim'de sabahladık ve sabahlamaya da devam ediyoruz.

Hala devam eden eylemlerin açığa çıkardığı en yakıcı ihtiyaç ve eksiklik ise devrimci parti ihtiyacı ve BDP'nin eylem alanlarındaki eksikliği oldu. BDP'nin eylemlerde yer almaması, işçi sınıfının en çok ezilen sömürülen kesimlerinin alanlarda yer almaması anlamına geliyor. Bu durum da eylemlerin hükümet için sarsıcı değil yıkıcı bir niteliğinin olmasının önüne geçiyor. Diğer yandan eylemler kitleselleştikçe ve militanlaştıkça devrimci parti kurma mücadelemizin yakıcılığı kendisini daha da fazla hissettiriyor.

Devrim İçin Devrimci Parti, Parti İçin Komünistlerin Birliği!

Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede

İstanbul'dan Komünistler

Taksim'den Varoşlara, Varoşlardan Taksim'e

Yenibosna'da, Taksim Gezi Parkı'nın yıkımlarıyla başlayan AKP karşıtı mücadeleye destek için 3 Haziran Pazartesi gününden beri akşamları saat 21.00'de başlayarak yürüyüşler yapılıyor. Yürüyüşlere 1500 ila 2000 arası bir kitle katılıyor.

Esenyurt'ta 4 Haziran ve 5 Haziran'da farklı sol örgütlerin gerçekleştirdikleri eylemleri birleştirmek için gayret sarfettik. Daha güçlü ve birleşik eylem için diğer sol kurumlarla bera-

ber bir hazırlık yapmaya başladık.

Tuzla'da Gezi Parkı mücadelesini desteklemek ve taleplerini dile getirmek için HDK'nın örgütleyicisi olduğu bir yürüyüş tertip edildi. Yürüyüşe HDK dışında Partizan, ÜİD-DER, BDSP, TKP, Bingöl Karer Köyü Derneği üyeleri, Çalıkışıl Derneği, Orhanlı Yıkımlara Karşı Dayanışma Komisyonu, Domane Aydınllı gençleri ve KÖZ katıldı.

1 Mayıs Mahallesi'nde Gezi Parkı'na yönelik

saldırıdan beri binler her akşam saat 21:00'de yürüyor. Mahalledeki siyasetlerle yaptığımız toplantıda Deniz Gezmiş Parkı'nda bir kürsü oluşturmayı önerdik.

Koç Üniversitesi'nden öğretim üyeleri, Gezi Parkı'ndaki mücadeleye destek vermek için 6 Haziran günü akademisyenlerin yürüyüşüne katıldılar. Koç işçileri, öğretim üyeleriyle beraber hem Taksim direnişini selamladılar hem de işyerlerindeki sorunlarını dile getirdiler, 'Koç işçisi kazandı, sıra Taksim'de' diye haykırdılar.

Okmeydanı ve Gülsuyu'nda 31 Mayıs Cuma gününden beri kitlesel yürüyüşler düzenleniyor.

Mayısta Yaşam Kooperatifi, 9 Haziran Pazar günü gençlik örgütleriyle beraber Taksim'de YGS-LYS karşıtı bir yürüyüş düzenlendi. Galatasaray Lisesi önünden başlayan yürütüşte Mayısta Yaşam 'Öğrenciye İş Çalışana Öğrenim Hakkı' talebini dile getirdi.

